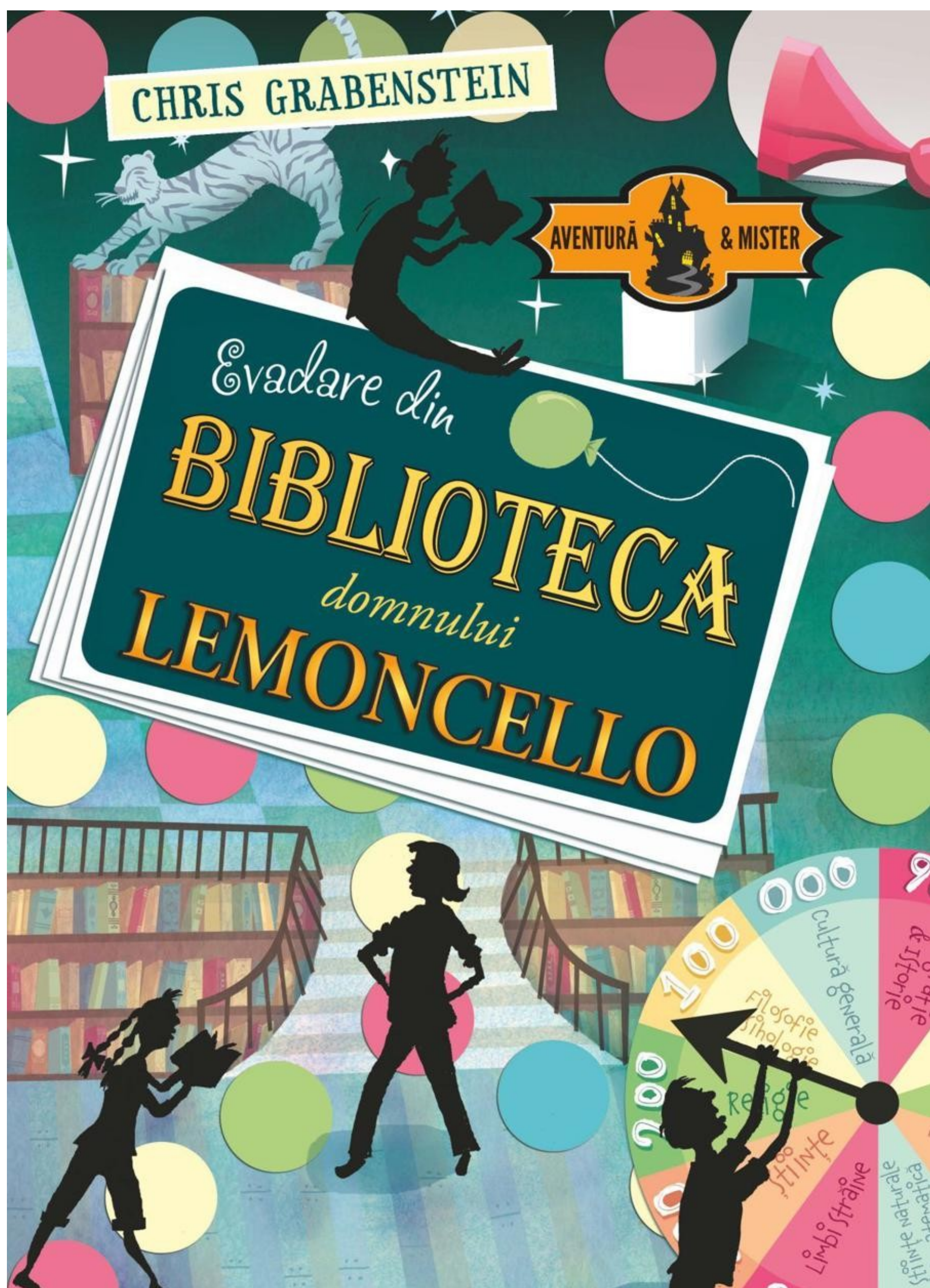

CHRIS GRABENSTEIN
AVENTURĂ & MISTER
Evadare din
BIBLIOTECA
domnului
LEMONCELLO
Cultură generală
Filosofie
Psihologie
Religie
Științe
Limbi străine
Științe naturale
Istorie

Chris Grabenstein

Evadare din biblioteca domnului Lemoncello

Traducere din limba engleză de Meropi Papagheorghe
EDITURA CORINT JUNIOR
2015

AVENTU

CORINT JU

CHRIS GRABENSTEIN
Escape from Mr. Lemoncello's Library

Redactare: Teodora Nicolau
Tehnoredactare computerizată: Simona Bănică
ISBN ePUB:978-606-793-259-1
ISBN Print:978 973 128 608-2
GRUPUL EDITORIAL CORINT
Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, Bucureşti, cod poştal 010517
Tel. /Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20
Depozit
Calea Plevnei nr. 145, sector 6, Bucureşti, cod poştal 060012
Tel.: 021.310.15.30
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

În memoria lui Jeanette P. Meyers şi pentru toţi bibliotecarii care ne ajută întotdeauna să găsim ceea ce căutăm

1

1

Aşa a ajuns Kyle Keeley să fie pedepsit o săptămână.

Mai întâi a luat-o pe-o scurtătură chiar prin tufa preferată de trandafiri a mamei lui.

Da, spinii l-au înţepat rău de tot, dar luând-o printre tufe şi strivind câteva petunii obţinea un avans de cinci secunde faţă de fratele lui mai mare, Mike.

Ştiau amândoi unde se află ultimul obiect de care aveau nevoie pentru a câştiga jocul: în casă!

Kyle găsise deja conul de pin pentru runda din aer liber şi era destul de sigur că, la rândul lui, Mike înşfăcase „floarea galbenă”. Doar în luna iunie este plin de păpădii.

— Lasă-te păgubaş! strigă Mike în timp ce amândoi se năpusteau pe aleea de la intrare.

Ca o săgeată, Mike trecu pe lângă Kyle şi ajunse la uşă înaintea lui, anulându-i avansul temporar.

Da, bineînţeles.

Mike Keeley, la cei şaptesprezece ani ai săi era vedeta liceului la toate disciplinele sportive. Fotbal, baschet, baseball. Oriunde era vorba despre o minge, Mike se pricepea de minune.

Kyle, la doisprezece ani, era departe de a fi vedetă.

Celălalt frate al lui Kyle, Curtis, în vârstă de cincisprezece ani, încă nu reuşise să scape din curtea vecinilor, unde dăduse nas în nas cu câinele. Curtis era cel mai isteţ dintre fraţii Keeley, însă pentru runda în aer liber nimerise cartonaşul cu provocarea cea mai nesuferită dintre toate: jucăria câinelui din vecini. Odată ce nimereai cartonaşul cu „câinele”, trebuia să stai o tură.

Cât despre motivul pentru care cei trei fraţi Keeley alergau ca bezmeticii prin cartier în acea după-amiază de duminică, înşfăcând diverse lucruri care mai de care mai trăsnite, ei bine, mama lor era de vină.

Doar ea fusese cea care le sugerase:

— Dacă vă plictisiţi, jucaţi un joc cu cartonaşe!

Kyle a coborât aşadar să scotocească prin pivniţă după unul dintre jocurile lui preferate: Domnul Lemoncello prezintă: Vânătoarea de Nimicuri Preţioase – de interior şi în aer liber. Fusese un mare succes al domnului Lemoncello, creatorul multor jocuri de excepţie. Kyle şi fraţii lui îl jucaseră atât de des când erau mai mici, încât domnul Keeley fusese nevoit să contacteze firma domnului Lemoncello pentru a face rost de un set de cartonaşe de schimb. Provocările de pe noile cartonaşe se dovediseră complet diferite, care mai de care mai ciudate, ca de exemplu „chiloţii lălâi ai unui adult” sau „o farfurie murdară” şi „o coajă putrezită de banană”.

(La sfârşitul jocului, cei care pierduseră trebuiau să pună totul la loc, exact acolo unde găsiseră obiectele respective. Era regula oficială a jocului, tipărită pe interiorul cutiei, şi de-asta era cu atât mai important să câştigi!)

În timp ce Curtis era blocat în curtea vecinilor, încercând să negocieze cu dobermanul lor, Twinky, ca să pună mâna pe jucăria lui preferată de ros, Kyle şi Mike căutau aceleaşi două obiecte deoarece, pentru runda finală, toţi jucătorii primeau acelaşi cartonaş cu ghicitoare.

Ghicitoarea din ziua aceea, deşi era un cartonaş peste care Kyle nu mai dăduse până atunci, fusese superuşoară.

GĂSEŞTE DOUĂ MONEDE DIN 1982 CARE, ADUNATE, FAC 30 CENŢI, IAR UNA DINTRE ELE NU POATE FI O MONEDĂ DE 5 CENŢI.

Pe bune? Răspunsul era o monedă de 25 de cenţi şi una de 5, pentru că ghicitoarea preciza că numai una nu putea fi de 5 cenţi.

Aşa că, pentru a câştiga, Kyle trebuia să găsească o monedă de 25 de cenţi din 1982, plus una de 5 din 1982.

Ceea ce nu era prea greu.

Tatăl lor avea o carafă pentru cidru de mere plină cu mărunţiş, în atelierul lui din pivniţă.

De aceea se întreceau Kyle şi Mike să ajungă acolo.

Mike se năpusti pe uşă.

Kyle zâmbi.

Îi plăcea la nebunie să se ia la întrecere cu fraţii lui mai mari. Fiind mezinul familiei, era cam singura lui şansă să-i poată întrece la ceva în mod cinstit. La jocurile cu cartonaşe, toată lumea trebuia să respecte aceleaşi reguli. Era nevoie de puţin noroc cu zarurile, de ceva isteţime şi să nimereşti un cartonaş bun, dar dacă respectai regulile şi erai perseverent, puteai câştiga negreşit.

Mai ales astăzi, când Mike îşi risipise avantajul alegând traseul obişnuit până în pivniţă. Urma să intre pe uşa din faţă, apoi să se repeadă spre spatele casei, să coboare scările şi, de acolo, să se năpustească spre atelierul tatălui lor.

Kyle, pe de altă parte, avea s-o ia pe o scurtătură.

Sări peste câţiva arbuşti pătrăţoşi şi deschise cu piciorul o fereastră de la demisol. Auzi ceva pârâind când se căţără cu tenişii pe pervaz, însă nimic nu-l putea opri din drum. Trebuia neapărat să-l întreacă pe fratele lui mare.

Se strecură prin deschizătura îngustă, ateriză pe podea şi, adunându-se de pe jos, se îndreptă către bancul de lucru unde se afla carafa. Vărsă conţinutul şi începu să scotocească prin mormanul de mărunţiş.

Este!

Kyle găsi imediat o monedă de 5 cenţi din 1982. O vârî în buzunarul de la piept, înlăturând dintr-o mişcare toate celelalte monede de 5 şi de 10. 2010. 2003. 1986.

— Haide, haide! mormăi el.

Uşa atelierului se izbi larg de perete.

— Ce nai...?

Mike era de-a dreptul surprins să vadă că i-o luase Kyle înainte.

În clipa următoare era în genunchi, scormonind după monede, însă Kyle exclamă dintr-odată:

— Am găsit-o! şi înşfăcă de pe jos o monedă de 25 de cenţi din 1982.

— Şi cea de 5 cenţi? insistă Mike.

Kyle o scoase din buzunarul cămăşii.

— Ai intrat pe fereastră? se auzi o voce de-afară.

Era Curtis, ghemuit lângă straturile de flori.

— Da, răspunse Kyle.

— Ăsta era şi planul meu. Cea mai scurtă distanţă între două puncte este o linie dreaptă.

— Nu-mi vine să cred că ai câştigat! se văită Mike, nefiind deloc obişnuit să piardă.

— Ei bine, spuse Kyle, ridicându-se ţanţoş, n-ai de ales, frate. Iar acum, voi doi, fraierilor, trebuie să duceţi toate vechiturile astea la loc.

— Eu chiar nu o să-i dau înapoi chestia asta lui Twinky! spuse Curtis, arătându-le o bucată de sfoară înnodată şi băloasă.

— O, ba da, spuse Kyle. Pentru că ai pierdut. Da, sigur, oi fi avut tu ideea să intri pe fereastră...

— Ăăă, Kyle? mormăi Curtis. Poate ar fi bine să taci un pic...

— Ce? Haide, Curtis. Nu te oftica şi tu. Doar pentru că eu am fost cel care a luat-o pe scurtătură şi a deschis geamul cu piciorul şi...

— Tu ai făcut asta, Kyle?

Chipul cuiva apăru de partea cealaltă a ferestrei.

Era tatăl lor.

— He, he, he, chicoti Mike în spatele lui Kyle.

— Tu ai spart geamul? Tatăl lor părea destul de nervos. Ei bine, ghici cine-o să plătească pentru înlocuirea geamului.

Aşa a ajuns Kyle Keeley să rămână fără 50 de cenţi din alocaţie pentru tot restul anului.

Şi să fie pedepsit o săptămână.

2

În altă parte a oraşului, Dr. Yanina Zinchenko, bibliotecara vestită în toată lumea, străbătea ca o furtună clădirea întortocheată ca o peşteră ce avea să se deschidă cu mare fast în numai câteva zile.

Construcţia noii biblioteci publice din Alexandriaville durase cinci ani. Lucrările fuseseră executate în cea mai mare taină şi sub paza cea mai vigilentă. O echipă a renovat exteriorul a ceea ce fusese cândva cea mai impunătoare clădire din acel orăşel din statul Ohio: sediul băncii Gold Leaf. Alte echipe – tâmplari, zidari, electricieni şi instalatori – s-au ocupat de interior.

Nicio echipă de constructori nu a petrecut mai mult de şase săptămâni pe şantier.

Nicio echipă nu a ştiut exact ce făcuseră (sau urmau să facă) celelalte echipe.

Iar când acele echipe au încheiat lucrările, alte echipe supersecrete (muncitori extrem de bine plătiţi, care ar fi negat până şi cea mai mică legătură cu biblioteca, cu Alexandriaville sau cu întregul stat Ohio) s-au ocupat de finisaje.

Dr. Zinchenko supraveghease desfăşurarea construcţiei pentru angajatorul ei – un miliardar extrem de excentric (unii ar spune chiar dus cu pluta). Numai ea cunoştea toate minunăţiile şi lucrurile nemaipomenite ascunse între acei pereţi.

Dr. Zinchenko era o femeie înaltă, cu păr roşu ca focul. Purta un taior scump, croit pe comandă, tocuri impresionante, o cască Bluetooth şi ochelari cu rame roşii, groase.

Cu tocurile răsunând pe podeaua de marmură şi cu degetele glisând pe ecranul unei tablete de ultimă generaţie, Dr. Zinchenko trecu pe lângă uşa roşie a panoului de comandă şi apoi pe sub o arcadă, păşind în

splendida sală de lectură circulară, la baza rotondei înalte cât trei etaje.

Clădirea băncii, pe al cărei schelet fusese proiectată biblioteca, data din 1931. Cu ale sale coloane corintice nesfârşite, o intrare cu boltă arcuită, finisaje sofisticate şi o uriaşă cupolă aurită, s-ar fi potrivit mai degrabă în vecinătatea unui muzeu din Washington, D.C., şi nu pe străzile uniforme ale unui orăşel din Ohio.

Dr. Zinchenko se opri o clipă pentru a privi cel mai impunător efect vizual al bibliotecii: Cupola Minunilor. Zece ecrane curbate, high-definition – la fel de luminoase ca acelea din Times Square – se înşirau pe peretele interior al cupolei ca nişte felii de portocală. Fiecare ecran putea funcţiona independent sau ca parte a unui întreg spectaculos. Cupola Minunilor se putea preschimba în cerul nopţii, acoperit de constelaţii felurite, sau lua forma plutitoare a norilor, care lăsa vizitatorilor impresia că întreaga clădire s-ar fi ridicat cu totul de la pământ. Sau, ilustrând sistemul zecimal Dewey, înfăţişa zece secţiuni diferite cu imagini vibrante, mereu în schimbare, corespunzătoare fiecărei categorii din sistemul de clasificare al bibliotecii.

— Am ultimele cote Dewey pentru sectorul patru al Cupolei Minunilor, rosti Dr. Zinchenko în cască. 364.1092.

Fiecare cuvânt era pronunţat atent şi răspicat, astfel încât artistul vizual al bibliotecii să ştie precis ce cifre aveau să se perinde pe al patrulea ecran, în vârtejul montajului tematic dedicat ştiinţelor sociale, cu imagini ce reprezentau şi un ciocănel plutitor de judecător, mărul unui profesor rostogolindu-se şi o ninsoare molcomă, de ziceai că vine Crăciunul.

— Cotele nu trebuie să apară până duminică, la ora 11. Ai înţeles? mai preciză ea.

— Da, Dr. Zinchenko, răspunse o voce metalică în cască.

Dr. Zinchenko studie apoi statuile holografice proiectate în firidele căptuşite cu satin negru, săpate în pilonii masivi de piatră, ce susţineau ferestrele arcuite deasupra cărora se înălţa Cupola Minunilor.

— De ce Shakespeare şi Dickens sunt tot aici? Nu sunt pe listă pentru deschidere.

— Scuzaţi-mă, răspunse directorul responsabil cu imagini holografice al bibliotecii, aflat de asemenea pe fir. Mă ocup îndată.

— Mulţumesc.

Părăsind rotonda, bibliotecara păşi în Sala Copiilor.

Era întunecată, cu doar câteva becuri aprinse. Însă Dr. Zinchenko reţinuse poziţia meselor în miniatură atât de bine, încât traversă încăperea până în Colţul Poveştilor fără a se ciocni de nimic. Acolo se mai uită o dată la gâştele ce abia fuseseră aduse.

Cârdul format din şase boboci audio-animatronici – roboţi pufoşi cu ochi ca nişte mingi de ping-pong (creaţi special pentru noua bibliotecă de ingineri care colaboraseră cu Disney World) – era cocoţat în vârful unui raft oblic din colţ. Mama Gâscă, cu boneta şi ochelarii ei de bunicuţă, stătea nemişcată în mijlocul lor.

— Aici Bibliotecarul 1, spuse Dr. Zinchenko suficient de tare încât microfoanele ascunse în tavan să-i poată recepţiona vocea. Iniţiază secvenţa de povestire.

Gâştele se treziră la viaţa lor mecanică.

— Cântec de leagăn.

Gâştele gâgâiră „Nani, nani, puişor” pe şase voci.

— Insula comorilor?

Păsările îngânară „Cântecul piraţilor” printre chiote de io-ho-ho.

Dr. Zinchenko bătu din palme. Zarva gâştelor încetă dintr-odată.

— Încă una, spuse ea, când, cu coada ochiului, observă o carte pe o masă alăturată: Walter Câinele Pârţ.

Cele şase gâşte se întoarseră la 180 de grade, trăgând pârţuri la unison şi ridicându-şi ritmic codiţele.

— Excelent. Opreşte secvenţa de povestire.

Gâştele se adânciră din nou în somnul lor. Dr. Zinchenko mai bifă ceva pe tabletă, trecându-şi degetul pe ecran. Lista devenea tot şi tot mai scurtă, iar ăsta era un lucru foarte bun. Dr. Z şi armata ei de asistenţi aveau la dispoziţie doar câteva zile pentru a rezolva ultimele hibe din complexul sistem de operare al bibliotecii.

Dintr-odată, Dr. Zinchenko auzi un mârâit încetişor.

Întorcându-se, întâlni privirea de un albastru glacial a unui exemplar foarte rar de tigru alb.

Dr. Zinchenko suspină şi îşi atinse casca.

— Aici Dr. Z. Ce face tigrul nostru bengalez alb la secţiunea pentru copii?... Aha, înţeleg. Se pare că e vorba despre o mică confuzie. Nu vrem să stea lângă Cartea junglei. Verificaţi cota. 599.757... Da. Ar trebui să fie la Zoologie... Da, vă rog. De îndată. Mulţumesc.

Ca o fantasmă, tigrul dispăru.

3

Desigur, deşi era pedepsit, Kyle Keeley tot trebuia să se ducă la şcoală.

— Mike, Curtis, Kyle, sacularea! strigă mama lor de jos, din bucătărie.

Kyle îşi trânti picioarele pe podea, se frecă la ochi şi privi adormit în jur.

Calculatorul care, mai întâi, fusese al lui Curtis se afla pe fostul birou al lui Mike. Covorul de pe podea, cu emblema echipei de baseball Cincinnati Reds, fusese tot al lui Mike, de pe vremea când avea doisprezece ani. Cărţile aliniate în bibliotecă trecuseră mai întâi prin bibliotecile fraţilor lui, cu excepţia celor pe care Kyle le primise cadou de Crăciun de la bunica lui. Încă nu le citise pe cele de anul trecut.

Kyle nu se omora cu cărţile.

Poate doar dacă era vorba despre vreun manual de instrucţiuni sau de vreun ghid cu indicii pentru un joc video. În camera de zi avea un PlayStation Sony. Nu era Blu-ray PS3, high-def. Era cel pe care îl primise Mike de Crăciun în urmă cu vreo patru ani. (Mike ţinea modelul nou-nouţ de Blu-ray încuiat în camera lui.)

Dar, aşa vechitură cum era, consola de jocuri din camera de zi funcţiona.

Mai puţin săptămâna asta.

Adică nu era stricată, însă Kyle nu avea voie la computer sau la televizor. Aşa că, dacă nu voia să asculte decât bâzâitul hard-diskului, nu avea niciun rost să pornească consola PlayStation până duminica viitoare, când i se termina pedeapsa.

— În familia asta, când eşti pedepsit, eşti pedepsit, nu glumă, îi spusese tatăl lui.

Dacă trebuia să îşi facă temele pe calculator în timpul acestei ultime săptămâni de şcoală, putea folosi computerul mamei lui, cel din bucătărie.

Mama lui nu avea jocuri pe calculator.

De fapt avea Diner Dash, dar nu se punea la socoteală.

A fi pedepsit în familia Keeley însemna că nu aveai voie să faci nimic, decât să „te gândeşti la ce-ai făcut”, după cum zisese tatăl lui.

Kyle ştia ce făcuse. Spărsese un geam.

Dar tot i-am bătut pe fraţii mei mai mari!

— Bună dimineaţa, spuse mama lui când Kyle intră în bucătărie. Stătea la biroul ei, sorbind din cafea şi tastând ceva de zor. Ia un biscuit, îl îmbie ea.

Curtis şi Mike erau deja în bucătărie, înfulecând ultimii biscuiţi ca lumea, cei cu glazură de brioşe. Lui Kyle nu-i rămăseseră decât cei neglazuraţi, cu zahăr brun şi scorţişoară. Era ca şi cum ai fi mestecat ambalajul de carton.

— Biblioteca cea nouă se deschide vineri, odată cu începutul vacanţei de vară, mormăi mama lui Kyle, citind ceva de pe ecranul computerului. Au trecut doisprezece ani de când a fost demolată biblioteca veche. I-auziţi: Dr. Yanina Zinchenko, noua bibliotecară-şefă a bibliotecii publice promite că vizitatorii vor fi foarte surprinşi de ce vor descoperi înăuntru.

— Pe bune? spuse Kyle, căruia îi plăceau mereu surprizele. Oare ce-or fi având acolo?

— Ăăă, cărţi, poate? zise Mike. Kyle, e vorba despre o bibliotecă.

— Totuşi, spuse Curtis, eu de-abia aştept să-mi fac permis!

— Pentru că eşti un tocilar, zise Mike.

— Prefer termenul „silitor”.

— Ei bine, eu mă duc, spuse Kyle, ridicându-şi rucsacul. Nu vreau să pierd autobuzul.

Ieşi în grabă pe uşă. De fapt, Kyle nu voia să-şi rateze prietenii. Majoritatea aveau Sony PSP şi Nintendo 3DS.

Cu multe, multe jocuri.

Kyle parcurse culoarul autobuzului salutându-se cu mai toţi colegii, până ajunse la locul lui obişnuit. Aproape toţi voiau să-l salute în afară de, bineînţeles, Sierra Russell.

Ca de obicei, Sierra, care era în clasa a şaptea, stătea în spatele autobuzului, cu nasul într-o carte – probabil vreo poveste despre o fată care locuieşte într-o căsuţă din prerie sau ceva de genul ăsta.

De când părinţii ei divorţaseră şi tatăl ei se mutase în alt oraş, Sierra Russell devenise foarte tăcută şi-şi petrecea tot timpul citind.

— Mişto tricou, spuse Akimi Hughes atunci când Kyle se aşeză lângă ea.

— Mersi. A fost al lui Mike.

— Nu contează, tot e ca lumea.

Mama lui Akimi era de origine asiatică. Tatăl ei era irlandez. Avea părul lung şi negru ca pana corbului, ochii de un albastru intens şi o grămadă de pistrui.

— Ce te joci? întrebă Kyle, văzând că Akimi butona frenetic un PSP 3000.

— Divizia Veveriţelor, răspunse ea.

— E unul dintre cele mai tari jocuri ale lui Lemoncello, spuse Kyle, cunoscând prea bine jocul de pe consola lui PlayStation.

Cea pe care nu o putea folosi o săptămână încheiată.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nţ.

— Ai grijă la stup...

— Mă descurc cu stupul, Kyle.

— Ziceam şi eu aşa...

— Este!

— Ce?

— Am trecut de nivelul şase! În sfârşit.

— Super!

Kyle nu suflă o vorbă despre faptul că el ajunsese la nivelul douăzeci şi şapte. Akimi era cea mai bună prietenă a lui. Nu-i frumos să te lauzi în faţa prietenilor.

— Când am trimis veveriţele să tragă în falconi, spuse Akimi, piloţii s-au paraşutat. Primeşti cincizeci de puncte bonus când o veveriţă muşcă un pilot de fund.

Da, în jocurile cu animăluţe catapultate ale domnului Lemoncello erau tot felul de glume trăsnite. Falconii erau de fapt avioane de luptă Falcon F-16. Iar veveriţele erau complet ţicnite. Duse cu pluta. Cu ochi mari şi bulbucaţi. Zburau prin aer chiţăind ca apucatele. Şi muşcau piloţii de fund.

Ăsta era unul dintre motivele pentru care Kyle credea că tot ce iese pe poarta Fabricii de Fantezie a domnului Lemoncello – jocuri cu cartonaşe, puzzle-uri, jocuri video – este de-a dreptul genial. Pentru domnul Lemoncello, orice joc trebuia să fie şi niţel trăsnit.

— Ai apucat să notezi codul de bonus? întrebă Kyle.

— Ce?

— În chenarul de-acolo.

Akimi privi atent ecranul.

— Întoarce-l invers.

Akimi făcu întocmai.

— Vezi numărul ăla din colţ? Introdu-l data viitoare când ţi se cere parola.

— De ce? Ce se întâmplă?

Akimi îl lovi pe braţ.

— Ce e?

— Ei bine, să nu fii surprinsă dacă o să-ncepi să arunci cu veveriţe în flăcări la nivelul şapte!

— Fugi de-aici.

— Încearcă, o să vezi!

— OK. După-amiază. Apropo, ţi-ai scris eseul suplimentar?

— Ce? Care eseu?

— Ăă, ăla pe care trebuie să-l predăm astăzi. Despre noua bibliotecă publică.

— Ce vrei să spui?

Akimi scoase un oftat.

— Pentru că fosta bibliotecă a fost demolată acum doisprezece ani, doisprezece copii de doisprezece ani care scriu cele mai bune eseuri cu tema „De ce abia aştept să se deschidă noua bibliotecă publică” pot petrece o noapte în bibliotecă vinerea asta.

— Ce?

— Câştigătorii vor rămâne peste noapte în noua bibliotecă, înainte ca oricine altcineva să o poată vizita!

— E ca în filmul ăla, O noapte la muzeu? Cărţile vor prinde viaţă şi vor alerga după noi?

— Nu. Dar probabil o să fie o grămadă de filme gratis, mâncare, premii şi jocuri.

Atunci Kyle deveni brusc interesat.

4

— Deci despre ce jocuri e vorba mai exact?

— Nu ştiu, răspunse Akimi. Chestii distractive din cărţi, presupun.

— Şi ai idee dacă biblioteca asta nouă are şi computere la fel de noi?

— Mai mult ca sigur.

— Wi-Fi?

— Probabil.

Kyle încuviinţă tăcut.

— Şi toate astea se petrec vineri noaptea?

— Dap.

— Akimi, cred că tocmai am descoperit o cale de a-mi scurta cea mai recentă pedepsiune.

— Cea mai recentă ce?

— Lipsirea mea de jocuri parental-disciplinară.

Kyle socoti că a fi încuiat într-o bibliotecă cu computere era o idee preferabilă oricând variantei de a sta pe-acasă fără niciun fel de acces la jocuri.

— Ai să-mi împrumuţi un pix şi o foaie de hârtie?

— Ce? Ai de gând să-ţi scrii eseul acum?

— Mai bine mai târziu decât niciodată.

— Trebuie predate la dirigenţie, Kyle. Fără întârziere.

— Bine, n-o să mă lungesc prea mult.

Akimi clătină din cap şi îi înmână lui Kyle un caiet şi un pix. Autobuzul se hurducăi trecând peste un limitator de viteză şi intră în curtea şcolii.

Aşa că trebuia să scrie un eseu chiar foarte scurt.

Kyle spera ca cei doisprezece câştigători să fie traşi la sorţi dintr-o pălărie, sau ceva de genu', şi că „e de-ajuns să participi ca să câştigi”, aşa cum se spunea în reclamele pentru extragerile la loterie, de la televizor.

Între timp, într-un alt colţ al oraşului, Charles Chiltington, în biblioteca tatălui său, îşi finisa eseul

suplimentar, împreună cu studentul care fusese angajat special să-l ajute.

Era îmbrăcat în uniforma lui obişnuită: pantaloni bej, sacou albastru, cămaşă clasică şi o cravată elegantă în dungi. Era singurul elev de gimnaziu din Alexandriaville care se îmbrăca astfel.

— Zi şi mie o expresie pretenţioasă pentru „bibliotecă”, îl rugă Charles pe meditator. Profii adoră expresiile pretenţioase.

— Tezaur cu cărţi.

— Se poate mai pretenţios?

— Ăă, aşezământ.

— Perfect! E un cuvânt aşa ciudat, că vor trebui să-l caute în dicţionar.

Charles modifică propoziţia, salvă fâşierul şi printă documentul.

— Cred că tatăl tău citeşte o groază, spuse meditatorul lui, admirând rafturile cu cărţi legate în piele ce se înşirau de-a lungul pereţilor din biblioteca personală a domnului Chiltington.

— Cunoaşterea înseamnă putere, spuse Charles. Aceasta este una dintre filosofiile fundamentale ale familiei noastre.

O alta ar fi fost Mâncăm rataţi pe pâine.

Kyle şi Akimi coborâră din autobuz în curtea şcolii.

— Ştii, spuse Akimi, mi-a povestit tata că la bibliotecă au lucrat o grămadă de arhitecţi, fără să aibă voie să-şi arate nici măcar schiţele şi proiectele între ei.

— Cum aşa?

— Totul a fost păstrat supersecret. Firma tatei a făcut uşa de la intrare şi atât.

În clipa în care cei doi păşiră în clasa unde doamna Cameron ţinea ora de dirigenţie, Miguel Fernandez strigă:

— Hei, Kyle, uite-aici, frate! şi ridică o ditamai mapa de plastic de pe bancă, groasă de vreo 5 centimetri. Am scris cel mai tare eseu!

— Pentru faza cu biblioteca?

— Da! Am băgat poze şi grafice, plus o secţiune întreagă despre Biblioteca din Alexandria, din Egiptul antic. Doar suntem în Alexandriaville, Ohio.

— Tare, spuse Kyle.

Miguel Fernandez se ocupa de orice cu foarte mult entuziasm. Era, de asemenea, preşedintele asistenţilor de bibliotecari din şcoala lor.

— Hei, Kyle, ştii ce se zice despre biblioteci?

— Ăă, nu chiar.

— Acolo poţi găsi câte ceva pentru fiecare capitol din viaţa ta!

Kyle îşi dădu ochii peste cap, iar clopoţelul sună de intrare.

— Atenţie, toată lumea, spuse doamna Dana Cameron, diriginta lui Kyle. E momentul să predaţi eseurile suplimentare.

Făcu câţiva paşi printre rândurile de bănci.

— Membrii juriului se vor întâlni în cancelarie, în dimineaţa asta, pentru preselecţie...

La naiba, gândi Kyle. Era cu juriu. Nu era o extragere cu bile, ca la loto.

— Domnule Keeley! zise profesoara şi se aplecă asupra băncii lui. Ai scris vreun eseu?

— Da, oarecum.

— Cum vine asta? Ai scris sau nu ai scris?

Kyle îi întinse cu chiu, cu vai foaia lui scrisă de mână.

Iar din nefericire, doamna Cameron o şi citi. Cu voce tare.

— „Baloane. S-ar putea să fie baloane.”

Clasa izbucni în hohote de râs.

Asta până când doamna Cameron îi fulgeră cu bine-cunoscuta ei privire glacială, din spatele ochelarilor coborâţi pe nas. Clasa încremeni.

— Acesta este eseul tău, Kyle?

— Da, doamnă dirigintă. Trebuia să scriem de ce aşteptăm cu nerăbdare marea deschidere şi, ei, bine, mie îmi plac foarte mult baloanele.

— Înţeleg, spuse doamna Cameron. Ştii, Kyle, fratele tău Curtis scria eseuri foarte bune la ora mea.

— Da, doamnă, mormăi Kyle.

— Salută-l, te rog, din partea mea.

— Da, doamnă.

Doamna Cameron trecu la banca următoare. Miguel îi predă cu nerăbdare mapa lui voluminoasă.

— Bravo, Miguel.

— Mulţumesc, doamnă!

Kyle auzi un zgomot ciudat din parcare. Un fel de pârâit sau pocnet, urmat de huruitul frânelor.

— O! exclamă doamna Cameron. Oare el o fi?

Se repezi la fereastră şi trase jaluzelele, iar copiii se ţinură după ea.

Şi atunci văzură cu toţii.

În parcarea vizitatorilor se afla o maşină în formă de gheată roşie, imensă, pe roţi. Bara din faţă semăna cu o talpă dezlipită. Parbizul se continua cu o pereche de şireturi groase, încrucişate de-a lungul unei limbi înalte de câţiva metri.

— Arată exact ca gheata roşie din jocul ăla, spuse Miguel. Familiomania.

Kyle încuviinţă. Familiomania era primul şi probabil cel mai cunoscut joc al domnului Lemoncello. Gheata roşie era unul dintre pionii pe care puteai să-i alegi ca să te plimbi pe tablă.

Un bărbat înalt şi deşirat coborî din maşină.

— E domnul Lemoncello! spuse Kyle cu răsuflarea întretăiată şi cu inima bubuindu-i în piept. Ce caută el aici?

— Tocmai ce-a fost anunţat, spuse doamna Cameron. În seara asta, domnul Luigi Lemoncello în persoană va face alegerea finală.

— Ce alegere?

— Alegerea eseurilor câştigătoare.

5

În timpul mesei de prânz de la cantină, Kyle privea descumpănit cele câteva crochete de peşte fleşcăite din farfurie. Îşi dorea să poată extrage de undeva un cartonaş magic cu Mai Încearcă O Dată.

— Am dat-o-n bară, mormăi el.

— Dap, încuviinţă Akimi. Să ştii că.

— Îţi dai seama cât de tare va fi noua bibliotecă dacă domnul Lemoncello şi echipa lui de la Fabrica de Fantezie au legătură cu asta?

— Da, îmi dau seama. Şi chiar sper că o să reuşesc s-o văd şi eu. Până la urmă, eu chiar am scris un eseu, nu o propoziţie despre baloane.

— Da, mersi, adu-mi aminte încă o dată.

Akimi îl privi un pic mai înţelegător.

— Kyle, când joci un joc ca Nu te supăra, frate şi eşti trimis înapoi trei căsuţe, te laşi păgubaş?

— Nu, dacă sunt trimis înapoi, joc mai înverşunat, fiindcă ştiu că trebuie să găsesc un mod ca să recuperez şi să trec la conducere.

— Salutare! zise Miguel Fernandez şi îşi aşeză tava la masa lor.

Era urmat de un copil cu păr ţepos şi ochelari cu lentile groase, ca un fund de borcan.

— Aşa-i că-l ştiţi pe Andrew Peckleman? întrebă Miguel.

— Salut, spuseră Kyle şi Akimi.

— Bună.

— Andrew e unul dintre asistenţii mei de top.

— Tare, zise Akimi.

— Doamna bibliotecară Yunghans tocmai ne-a confirmat ca domnul Lemoncello este filantropul anonim care a donat toţi banii pentru construirea noii biblioteci. Cinci sute de milioane de dolari!

— S-a dat la radio, adăugă Peckleman, cu vocea lui uşor fornăită. Am vrut să aflăm care e legătura dintre domnul

Lemoncello şi Alexandriaville, aşa că am consultat câteva surse primare.

— Şi ce-aţi găsit? întrebă Kyle.

— Păi, mai întâi, spuse Miguel, s-a născut aici.

— Într-o familie cu zece copii, adăugă Andrew.

— Înghesuiţi cu toţii într-un apartament cu o singură baie din Mica Italie[1], zise Miguel.

— Şi, completă Peckleman, părând că vrea să se ia la întrecere cu Miguel, adora pur şi simplu fosta bibliotecă de pe Market Street. Toată copilăria lui s-a dus acolo când avea nevoie de un loc numai al lui, ca să-şi pună gândurile şi ideile în ordine.

— Şi fii atent! spuse Miguel pe nerăsuflate. Doamna Tobin, bibliotecara de atunci, l-a luat sub aripa ei, chiar dacă era doar un puşti, ca noi. Câteodată, stătea peste program şi îl lăsa să împrumute tot felul de mărunţişuri de pe biroul ei sau din geantă – degetare, piuneze, tuburi de lipici, chiar şi pantofi roşii pentru păpuşile Barbie – chestii pe care le folosea ca piese de joc, ca să-şi poată schiţa primele sale idei pe o masă din sala de lectură. Apoi…

Andrew interveni:

— Apoi doamna Tobin a luat schiţa cu Familiomania la ea acasă şi i-a arătat-o soţului ei, care avea o mică tipografie. Au semnat ceva hârtii, au înfiinţat o companie şi, doar în câţiva ani, au devenit milionari.

Miguel ţinu morţiş să aibă ultimul cuvânt.

— Acum, bineînţeles, domnul Lemoncello e multimiliardar!

— Care-i faza, tocilarilor? spuse Haley Daley trecând razant pe lângă ei, cu cârdul ei de fete populare, care o însoţeau peste tot.

---

[1] Cartier locuit în majoritate de populaţie de origine italiană (n. Red.).

Haley era regina clasei a şaptea. Avea părul blond, ochi albaştri şi un zâmbet strălucitor de alb. Părea scoasă dintr-o reclamă la pastă de dinţi.

— Suntem superîncântaţi de domnul Lemoncello! spuse Miguel.

— Şi de noua bibliotecă! zise Andrew.

— Şi, adăugă Kyle melodramatic, de apariţia ta, Haley.

— Sunteţi atât de imaturi. Haideţi, fetelor.

Haley şi gaşca ei se repeziră spre masa copiilor „cool”.

— Ia uite-acolo, spuse Akimi, arătând spre coada de la cantină, unde Charles Chiltington căra două tăvi, ţinându-le în echilibru, una pentru el şi alta pentru doamna Cameron.

— Mă bucur foarte mult că ne supravegheaţi în pauza de prânz astăzi, îi spunea Chiltington doamnei Cameron. Dacă nu vă deranjez, aş avea câteva întrebări despre modul în care convenţiile de gen – mă refer aici la poezie, dramaturgie sau eseistică, de exemplu – pot afecta semnificaţia.

— Da, Charles, mi-ar face plăcere să discut asta cu tine.

— Vă mulţumesc, doamnă Cameron. Şi, dacă îmi permiteţi un compliment, puloverul dumneavoastră vă pune în valoare culoarea ochilor.

— Ce vrăjeală, mormăi Akimi. Chiltington încearcă să se dea bine pe lângă doamna C., ca să pună o vorbă bună lui Lemoncello, pentru eseu.

— Nu-ţi face griji, zise Kyle. Nu doamna Cameron are ultimul cuvânt, ci domnul Lemoncello. Iar din moment ce e un geniu, va alege mai mult ca sigur eseurile voastre.

— Fără îndoială, spuse Peckleman.

— Mersi, Kyle, zise Miguel.

— Chiar îmi doresc să câştigi chestia asta, oftă Akimi.

— Poate chiar voi câştiga. Cum ai zis, e doar ca atunci când te-ai dus trei căsuţe înapoi pe planşă. Sau ca la

Monopoly, când tragi o carte cu ghinion. Sau când trebuie s-o iei de la capăt la Piticot. Sau când stai o tură la Nu te supăra, frate!

— Frate, dar câte jocuri ai mai jucat? întrebă Miguel.

— Destule încât să ştiu că nu te poţi da bătut decât atunci când chiar a câştigat altcineva.

Kyle îşi ridică tava şi-o duse la tejgheaua cu vase murdare.

Akimi strigă după el:

— Unde te duci?

— Mai am timp în pauza asta şi toată după-amiaza să scriu un nou eseu.

— Dar doamna Cameron n-o să-l accepte.

— Posibil. Însă trebuie să mai arunc o dată zarurile. Poate am noroc.

— Sper să ai! zise Akimi.

— Şi eu! Ne vedem în autobuz.

6

Scriind de zor la eseu, cu mai mult spor ca niciodată, Kyle meşterise o idee-beton, care compara bibliotecile cu jocurile lui preferate.

„Când eşti într-o bibliotecă, învăţatul (de toate felurile) este o distracţie. Când te documentezi la bibliotecă asupra unui subiect, e ca şi cum ai porni la o Vânătoare de Nimicuri Preţioase, căutând ponturi şi premii în cărţi, în loc să cauţi în pod sau în curtea din spate."

Înşirase puncte şi subpuncte.

Găsise şi o concluzie clară.

Verificase până şi ortografia (de două ori).

Dar Akimi avusese dreptate.

— Îmi pare rău, Kyle, spuse doamna Cameron atunci când îi refuză eseul cel nou după ore. E foarte bine ce-ai făcut şi sunt impresionată de efortul depus, însă termenul de predare a fost azi-dimineaţă. Regulile sunt reguli. La fel ca în toate jocurile pe care le-ai pomenit în eseul tău.

Kyle se simţea ca şi cum ar fi primit un cartonaş cu Întoarce-te Cinci Sute de Căsuţe.

Însă nu se lăsă păgubaş.

Îşi aminti cum mama lui contactase Fabrica de Fantezie Lemoncello pentru a face rost de un set de cartonaşe de schimb pentru el şi fraţii lui.

Poate că ar fi putut să-i trimită eseul direct domnului Lemoncello pe e-mail.

Poate că dacă domnul Lemoncello nu avea să jurizeze eseurile decât la sfârşitul zilei, mai avea o şansă. O şansă mică, dar câteodată o şansă mică este tot ce ai.

În clipa în care ajunse acasă, se aşeză la computerul mamei sale din bucătărie. Compuse un mesaj cu subiectul „Urgent" adresat domnului Lemoncello, trimis pe e-mailul oficial al Fabricii de Fantezie, şi ataşă eseul.

— Ce faci acolo, Kyle? întrebă mama lui când intră în bucătărie şi îl văzu tastând la calculator.

— O temă suplimentară.

— Suplimentară? Şcoala e gata la sfârşitul săptămânii.

— Aşa, şi?

— Doar nu te joci Diner Dash pe contul meu?

— Nu, mamă. E un eseu. Despre incredibila noua bibliotecă a domnului Lemoncello.

— O, sună interesant. Am auzit la radio că vor avea marea deschidere vinerea asta, cu un dineu la Parker House Hotel, vizavi de fosta clădire a băncii. Adică, de noua bibliotecă.

Kyle adăugă un P.S. La sfârşitul e-mailului: „Sper că la petrecerea de vineri o să aveţi baloane".

Apoi expedie mesajul.

— Cui i-ai trimis eseul? întrebă mama lui. Profesoarei tale?

— Nu, domnului Lemoncello în persoană. Mi-a luat ceva, dar am găsit până la urmă adresa lui pe site-ul companiei.

— Chiar aşa? Mă impresionezi, spuse mama lui mângâindu-l încurajator pe creştet. Ştii, azi-dimineaţă i-am spus tatălui tău: „Kyle poate fi la fel de deştept precum Curtis şi la fel de conştiincios ca Mike – atunci când îşi pune mintea la contribuţie".

Kyle zâmbi.

— Mulţumesc, mami.

Însă zâmbetul îi dispăru rapid, odată cu PING-ul care anunţă un nou mesaj.

Era un răspuns automat.

Dragă iubitorule de jocuri Lemoncello,

Te rugăm să nu răspunzi la acest e-mail. E-mailul tău nu a putut fi preluat. Nu încerca să-l retrimiţi, deoarece nu vei auzi decât un alt PING! Îţi mulţumim că joci jocurile noastre.

7

În drum spre şcoală, în următoarea zi, Kyle ştia că trebuie să-şi ţină emoţiile în frâu.

Traversă zâmbind coridorul spre sala de festivităţi, alături de colegii lui de clasă, pentru o adunare matinală specială. Nimeni altul decât domnul Lemoncello avea să anunţe câştigătorii concursului de eseuri O Noapte în Bibliotecă.

— Sper că l-a ales pe-al tău, îi şopti Kyle lui Akimi.

— Mersi. Şi eu. Dar nu cred că o să fie la fel de distractiv noaptea în bibliotecă fără tine.

— Ei, după aceea, când biblioteca o să fie oficial deschisă, îmi poţi oferi un tur ghidat.

— Categoric! Numai să câştig.

— Dacă nu câştigi, o să trimit o veveriţă arzătoare după doamna Cameron.

La adunare, copiilor de clasa a şaptea, cei mai mulţi în vârstă de doisprezece ani, li s-a comunicat să ocupe rândurile din faţă, de lângă scenă. Asta l-a făcut pe Kyle să se simtă un pic mai bine. Măcar avea ocazia de a-l vedea pe domnul Lemoncello pe viu, de-aproape.

Însă eroul lui nici măcar nu se afla pe scenă.

Erau doar directorul, bibliotecara şcolii – doamna Yunghans – şi o doamnă roşcată pe tocuri, pe care Kyle nu o recunoştea. Avea o postură perfect dreaptă, de parcă cineva i-ar fi cusut o coadă de mătură în căptuşeala taiorului business de un roşu aprins pe care îl purta. Ochelarii îi erau la fel de roşii.

— E Dr. Yanina Zinchenko! şopti Miguel Fernandez, care stătea în dreapta lui Kyle.

— Cine anume? întrebă Akimi din stânga lui Kyle.

— Nimeni, doar cea mai faimoasă bibliotecară din lume!

— Aşadar, copii, spuse directorul din spatele pupitrului. Aşezaţi-vă. Linişte, vă rog! Am marea onoare să v-o

prezint pe bibliotecara-şefă a noii biblioteci publice din Alexandriaville, Dr. Yanina Zinchenko.

Toată lumea aplaudă. Doamna înaltă, îmbrăcată în roşu, păşi către microfon.

Avea o voce suavă, cu foarte vagi urme de accent rusesc.

— Acum doisprezece ani, acest oraş a rămas fără singura sa bibliotecă publică, atunci când a fost demolată pentru a face loc unei parcări supraetajate. Pe atunci, mulţi au spus că, din cauza internetului, bibliotecile „clasice” au ajuns să fie depăşite. Au spus că noua parcare supraetajată va atrage clienţi care să treacă pragul magazinelor de modă din vecinătatea vechii bănci. Însă demolarea bibliotecii a însemnat şi faptul că voi, cei care aveţi acum doisprezece ani, aţi trăit toată viaţa fără o bibliotecă publică.

Privi spre primele rânduri.

— De aceea, pentru a da start programului de lecturi de vară, doisprezece copii de doisprezece ani vor fi aleşi pentru a fi primii care să descopere minunăţiile pe care domnul Lemoncello le pregătise în extraordinara nouă bibliotecă. Veţi avea, desigur, nevoie de acordul părinţilor voştri. Am pregătit formulare pe care să le duceţi acasă. Veţi avea, de asemenea, nevoie de un sac de dormit, o periuţă de dinţi şi, dacă preferaţi, de un schimb de haine.

Zâmbi misterios.

— Recomand, pentru cei mai slabi de înger, să aveţi la voi o pereche de chiloţi de schimb.

Aha, OK, îşi spuse Kyle. Cam ciudat. Doamna bibliotecară chiar credea că elevii de clasa a şaptea încă mai făceau pe ei?

— Veţi avea parte de filme, mâncare, distracţie, jocuri şi premii. De asemenea, fiecare dintre cei doisprezece

câştigători va primi un card-cadou în valoare de cinci sute de dolari pentru produse Lemoncello.

Frate! Cinci sute de dolari doar pentru jocuri şi echipamente? Kyle se adânci mai mult în scaun. Următoarea dată când mai primeau o temă suplimentară, avea să o predea cu mult înainte de termen!

— Iar acum, pentru a-i anunţa pe câştigătorii noştri, mintea din spatele noii biblioteci, maestrul jocurilor în persoană – domnul Luigi Lemoncello!

Dr. Zinchenko gesticulă spre stânga.

Întreaga sală privi într-acolo.

Lumea aplauda, fluiera şi chiuia.

Însă nimeni nu apăru pe scenă.

Aplauzele se risipiră.

Iar apoi, în capătul opus al scenei, Kyle auzi un sunet foarte desluşit.

Era ceva între un râgâit şi chiţăitul unei jucării de cauciuc.

8

La marginea scenei, un pantof care arăta ca o banană decojită apăru din spatele cortinei.

Când atinse podeaua, pantoful râgâ-chiţăi.

Un al doilea pantof-banană se ivi cu un râgâ-chiţăit, iar Kyle ridică privirea şi îl zări – domnul Lemoncello! Avea mâini şi picioare lungi, ca de gumilastic, şi purta un costum negru cu vestă şi o cravată de un roşu aprins. Pălăria neagră cu boruri largi îi stătea pieziş pe claia de păr cărunt, cârlionţat. Kyle se afla atât de aproape, încât vedea o sclipire şireată în ochii lui negri ca tăciunele.

Înaintând cu mare grijă, domnul Lemoncello se îndreptă spre pupitru. Râgâ-chiţăiturile pantofilor săi păreau să-şi schimbe intensitatea în funcţie de cât de apăsat călca. Adăugă câţiva paşi săltaţi, în ritm altert de dans, iar pantofii chiţăiră melodic.

— Hop ş-aşa!

Când zise Hop!, domnul Lemoncello ţopăi în spatele pupitrului.

Publicul izbucni în urale.

Domnul Lemoncello se înclină politicos şi spuse pe un ton şoptit:

— Mulsumesc. Mulsumesc. Grazie. Grazie.

Se apecă apoi spre microfon.

— Buon giorno, băieţi şi, ăă, fette, spuse foarte timid şi foarte încet. Aşaaa m-au învăţţat mamma şi pappa mio să vorrbesc.

Îşi mişcă vârful urechilor şi se îndreptă de spate.

— Dar apoi, continuă pe o voce clară şi încrezătoare, m-am dus la biblioteca publică din Alexandriaville, unde o minunată doamnă bibliotecară, pe nume Gail Tobin, m-a ajutat să învăţ să vorbesc aşa: „Ştiu că ştii că ştiuca-i ştiucă. Dar mai ştiu că ştiuca-i peşte şi că ştiuca mai şi muşcă”. Pot să vorbesc şi cu capul în jos sau sub apă, dar

nu astăzi, căci tocmai mi-am luat costumul de la curăţat şi chiar nu aş vrea să-l ud.

Domnul Lemoncello ţopăi pe scenă ca un greiere fericit.

— Acum, copii, dacă îmi permiteţi să vă spun aşa – din moment ce nu am apucat să vă învăţ pe de rost toate numele, chiar dacă mă străduiesc –, care credeţi că va fi cel mai minunat de incredibil lucru pe care îl veţi descoperi în nemaipomenita nouă bibliotecă, în afară de, bineînţeles, toate cunoştinţele de care veţi avea nevoie pentru a face absolut orice vreţi să faceţi sau veţi fi nevoiţi să faceţi vreodată?

Nimeni nu spuse un cuvânt. Erau de-a dreptul hipnotizaţi de şuvoiul de cuvinte alese ale domnului Lemoncello.

— Ar fi vorba de: A) roboţi care mişună prin bibliotecă rearanjând cărţile pe rafturi; B) Centrul de Studiu Electronic, cu treizeci şi şase de televizoare cu plasmă, toate conectate la simulatoare de zbor şi jocuri video educaţionale sau C) Cupola Minunilor? Prevăzută cu zece ecrane gigantice, care pot face clădirea să pară o navetă spaţială înălţându-se spre cosmos!

— Sala cu jocuri! strigă cineva.

— Roboţii!

— Cupola video!

Domnul Lemoncello se repezi înapoi spre pupitru şi imită o sonerie stridentă la microfon.

— Îmi pare rău. Răspunsul corect este: D) toate variantele de mai sus!

Publicul izbucni din nou în urale.

Domnul Lemoncello se întoarse spre bibliotecara-şefă.

— Dr. Zinchenko? Mă puteţi ajuta să înmânez primele douăsprezece permise ale bibliotecii noastre?

Era momentul în care aveau să fie anunţaţi câştigătorii.

Dr. Zinchenko aşeză un teanc de permise noi, lucioase, pe pupitrul din faţa domnului Lemoncello.

— Vă rog, spuse el, atunci când vă strig numele, să urcaţi pe scenă. Miguel Fernandez.

— Prezent! zise Miguel şi sări din scaunul său.

— Akimi Hughes.

— Iuhuuu!

Kyle era foarte bucuros să audă numele prietenilor lui strigate primele.

— Andrew Peckleman. Bridgette Wadge, Sierra Russell, Yasmeen Smith-Snyder.

Yasmeen scoase un ţipăt de bucurie când îşi auzi strigat numele.

— Sean Keegan, Haley Daley, Rose Vermette şi Kayla Corson.

Zece copii, toţi de vârsta lui Kyle, urcaseră deja pe scenă lângă idolul lui, domnul Lemoncello. Kyle lipsea de acolo. Mai avea două şanse.

De parcă i-ar fi citit gândurile, domnul Lemoncello anunţă arătând spre cele două permise de pe pupitru:

— Au mai rămas doar două. Charles Chiltington.

— Dumnezeule, chiar eu? se miră băiatul şi se repezi spre scenă şi începu să-i scuture mâna domnului Lemoncello. Vă mulţumesc, domnule Lemoncello. Ce onoare. Vă spun sincer.

— Mulţumesc, Charles. Poţi să-mi dai drumul la mână acum? Am nevoie de ea ca să întorc ultimul permis.

— Bineînţeles, domnule Lemoncello. Dar vă spun sincer, de-abia aştept să petrec o noapte în biblioteca dumneavoastră sau, după cum îmi place să o numesc, în aşezământul dumneavoastră. Căci, după cum am scris şi în eseul meu, atunci când deschizi o carte, îţi deschizi mintea!

În cele din urmă, linguşitorul de Charles eliberă mâna domnului Lemoncello şi se alătură celorlaţi câştigători aliniaţi pe scenă.

— Şi ultimul nostru câştigător, dar nu cel de pe urmă, Kyle Keeley.

Kyle nu-şi putea crede urechilor. Credea că visează.

Însă Akimi îi făcea semn să urce pe scenă!

Complet năuc, Kyle îşi croi drum spre scenă. Domnul Lemoncello îi înmână permisul. Numele lui era tipărit, alături de numărul doisprezece. Pe spate erau imprimate copertele a două cărţi pentru copii. Aventurile baronului Münchausen de Rudolf Erich Raspe şi O tolbă plină cu săgeţi de Jeffrey Archer.

— Haideţi să facem cu toţii o poză, spuse directorul.

Kyle se pomeni înghesuit chiar lângă domnul Lemoncello pentru poza de grup.

Înghiţi în sec.

— Sunt un mare admirator al dumneavoastră, spuse el, cu vocea tremurândă.

— Vai, mulţumesc. Poţi să-mi aminteşti cum te numeşti?

— Kyle. Kyle Keeley.

— A, da. Băiatul care mi-a dovedit ceea ce am ştiut dintotdeauna. Un joc nu se termină niciodată cu adevărat decât atunci când se termină. PING!

9

Kyle abia aştepta să le spună părinţilor vestea cea bună.

— Am câştigat concursul de eseuri! spuse şi le arătă noul permis lucios de bibliotecă.

— Felicitări! îi spuse mami.

— Bravo! adăugă şi tati.

Fraţii lui însă erau mult mai interesaţi de celălalt premiu, cardul-cadou cu cinci sute de dolari pentru produse Lemoncello.

— E valabil douăsprezece luni, zise Kyle.

— Dar trebuie să-l foloseşti acum, insistă Mike. Trebuie să mergem chiar acum la magazin să-mi iau Lemoncello Trăsni-Hochei.

— Nu pot.

— De ce nu?

— Trebuie să merg cu permisul la magazin ca să folosesc cardul.

— Aşa, şi?

— Ăă, sunt pedepsit, ai uitat?

— Ştii ce, Kyle? spuse tatăl lui, privind spre mama lui, care încuviinţă. Din moment ce chiar ţi-ai dat silinţa şi ai făcut o treabă aşa bună cu eseul, cred că putem lua în considerare suspendarea pedepsei.

— Pe bune?

— Pe bune.

Părinţii lui îi zâmbiră.

Aşa cum zâmbeau atunci când Mike câştiga un meci de fotbal sau când experimentele lui Curtis erau premiate la expoziţia de ştiinţele naturii.

După cină, toţi cei cinci membri ai familiei Keeley se înghesuiră în maşină şi porniră în direcţia magazinului de jucării din oraş.

— Jocul de hochei de la Lemoncello e supertare! povestea Mike pe drum. Mai ales când joci cu pinguinii împotriva urşilor polari.

— Sper să găsesc un joc clasic, cugetă Curtis. Năucitoarea şi Nebănuita Biblionebunie.

— E despre Biblie? întrebă tatăl lor de la volan.

— Nu tocmai, spuse Curtis, deşi Biblia, mai ales o ediţie rară Gutenberg, e probabil una dintre comorile pe care trebuie să le găseşti şi să le colecţionezi, pentru că scopul jocului este să colecţionezi cărţi rare şi valoroase...

— Pinguinii din Trăsni-Hochei nu sunt pinguinii din Liga Naţională de Hochei[2], spuse Mike, întrerupându-l pe Curtis. Sunt din Antarctica. Iar urşii polari? Din Alaska.

Kyle se hotărâse să împartă cardul-cadou la cinci. Astfel încât toată lumea – până şi mama lui – să se aleagă cu o sută de dolari de cheltuială.

Din clipa în care trecură pragul magazinului de jucării, o apucară care încotro, străbătând raioanele, fiecare cu căruciorul său. Mama lui voia să-şi upgradeze jocul la Lemoncello Restaurant Rush. Tatăl lui căuta unul dintre jocurile complicate din seria Ce-ar fi dacă, cu cunoştinţe de istorie: ce-ar fi dacă romanii ar fi câştigat Războiul Civil American?

Kyle rămase o vreme pe lângă Curtis şi Mike. Fiind posesorul cardului, se simţea ca şi cum dintr-odată el ar fi fost fratele mai mare.

Mike îşi găsi imediat jocul de hochei pentru PlayStation, iar Curtis fu cel mai fericit tocilar din lume atunci când găsi Biblionebunia.

— Mai au doar o cutie! spuse el pe nerăsuflate, rupând folia de plastic în care era împachetat jocul şi deschizând capacul.

Se aşeză chiar în mijlocul magazinului şi desfăcu planşa în poală.

— Uite, porneşti sub cupola din sala rotundă de lectură, apoi o iei pe scări, pentru a intra în fiecare dintre cele zece

[2] Aluzie la echipa de hochei Pittsburgh Penguins (n. Red.).

camere de aici, unde trebuie să răspunzi la o întrebare despre o carte...

— Ăă, cred că mă cheamă mama, spuse Kyle. Probabil are nevoie de card la casă. Distracţie faină, ne vedem mai târziu!

Kyle o şterse de-acolo.

— Magazinul nostru se închide în cincisprezece minute, anunţă o voce din boxele din tavan.

Kyle goni printre rafturi înşfăcând câteva jocuri cu cartonaşe pe care nu le avea încă, printre care şi Absolut Uluitorul Cal de Fier – un joc în care trebuia să-ţi construieşti propria cale ferată transcontinentală, cu tot cu locomotive-pioni, care chiar scoteau aburi.

— Bună Keleey, spuse Chiltington rânjind şi aruncă o privire spre cele trei jocuri din căruciorul lui Kyle. Acum te-ai apucat de cumpărături?

— Nu. Împart cardul cu familia mea.

— Pe bune? Bănuiesc că acum regreţi, nu?

Era pe cale de a-i răspunde, însă Chiltington spuse:

— Salut. Ne vedem vineri.

Kyle nu era sigur, dar parcă îl auzise pe Charles mormăind şi un „fraiere” la final.

Din moment ce era aproape ora închiderii, Kyle se îndreptă spre casă. Trecând pe lângă serviciul clienţi, o zări pe Haley Daley.

— Nu, o auzi spunând pe un ton uşor jenat angajatului de la returnarea produselor. Nu vreau să returnez aceste produse în schimbul altora. Aş prefera cash.

Kyle îşi găsi în cele din urmă familia, îi arătă casierului permisul de bibliotecă şi plăti totul trecând pur şi simplu cardul-cadou prin aparat.

— Ştii ceva, Kyle, îi spuse tatăl lui în timp ce traversau cu toţii parcarea, mama ta şi cu mine suntem tare mândri de tine. Să scrii un eseu bun nu-i uşor.

— Poate că o să devii scriitor într-o bună zi, adăugă mama lui. Şi o să poţi scrie cărţi care se vor regăsi pe rafturile noii biblioteci.

— Mersi, frăţioare, zise Curtis strângând în braţe cutia cu Biblionebunia.

— Da, zise Mike. Ai fost supertare. O victorie pentru toată echipa!

— Cea mai tare seară de jocuri în familie, glumi tatăl lor.

Kyle se bucura de acest rar moment de glorie, simţindu-se ca Moş Crăciun pentru întreaga familie. Zilele săptămânii parcă nu mai treceau, iar gândul la noaptea de vineri îl făcea să se simtă, de asemenea, ca înainte de Crăciun. Părea că nu mai vine niciodată.

Însă, în cele din urmă, veni.

10

— Asta, da, petrecere, spuse mama lui Kyle, servindu-se cu un crevete învelit în bacon de pe platoul unui un chelner în smoching.

Kyle şi părinţii lui se aflau în aglomerata sală de bal a Hotelului Parker House, pentru dineul şi festivitatea de deschidere a Bibliotecii Lemoncello. Parker House era situat chiar vizavi de vechea clădire a băncii Gold Leaf şi de aglomerarea de birouri, diverse magazine modă şi restaurante, denumită Centrul Vechi.

— Mă duc să văd dacă o pot găsi pe Akimi, le spuse Kyle părinţilor lui.

— Felicit-o din partea nostră! spuse mami.

— Suntem mândri şi de ea, adăugă tati.

Kyle îşi croi drum prin mulţimea orbitoare de adulţi îmbrăcaţi la patru ace.

Deşi părinţii lui se îmbrăcaseră elegant pentru dineu, Kyle purta „ceva confortabil pentru explorare”, după cum precizase ghidul special pe care îl primise miercuri. Luase cu el un sac de dormit, o valiză mică cu un schimb de haine, o trusă de baie şi, după cum fuseseră instruiţi, încă o pereche de chiloţi.

Kyle o văzu pe Sierra Russell, stând de una singură într-un colţ, lângă nişte draperii. Nu părea să fi venit la petrecere cu mama ei. Sierra stătea, bineînţeles, cu nasul într-o carte. Kyle clătină din cap. Fata asta avea să petreacă noaptea într-o clădire plină de cărţi şi acum tot prefera să citească, în loc să profite de gustările gratis şi de celelalte bunătăţi. Era chiar dusă.

Haley Daley, într-o bluză cu paiete, poza pentru un şir de fotografi, care se înghesuiau să o imortalizeze. Mama ei se afla şi ea la petrecere. În timp ce camerele focalizau zâmbetul lui Haley, doamna Daley împături nişte kebapuri de pui într-un şerveţel şi le vârî în geantă.

Kyle îl observă apoi pe Charles Chiltington. Bietul de el, probabil că nu citise pliantul în care era specificată ţinuta confortabilă. Purta tot pantaloni bej eleganţi şi sacou, la fel ca tatăl lui. Kyle socoti că familia lui Charles deţinea probabil vreo trei sute de astfel de perechi de pantaloni.

— Salut, Kyle! îi făcu semn Akimi de lângă un arbust artificial, răsucit astfel încât să arate ca un pai spiralat.

— Hei, spuse Kyle.

— Sper că n-ai uitat să-ţi aduci permisul.

— Îl am aici, zise Kyle scoţându-l din buzunar.

— Ia uite, eu am alte cărţi pe spate. O mie şi una de nopţi şi Nouă povestiri de J.D. Salinger.

— Cred că sunt ca nişte cartonaşe de colecţionat, zise Kyle. Toate sunt diferite.

— Hei, fraţilor! îi salută Miguel Fernandez, mai entuziasmat ca de obicei (greu de închipuit), şi îşi croi drum prin mulţime în direcţia lor. Aţi încercat chestiile astea pufoase cu brânză?

— Nu, răspunse Kyle. Am rămas la mâncarea pe care pot să o şi recunosc.

— Chestiile pufoase cu brânză se numesc tartelettes au fromage, spuse Andrew Peckleman apropiindu-se de grup.

— Ce? se miră Kyle. Bine de ştiut.

Un chelner trecu pe lângă ei cu o tavă de cutii cu biscuiţi Lemoncello Anagraham.

— O, îmi plac la nebunie, spuse Kyle, luând o cutie de pe platou şi deschizând-o. Sunt în formă de litere. Trebuie să vezi mai întâi câte cuvinte poţi să formezi.

— Tare, zise Miguel, şterpelind un pumn de biscuiţi din cutia lui Kyle. Sunt şi gustoşi!

— Dap, spuse Kyle. Dar cu cât mănânci mai mulţi, cu atât jocul e mai greu.

— De ce? întrebă Andrew Peckleman.

— Ai mai puţine litere, spuse Akimi, înşfăcând două B-uri şi un Q şi înfulecându-le. Mmmm! Sunt cu gust de barbecue! exclamă ea.

Kyle vărsă biscuiţii rămaşi în palmă. Ţ R E C A I D T I S. Zâmbi descifrând o anagramă simplă.

— DISTRACŢIE. Super!

— Doamnelor şi domnilor? Dragi copii?

Dr. Zinchenko, într-un taior de un roşu apris înainta spre centrul sălii de bal.

— Îmi permiteţi o clipă? Domnul Lemoncello va sosi foarte curând, ca să spună câteva cuvinte. După aceea îi voi conduce pe cei doisprezece câştigători ai concursului de eseuri peste drum, în bibliotecă. Mâncarea şi băuturile sunt interzise în bibliotecă, în afară de Bibliocafeneaua situată convenabil la parter.

Miguel mai înşfăcă o chestie pufoasă cu brânză.

Când i se păru că n-o vede nimeni, doamna Daley puse un pumn de creveţi înveliţi în bacon într-un şerveţel şi-l îndesă în poşetă.

Akimi ronţăi câteva sticksuri trase în ciocolată.

— Nu mai iei nimic de-ale gurii? îl întrebă ea pe Kyle.

— Nu, mersi. Prefer mâncarea cu care pot să mă şi joc.

— Încă o precizare, anunţă Dr. Zinchenko. Noi ne dorim ca, bineînţeles, câştigătorii noştri să aibă parte de multă distracţie în seara asta. Însă nu pot insista îndeajuns ca fiecare dintre voi să respecte regula mea numărul unu: aveţi grijă. Unul de altul, dar mai ales de cărţile şi de exponatele din bibliotecă. Puteţi face asta pentru mine?

— Da! strigară toţi câştigătorii, cu excepţia lui Charles Chiltington care rosti:

— Indubitabil.

— E bine că în bibliotecă se găsesc dicţionare, mormăi Akimi. În cea mai mare parte, numai aşa poţi înţelege ce zice Chiltington.

Dintr-odată, toţi adulţii din sală începură să aplaude.

Domnul Lemoncello, înalt ca o prăjină şi îmbrăcat în frac, cu o cască de pompier de jucărie pe cap, mărşălui în sală intrând pe o uşă laterală.

— Mulţumesc, mulţumesc, spuse el, trăgând în sus casca de pe cap, prinsă cu un elastic sub bărbie, şi salutând politicos mulţimea. Sunteţi mult prea amabili.

Când dădu drumul căştii, aceasta i se lipi la loc de creştet cu un pocnet: POC!

— După cum aţi aflat deja de la Dr. Zinchenko, aş vrea să spun câteva cuvinte. Iată-le: „scurt”, „memorandum” şi „chiloţi”. Iar acum un moment pentru a ne aminti cuvintele de neuitat ale Dr. Seuss: „Cu cât vei citi mai mult, cu atât vei şti mai mult. Cu cât vei învăţa mai mult, cu-atât vei călători mai mult”. Copii?

Domnul Lemoncello îşi întinse graţios mâna în direcţia uşilor sălii de bal.

— E timpul să traversaţi strada. Minunata şi spectaculoasa voastră bibliotecă publică vă aşteaptă!

11

Nerăbdători să vadă ce îi aşteaptă în noua bibliotecă, cei doisprezece câştigători ai concursului de eseuri se adunară în spatele Yaninei Zinchenko.

— Pe aici, copii, spuse bibliotecara-şefă. Urmaţi-mă.

Mulţimea aplauda în timp ce copiii părăseau sala, toţi cărând după ei sacii de dormit şi valizele. Urmară mai multe urale (plus câteva strigăte şi chiote de bucurie) când aceştia ajunseră în holul de la intrare şi ieşiră pe uşa turnantă în stradă.

Noua bibliotecă publică, cu a sa cupolă sclipitoare de aur, ocupa jumătate din stradă, partea din spate fiind alipită de un vechi bloc-turn cu birouri. Clădirea era o fortăreaţă impunătoare, pe trei niveluri. Avea coloane solemne ce lăsau impresia unor separatoare de cărţi, zidurile fără ferestre fiind pictate în aşa fel încât să pară cărţi uriaşe rânduite pe rafturi.

— Este maiestuoasă ca un templu grecesc, spuse Miguel pe nerăsuflate.

— Ca un raft infinit de cărţi, completă Sierra Russell, care lăsase în sfârşit cartea din mână.

Cordoane de catifea încadrau drumul pe Main Street, până la un covor roşu de pe treptele din faţa intrării boltite a bibliotecii şi până la uşa impunătoare (dar mai ales rotundă) din oţel.

Kyle zâmbi când văzu că, de o parte şi de alta a treptelor, erau legate baloane.

Un tip dur – înalt cam de doi metri şi cântărind peste o sută de kilograme –, cu ochelari de soare şi o jachetă sport neagră, stătea în faţa uşii circulare a bibliotecii, prevăzută cu un mecanism batant, ca la uşa unui submarin. Bodyguardul avea părul răsucit în codiţe lungi, ca nişte sfori.

— Ce-i cu uşa? întrebă Haley Daley, care, bineînţeles, se băgase în faţă. Pare să fie o uşă de seif sau ceva de genul ăsta.

— Este uşa fostului seif al băncii Gold Leaf. Cântăreşte douăzeci de tone.

— Tatăl meu a proiectat sistemul de sprijin pentru chestia asta, îi şopti Akimi lui Kyle. Uită-te la balamale.

Kyle încuviinţă. Era impresionat.

— De ce o uşă de seif? întrebă Kayla Corson.

— Pentru că, răspunse Dr. Zinchenko, pe vremea când domnul Lemoncello era de vârsta voastră, în timp ce lucra de zor în vechea bibliotecă publică din Market Street într-o sâmbătă somnoroasă, nici nu a auzit sirenele maşinilor de poliţie gonind pe lângă bibliotecă, înspre banca unde tocmai fusese dată alarma. Această uşă serveşte tuturor drept memento: gândurile noastre sunt în siguranţă într-o bibliotecă. Nici măcar un jaf la bancă nu le poate tulbura.

Miguel încuviinţă cu convingere. Înţelegea perfect.

— De asemenea, uşa asta ne ajută să păstrăm obiectele noastre cele mai de preţ în siguranţă.

— Nu există nicio fereastră, observă Andrew Peckleman. Probabil pentru a descuraja spărgătorii. Dar n-ar fi trebuit să adăugaţi ferestre când aţi transformat clădirea în bibliotecă?

— O bibliotecă nu are nevoie de ferestre, Andrew. Avem cărţile, care sunt ferestre către lumi nebănuite.

— O carte deschisă este o minte deschisă, completă Charles Chiltington. Asta am spus eu mereu.

Dr. Zinchenko scoase un cartonaş de culoare roşie.

— Înainte de a intra, vă rog să fiţi foarte atenţi. Permisele voastre de bibliotecă sunt cheia voastră universală, citi ea de pe cartonaş. Personalul bibliotecii este gata să vă ajute să găsiţi orice veţi căuta.

Zâmbi uşor, îndesă cartonaşul înapoi în buzunar şi se întoarse spre bodyguard:

— Clarence? Poţi face onorurile?

— Cu cea mai mare plăcere, Dr. Z.

Clarence răsuci pe rând trei roţi ale mecanismului batant.

Uşa de douzeci de tone se deschise fără zgomot.

Primul lucru pe care Kyle îl văzu înăuntru fu o fântână arteziană în foaierul principal de marmură albă. În mijlocul fântânii trona o statuie în mărime naturală a domnului Lemoncello, ce stătea pe o frunză de nufăr. Avea capul lăsat pe spate şi un jet de apă îi ţâşnea graţios dintre buze.

Kyle observă şi un citat gravat pe soclu: CUNOAŞTEREA NEÎMPĂRTĂŞITĂ RĂMÂNE NECUNOSCUTĂ. — LUIGI L. LEMONCELLO

În spatele fântânii, la capătul unui culoar cu boltă, se întrezărea o sală imensă cu multe mese.

După ce toţi se adunaseră în holul de la intrare, Dr. Zinchenko se întoarse spre bodyguard.

— Clarence?

Clarence închise marea uşă de oţel. Kyle auzi huruitul roţilor care se învârteau, apoi un ultim declic cu ecou.

— Maaamă! exclamă Miguel. Chiar că suntem încuiaţi!

— Mă găsiţi la panoul de control, Dr. Z, spuse agentul de securitate.

— Foarte bine, Clarence.

Bodyguardul dispăru în spatele unei uşi roşii.

— Acum, copii, spuse bibliotecara, vă rog să mă urmaţi în Sala de Lectură „Rotonda”.

În timp ce restul grupului porni în şir indian spre enorma sală circulară, Kyle zări o vitrină lângă uşa roşie. Deasupra ei se putea citi: „Personalul recomandă: cele mai

memorabile lecturi”. Douăsprezece cărţi erau aliniate pe patru rafturi.

O copertă din mijlocul raftului de jos îi atrase atenţia lui Kyle. Reprezenta un jucător de fotbal american, cu tricoul numărul nouăsprezece, pregătindu-se să paseze mingea. Kyle repetă de câteva ori titlul în gând: În careu: Johnny Unitas şi cu mine. În dimineaţa următoare plănuia să-şi folosească permisul ca să împrumute cartea pentru Mike, fratele lui mai mare.

— Uau!

Toată lumea rămase cu gura căscată păşind în Sala de Lectură „Rotonda”. Tavanul cupolei înfăţişa imagini din spaţiu surprinse de telescopul Hubble: spirala de praf a unei nebuloase învârtejindu-se, o galaxie cu stele licăritoare, meteoriţi trecând val-vârtej pe deasupra capetelor lor.

— Ooo!

Imaginile cosmice de pe tavan se risipiră, lăsând vederii zece panouri distincte, fiecare dezvăluind un amalgam de simboluri.

— Sunt cele zece categorii ale sistemului zecimal Dewey, şopti Miguel, complet fascinat. Vezi panoul cu Cleopatra, tipul care se caţără pe munte şi corabia vikingilor? E de la 900 până la 999. Istorie şi Geografie.

— Tare, spuse Kyle.

În spatele celor zece ecrane, ascunse în firide, se aflau statui 3D nemaivăzute, ce răspândeau o lumină verde fantomatică.

— Cred că sunt proiecţii holografice, spuse Andrew Peckleman, salutând o statuie care îi făcea cu mâna.

Sala de sub cupolă era uriaşă. Era circulară, cu o masă rotundă în mijloc, înconjurată de patru şiruri de mese de lectură, dispuse în cerc.

Kyle observă că jumătate din rotondă adăpostea rafturi până în tavan. De cealaltă parte erau balcoanele de la primul şi al doilea etaj, ceea ce îi amintea de atriumul deschis al unui hotel, unde stătuse odată cu familia sa.

În timp ce toată lumea se holba la arhitectura încăperii, Dr. Zinchenko spuse cuvintele pe care Kyle le aşteptase întreaga zi:

— Acum, sunteţi gata pentru primul nostru joc?

12

— Vă puteţi alinia în spatele acelei mese din dreptul Camerei copiilor? spuse Dr. Zinchenko făcând semn spre o masă de lemn de la marginea sălii.

— Câţi dintre voi cunosc clasicul joc Lemoncello Hai Grămadă?

Toţi cei doisprezece ridicară mâna.

— Foarte bine, spuse Dr. Zinchenko.

Deasupra lor, Cupola Minunilor le dezvălui imaginea curbată a cutiei acelui joc.

— Aceasta va fi o versiune pe viu, tridimensională, a jocului. Fiecare va trebui să răspundă la o întrebare de cultură generală. Dacă veţi răspunde corect, veţi arunca zarurile şi veţi putea înainta un număr corespunzător de mese. Când veţi ajunge la punctul de pornire, veţi trece la următorul şir concentric de mese şi aşa mai departe. Cine va reuşi să ajungă la masa mea din mijloc va fi declarat câştigător.

— Dar nu avem zaruri, spuse Yasmeen Smith- Snyder.

— Ba da, aveţi. Vedeţi ecranul acela fumuriu din centrul mesei? Este de fapt un computer cu touch screen pe care acum rulează aplicaţia Lemoncello pentru zaruri. E de ajuns să îţi plimbi cu degetul pe ecran pentru a arunca zarurile virtuale.

Dr. Zinchenko aşeză un teanc de cartonaşe roşii pe birou, asemenea unei prezentatoare de concurs TV.

— Înainte să începem, mai există întrebări?

Charles Chiltington ridică mâna.

— Da, domnule Chiltington?

— Şi ce-o câştige câştigătorul? La urma urmei, premiul este cea mai importantă parte a unui joc.

Kyle nu era chiar de acord, însă era mult prea nerăbdător să joace jocul pentru a mai spune ceva.

— Primul premiu din această seară, spuse Dr. Zinchenko, este această cheie de aur cu care câştigătorul

poate intra în luxosul apartament al domnului Lemoncello, de la etajul doi. În loc să petreceţi noaptea pe podea într-un sac de dormit, veţi avea parte de confortul unor perne cu puf, un televizor cu diagonala de 182 de centimetri şi o consolă de jocuri ultima generaţie.

OK. Kyle era chiar foarte interesat de acest premiu.

Dacă ar fi fost să ne luăm după privirile uimite şi gurile căscate din jurul lui, şi ceilalţi gândeau la fel.

Dr. Zinchenko întoarse primul cartonaş cu întrebări.

— Ce aruncător din liga principală de baseball este ultimul jucător care a câştigat treizeci de meciuri într-un sezon?

După şase răspunsuri greşite veni rândul lui Kyle.

— Denny MeLain.

— Corect.

Atinse ecranul, nimeri zece şi înaintă apoi zece mese mai în faţă.

— Ce vas din marina americană a fost la un moment dat capturat de nord-coreeni?

Miguel ştiu de data aceasta: vasul Pueblo. Înaintă din prima douăsprezece mese.

— Ce anume a reuşit Apollo 8 pentru prima oară în istorie?

Charles Chiltington ştia răspunsul:

— A fost prima navetă spaţială care s-a deplasat pe orbită în jurul Lunii?

— Corect.

Chiltington nimeri un cinci la zaruri, ajungând ultimul în clasament.

Următoarea întrebare adresată lui Kyle fu mai dificilă:

— Cine este celebru pentru replica „La zdup cu ei, Danno”?

— Ăă, tipu’ ăla din serialul Hawaii Five-0?

— Fii mai precis, te rog.

— Ă, ăla cu părul lucios. Jack Lord?

— Răspuns corect.

Kyle răsuflă uşurat. Slavă Domnului că se uita din când în când cu tatăl lui la reluări ale unor seriale din anii ’60.

Însă când aruncă cu zarurile computerizate, norocul i se risipi. Ambele zaruri erau doar de un punct şi înaintă aşadar numai două mese amărâte.

Între timp, Miguel o dădu în bară cu o întrebare despre Barbra Streisand. (Kyle nu era sigur cine era de fapt.)

Iar Charles Chiltington obţinu un avans cu un răspuns corect despre Beatles: „Hey Jude”, urmat de o aruncare norocoasă de doisprezece.

Pe măsură ce jocul avansa, Kyle şi Chiltington, rămaşi singuri, continuau să răspundă corect şi să străbată sala, până când amândoi ajunseră la o masă din cercul cel mai apropiat de centru – la doar şase locuri distanţă de biroul Yaninei Zinchenko şi de victorie. Kyle era foarte recunoscător pentru nenumăratele partide de Trivial Pursuit pe care le jucase cu mama lui – cu cartonaşele originale, foarte vechi.

— Kyle, următoare ta întrebare: ce cântec din filmul Doctor Dolittle a câştigat un premiu Oscar?

Kyle îşi încreţi fruntea. Avea o casetă veche acasă pe care mama lui o cumpărase la un târg de vechituri. Păcat că nu aveau şi un video ca să vadă filmul. Însă chiar dacă nu-l văzuse niciodată, citise de câteva ori descrierea de pe cutie.

— Ăă, Talk to the Animals[3]?

— Corect.

Răsuflă uşurat.

— Aruncă zarurile, domnule Keeley.

Kyle îşi trecu degetul pe ecran.

---

[3] Vorbeşte cu animalele (en.) (n. Tr.).

Încă o pereche de unu. Înaintă două locuri. Acum era la doar patru mese distanţă de victorie.

— Domnule Chiltington, iată următoarea întrebare: cine a fost ales preşedinte în 1968?

— Cred că este vorba despre Richard Milhous Nixon.

— De asemenea, corect.

Chiltington nu aşteptă să i se spună să arunce zarurile. Degetele sale erau deja pe ecran.

— Este! Dublu de şase. Din nou.

Parcurse ultimul cerc de mese, bătând cu degetele pe fiecare, numărându-le, deşi toată lumea ştia că doisprezece era mai mult decât suficient pentru a trece linia de sosire.

— Felicitări, domnule Chiltington, spuse Dr. Zinchenko, înmânându-i cheia de la apartamentul personal. Eşti primul câştigător al acestei seri.

— Mulţumesc, Dr. Zinchenko. Sincer, mă simt de-a dreptul onorat.

— Felicitări, Charles, spuse Kyle. Ce mai victorie!

— Ia aminte, Keeley, răspunse el astfel încât numai copiii îl puteau auzi. Noi, cei din familia Chiltington, nu pierdem niciodată.

13

Ceea ce urmă fu cu totul deosebit.

O hologramă a unei noi bibliotecare apăru lângă Dr. Zinchenko. Arăta un pic ca Prinţesa Leia proiectată din razele lui R2-D2, în Războiul stelelor. Doar că purta un coc de modă veche, ochelari în stil ochi de pisică şi un sacou cu cotiere, în carouri.

— Alături de noi, pentru a vă prezenta regulile oficiale ale acestei seri, se află doamna Gail Tobin, bibliotecara-şefă a bibliotecii publice din Alexandriaville în anii 1960, pe când domnul Lemoncello era de vârsta voastră.

Deasupra lor, Cupola Minunilor afişa din nou imaginile cu sistemul zecimal Dewey.

— Oare câţi ani are? întrebă Sean Keegan.

— Ar avea o sută zece ani, dacă ar mai fi încă printre noi.

— Dar a murit şi lucrează aici?

— Să zicem că spiritul ei trăieşte în continuare prin această hologramă.

— Doamna Tobin e cea care l-a ajutat pe domnul Lemoncello atât de mult, îi şopti Kyle lui Akimi. Atunci când era mic.

— Ştiu. Părul ei arată ca un stup de albine sălbatice.

Kyle ridică din umeri.

— Din ce-am văzut la televizor, anii ’60 au fost în general ciudaţi.

— Bine aţi venit, copii, în biblioteca viitorului, spuse proiecţia tremurătoare. Dr. Zinchenko vă va împărţi acum planul pe etaje al bibliotecii Lemoncello – harta şi ghidul vostru către tot ceea ce are de oferit această clădire extraordinară. Cu noile voastre permise puteţi avea acces la toate camerele, în afară de panoul de control – uşa roşie pe lângă care aţi trecut la intrare – şi, desigur, apartamentul personal al domnului Lemoncello de la etajul doi.

Charles Chiltington ridică cheia de aur în văzul tuturor.

— Cred că ai nevoie de asta ca să intri acolo.

Doamna Tobin îl ignoră. Era o hologramă. Ceea ce făcea totul mai simplu.

— Agenţii de securitate sunt la posturile lor douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, continuă ea. Pe timpul şederii voastre, tot ce veţi face va fi înregistrat de camere video, aşa cum a fost precizat în formularele de consimţământ pe care le-aţi semnat împreună cu părinţii voştri mai devreme.

— Vom apărea într-un reality-show? întrebă Haley, zâmbind unei camere de supraveghere cu o luminiţă pâlpâitoare.

— Este într-adevăr o posibilitate, spuse Dr. Zinchenko.

— Îmi place să mă uit la televizor, zise imaginea fantomatică a doamnei Tobin. Să râdem cu Rowan şi Martin este emisiunea mea preferată. Înapoi la reguli. Folosirea dispozitivelor electronice personale este strict interzisă pe tot parcursul serii.

Bodyguardul, Clarence, şi încă cineva care părea a fi fratele lui geamăn intrară în Rotondă, ducând fiecare o servietă de aluminiu.

— Sunteţi rugaţi să depozitaţi toate telefonele mobile, iPodurile şi iPadurile în servietele puse la dispoziţie de agenţii noştri de pază, Clarence şi Clement. Dispozitivele voastre vor fi păstrate în siguranţă pe tot timpul şederii voastre şi vă vor fi înapoiate la încheierea activităţilor. De asemenea, puteţi folosi computerele cu touch screen din această cameră pentru a consulta cotele sau pentru a vă documenta pe internet. Acestea nu pot fi însă folosite pentru schimburi de e-mailuri sau sms-uri – ce-or mai fi şi astea. Luaţi aminte, m-am pensionat în 1973. Pe vremea mea încă foloseam hârtie de indigo. Iar acum, Dr. Zinchenko vă va explica planul clădirii.

— După cum vedeţi, spuse Dr. Zinchenko, titlurile de ficţiune se găsesc aici, în sala de lectură. Sala „Tezaurul Copiilor”, cu pereţi izolaţi fonic, se află acolo. Cele două săli complet echipate pentru şedinţe, alături de Bibliocafeneaua din spatele acelor ferestre cu draperiile trase, se află tot la parter. Deasupra, la etajul unu, veţi găsi zece uşi numerotate, fiecare conducând într-o cameră cu cărţi, informaţii şi, ei, bine, exponate referitoare la categoria zecimală Dewey corespunzătoare.

Kyle ridică mâna.

— Da?

— Unde se află Centrul Electronic de Studiu?

Dr. Zinchenko zâmbi şiret.

— Deasupra, la etajul doi, acolo unde veţi găsi şi Sala de Societate, Sala de Arte şi Artifacte, cinematograful IMAX, Lemoncelleul...

— Putem să mergem sus să ne jucăm? întrebă Bridgette Wadge. Vreau să încerc simulatorul de navete spaţiale.

— Vreau să învăţ să conduc o maşină! spuse Sean Keegan. O maşină de curse!

— Vreau să cuceresc lumea cu Alexandru cel Mare! zise Yasmeen Smith-Snyder.

Se pare că toată lumea citea lista de „Jocuri Educaţionale Disponibile” din josul paginii, aşa cum făcuse şi Kyle deja.

— Accesul prioritar în Centrul Electronic de Studiu va fi cel de-al doilea premiu din seara aceasta, spuse Dr. Zinchenko. Pentru a câştiga, trebuie să folosiţi resursele bibliotecii şi să găsiţi desertul pe care l-am ascuns undeva în clădire. Cine se documentează şi localizează bunătăţile va fi primul admis în Centrul Electronic de Studiu. Aşa că puneţi-vă mintea şi biblioteca la contribuţie. Găsiţi desertul!

Toată lumea se repezi la mese şi începu să tasteze pe ecrane.

Toată lumea, în afară de Sierra Russell care, în schimb, petrecu două secunde la computer, notă ceva cu un creion bont pe o bucată de hârtie şi porni să inspecteze rafturile înalte de trei etaje ordonate în partea din spate a Rotondei. Kyle o privi păşind pe o platformă uşor înălţată, cu mânere aidoma unui cadru ajutător al bunicilor. Avea până şi un coş ataşat în faţă.

— Dr. Zinchenko?

— Da, domnişoară Russell?

— Este periculos? Pentru că vreau o carte care este chiar în vârf.

— Nu este periculos. Asigură-te doar că ai sprijin bun în picioare.

Sierra puse un picior pe platformă, iar Kyle putu auzi un declic metalic.

— E ca un clăpar, spuse Sierra.

— Exact. Acum foloseşte tastele ca să transmiţi scării plutitoare cota cărţii de care ai nevoie şi ţine-te bine.

Sierra consultă numărul de pe hârtiuţă şi apăsă câteva taste.

— Partea de jos a platformei pe care stai este un magnet, explică Dr. Zinchenko. Există benzi din material electromagnetic în componenţa rafturilor. Puterea de atracţie a acelor magneţi va fi calibrată de computerul nostru pentru levitaţie magnetică, în funcţie de numărul pe care îl introduceţi.

Două secunde mai târziu, Sierra Russell se ridicase în aer, plutind spre stânga. Era cu totul incredibil.

— Scara plutitoare e bazată probabil pe o tehnologie avansată de levitaţie magnetică, spuse Miguel de la masa din dreapta lui Kyle. La fel ca trenurile superrapide maglev din Japonia.

— Tare, mormăi Kyle.

Iar pentru prima dată în viaţa lui, Kyle Keeley voia să caute o carte într-un raft de bibliotecă mai mult decât orice pe lume.

14

— Ce-ai zice să lucrăm împreună? spuse Akimi când se aşeză la masa lui Kyle.

— Hmmm?

Kyle nu-şi putea lua ochii de la Sierra Russell. Urcase aproape cincisprezece metri în aer şi se sprijinea de balustrada platformei plutitoare, complet fascinată de o carte nouă.

— Hei, Pământul către Kyle? Vrei să apuce altcineva să folosească Centrul Electronic de Studiu înaintea ta?

— Nu.

— Atunci concentrează-te!

— OK. Deci cum ne punem mintea şi biblioteca la contribuţie pentru a găsi desertul?

Akimi arătă spre Miguel, care îşi trecea iute degetele pe ecranul computerului.

— Cred că s-a apucat să consulte catalogul, şopti Akimi.

— De ce?

— Aşa găseşti ceva într-o bibliotecă.

— Asta ştiu şi eu. Dar nu căutăm cărţi despre deserturi. Trebuie să găsim mâncare, la propriu.

Andrew Peckleman se ridică de la masă şi se repezi spre o scară spiralată de metal ce conducea la primul etaj. Două secunde mai târziu, Charles Chiltington se repezi pe aceeaşi scară.

Toţi ceilalţi participanţi îi urmară în scurt timp. Toată lumea se îndrepta către camerele Dewey de la etajul unu.

Miguel sări în sfârşit de la masă şi se năpusti ca o furtună către cea mai apropiată scară.

— Trebuie să fie pe la şase sute, le spuse el lui Kyle şi Akimi.

— Mersi, zise Kyle, însă nu se clinti din loc.

— Probabil şase sute este clasificarea zecimală Dewey unde se află cărţile despre deserturi, spuse Akimi. Poate că ar trebui…

— Stai o clipă, spuse Kyle.

— Ăă, Kyle, în caz că nu ai observat, tu cu mine şi cu Sierra, fata zburătoare, suntem singurii rămaşi la parter, iar Sierra nici măcar nu este propriu-zis la parter, pentru că, de fapt, pluteşte.

— Numai o clipă, Akimi. Am o idee, şi Kyle scoase planul clădirii. Desertul se ascunde probabil chiar sub nasul nostru. Ca un cod bonus din Divizia Veveriţelor. Vino după mine.

— Unde?

— La Bibliocafenea. Singura camera din bibliotecă unde, după cum a precizat Dr. Zinchenko la hotel, e voie cu băuturi şi cu mâncare.

Intrară în cafeneaua primitoare.

— Iupiii! strigă Akimi.

Rafturi întregi de cărţi de bucate erau aliniate de-a lungul pereţilor, însă mesele erau ticsite cu tăvi cu fursecuri, prăjituri, îngheţată şi fructe!

— De-aia erau trase draperiile la ferestrele din Rotondă, spuse Akimi. Ca să nu vedem muntele ăsta de mâncare. Bravo, Kyle!

Kyle se strădui să-l imite cât mai bine pe Charles Chiltington şi adăugă:

— Noi, cei din familia Keeley, Akimi, nu pierdem niciodată. Mai puţin, bineînţeles, atunci când nu câştigăm.

*

După ce toată lumea savură desertul, Kyle şi Akimi fură primii care primiră permisiunea să folosească Centrul Electronic de Studiu.

Kyle încercă simulatorul de navete spaţiale, aterizând perfect pe Marte înainte de a se prăbuşi pe un satelit al planetei Saturn. Akimi călări alături de Paul Revere. Apoi Kyle învăţă cum să conducă o maşină de curse cu transmisie manuală pe circuitul din Talladega, în timp ce

Akimi se strecură într-un mic submarin pentru a pluti alături de rechini, delfini şi ţestoase de mare, toate proiectate pe pereţii de sticlă ai simulatorului subacvatic.

Fiecare joc video educaţional avea grafică 3D, sunet digital surround şi cea mai nouă invenţie a domnului Lemoncello pentru jocurile companiei sale: olfactovedere. Când cotropeai Roma împreună cu vizigoţii, puteai mirosi cetatea fumegândă, dar şi transpiraţia barbarilor.

După o oră, Dr. Zinchenko le permise tuturor să folosească Centrul Electronic de Studiu. În tot acel răstimp au urmărit o dezbatere prezidenţială între George Washington şi George W. Bush (amândoi păpuşi audio-animatronice) în „piaţa publică” din mijlocul camerei 900.

La zece fix dădură cu toţii năvală în cinematograful IMAX, tot la etajul doi, pentru a urmări un concert cu cei mai renumiţi muzicieni din lume (contemporani sau nu), care au oferit recitaluri 3D cu cele mai bune compoziţii ale lor. Partea cea mai tare se dovedi a fi un duet între Mozart şi Metallica.

În cele din urmă, în jurul ore trei dimineaţa, Clarence şi fratele său geamăn Clement se iviră pentru a-i conduce pe copii spre locurile de dormit. Băieţii aveau să-şi întindă sacii de dormit în Sala Copiilor, lângă Rotondă, iar fetele urmau să meargă sus, la etajul doi, în Sala de Societate. Charles Chiltington urma să se lăfăie de unul singur în apartamentul domnului Lemoncello.

Epuizat de distracţia şi agitaţia din acea zi – şi cu burta plină după ce mâncase o grămadă de dulciuri –, Kyle adormi buştean.

Se trezi la un moment dat fiindcă auzi muzică.

Muzică dată la maxim.

Era melodia din filmul ăla despre box, Rocky, preferatul lui Mike.

— Ceeee? mormăi el, târându-se afară din sacul de dormit.

Kyle se uită la ceas. Era unsprezece dimineaţa. Crezu că noaptea în bibliotecă luase sfârşit, iar acum se dădea trezirea.

Muzica se auzea la fel de tare.

— Aşa trezeşti şi astronauţii, bombăni Miguel.

— Opreşte-o! se plânse Andew Peckleman.

Kyle îşi puse blugii şi adidaşii şi păşi buimac în imensa sală de lectură.

— Dr. Zinchenko?

Vocea îi răsună cu ecou. Niciun răspuns.

— Clarence? Clement?

Nimic.

Muzica din Rocky răsuna şi mai tare.

Akimi se aplecă peste balustrada balconului de la etajul doi.

— Ce se întâmplă acolo?

— Cred că vor să trezească astronauţii, spuse Kyle. De pe Lună.

Merse până la uşa de la intrare şi încercă să tragă de mâner.

Era de neclintit.

Răsuci mânerul.

Degeaba.

Îl răsuci mai tare.

Tot degeaba.

Kyle îşi dădu atunci seama că, deşi noaptea în bibliotecă luase sfârşit, ei erau în continuare încuiaţi acolo.

15

— Vă rog să luaţi cu toţii loc, spuse Dr. Zinchenko părinţilor adunaţi în sala de conferinţe a hotelului Parker House.

— Când se întorc copiii? întrebă o mamă.

— Rose are antrenament la două, spuse alta.

Bibliotecara încuviinţă.

— Domnul Lemoncello va...

Chiar în clipa aceea, o uşă glisantă din capătul opus al sălii se deschise larg, lăsându-l vederii pe excentricul miliardar, îmbrăcat într-un trening purpuriu aprins şi cu o pălărie de pirat cu pene. Înfuleca o felie mare de tort aniversar.

— Bună dimineaţa sau, după cum s-ar spune în acest moment la Reykjavik, gott síðdegi, adică „bună ziua”, pentru că diferenţa de fus orar dintre Ohio şi Islanda este de patru ore, un lucru pe care l-am aflat învârtind un glob pământesc din biblioteca publică.

Domnul Lemoncello, cu pantofii săi banană râgâ-chiţăind, păşi afară dintr-o cameră plină de ecrane TV alb-negru – aşa cum vezi la posturile agenţilor de securitate.

— Doamnelor şi domnilor, vă mulţumesc că sunteţi alături de noi în această glorioasă şi promiţătoare zi. Am marea plăcere de a anunţa cel mai incredibil şi minunat joc creat vreodată: Evadarea din Biblioteca Lemoncello! Întreaga bibliotecă va fi tabla de joc. Copiii voştri vor fi pionii. Iar câştigătorul va fi faimos în întreaga lume.

— În ce fel? întrebă unul dintre taţi.

— Va apărea în toate reclamele mele din perioada sărbătorilor. La televizor, la radio, în reviste, panouri publicitare. Peste tot.

Doamna Daley ridică mâna.

— Câştigătorul va fi plătit?

— Categoric. Chiar cu multă dărnicie.

— Şi ce trebuie să facă Haley mai exact pentru a câştiga?

— Să evadeze! Din bibliotecă. Credeam că numele jocului e destul de evident. Domnul Lemoncello apăsă un buton de pe pălăria de pirat şi o versiune animată a planului clădirii apăru de îndată pe ecranul cu plasmă al sălii de conferinţe.

— Primul care reuşeşte să folosească obiecte din bibliotecă pentru a scăpa de acolo va fi declarat învingător. Acum, copiii nu pot folosi intrarea principală, nici ieşirile de urgenţă. Nu pot declanşa nici alarme. Îşi pot folosi numai ideile creţe şi inteligenţa, ca să descifreze indicii şi să dezlege ghicitori, care îi vor conduce în cele din urmă până la ieşirea secundară supersecretă. Vă asigur, doamnelor şi domnilor, că o asemenea ieşire secundară chiar există.

Părinţii din jurul mesei începură să se foiască nerăbdători.

— Partiparea e, desigur, opţională şi complet voluntară, spuse domnul Lemoncello, împreunându-şi mâinile la spate şi păşind apăsat prin încăpere.

Câţiva părinţi îşi scoaseră telefoanele mobile.

— Vă rog, nu încercaţi să telefonaţi, să trimiteţi e-mailuri, mesaje, faxuri, semnale luminoase pentru a vă încuraja copiii să participe. Am blocat toate căile de comunicaţie cu biblioteca. Doar cei care îşi doresc cu adevărat să rămână şi să joace acest joc vor putea face asta. Toţi cei care vor alege să părăsească biblioteca vor primi multe cadouri minunate de despărţire şi o pălărie de pirat ca suvenir. Vor fi de asemenea invitaţi la petrecerea de ziua mea, mâine după-amiază. Făcu semn spre firimiturile din farfurie. Am testat mai multe feluri de tort la micul dejun.

Doamna Keegan îşi încrucişă mâinile la piept şi întrebă:

— Jocul ăsta va fi periculos?

— Nu, spuse domnul Lemoncello. Copiii dumneavoastră vor fi tot timpul supravegheaţi video de către agenţii noştri de securitate de la panoul de control al bibliotecii. Dr. Zinchenko şi cu mine vom urmări evoluţia lor de aici, din camera mea personală de monitorizare. În cazul celui mai mic accident, avem paramedici, pompieri şi o echipa formată din foşti membri ai trupelor speciale Navy SEAL – toţi cu o inimă neînfricată – gata să intre în acţiune şi să vă salveze copiii. Va fi ca în Jocurile Foamei, dar cu multă mâncare şi fără arcuri cu săgeţi.

— De ce nu lăsaţi mai bine copiii să joace unul dintre celelalte jocuri ale dumneavoastră? sugeră un părinte. De ce atâta tevatură?

— Pentru că, dragi prieteni, aceşti doisprezece copii au trăit toată viaţa fără o bibliotecă publică. Prin urmare, habar nu au cât de incredibil de folositoare, utilă şi amuzativă – un cuvânt inventat recent de mine – poate fi o bibliotecă. Aceasta este şansa lor de descoperi că o bibliotecă este mai mult decât o colecţie de cărţi vechi, prăfuite. Este un loc al cunoaşterii, al explorării şi al dezvoltării!

— Domnule Lemoncello, cred că ceea ce faceţi este fantastic, spuse una dintre mame.

— Mulţumesc, zise domnul Lemoncello, făcând o reverenţă şi lovindu-şi călcâiele (scoţând un sunet ca un cotcodăcit).

— Dacă vreunul dintre dumneavoastră doreşte să-şi vadă copilul, anunţă Dr. Zinchenko, vă rog, veniţi cu noi în camera alăturată.

— E chiar distractiv să-i urmăreşti. Totuşi, domnule Keeley, doamnă Keeley, am impresia că fiul dumneavoastră Kyle nu apreciază melodia din Rocky la fel de mult ca mine!

16

Rocky îşi făcuse treaba.

Kyle şi ceilalţi copii încuiaţi în bibliotecă se treziseră de-a binelea.

Până şi Charles Chiltington coborâse în Sala de Lectură Rotonda din apartamentul personal al domnului Lemoncello. Singura care nu se se alăturase grupului era Sierra Russell, care, bănuia Kyle, îşi căuta altă carte de citit.

— Suntem tot încuiaţi? strigă Haley Daley pe un ton piţigăiat.

— Ce aiurea, adăugă Sean Keegan. E deja unşpe jumate. Am o grămadă de chestii de făcut.

— Haideţi, totuşi, spuse Kyle. Probabil vor deschide uşa de la intrare după ce mâncăm sau ceva de genul ăsta.

— Ei bine, unde e bibliotecara aia enervantă? spuse Charles Chiltington, care nu se purta niciodată frumos când nu erau adulţi prin preajmă.

— Da, spuse Rose Vermette. Nu pot să stau aici toată ziua. Am antrenament de fotbal la două.

— Fraţilor, zise Sean Keegan. Eu chiar am o viaţă.

— Aveţi nevoie de ajutor, copii? se auzi o voce tandră, mămoasă.

Era imaginea semitransparentă holografică a doamnei Tobin, bibliotecara din anii ’60. Plutea la câţiva centimetri deasupra podelei în faţa biroului din centrul încăperii.

— Da, spuse Kayla Corson. Cum ieşim de-aici?

Bibliotecara pâlpâi asemenea unui calculator vechi de buzunar (ca acela pe care fratele tău mai mare l-a scăpat pe jos de un milion de ori) atunci când îi ceri să calculeze un radical.

— Îmi pare rău, spuse bibliotecara robotică. Nu vă pot oferi răspunsul la această întrebare.

— Vom avea parte de un brunch aici, în dimineaţa asta? întrebă Chiltington politicos. Nu mi-e foame, dar altora de pe-aici le este. La urma urmei, e unsprezece şi jumătate.

— Micul dejun va fi servit în Bilbiocafenea.

— Mulţumesc, doamnă Tobin, spuse Chiltington. Doriţi şi dumneavoastră ceva? Un castron cu cereale, poate?

— Nu, mulţumesc, CHARLES. Sunt o hologramă. Nu mănânc.

— Aşa vă menţineţi silueta.

Kyle scutură exasperat din cap. Înţepatul ăla încerca să perie până şi o hologramă.

Chiltington şi restul porniră spre cafenea, însă Kyle şi Akimi rămaseră în urmă alături de bibliotecara holografică.

— Ăă, am o întrebare, spuse Kyle.

— Te rog.

— Încă mai suntem încuiaţi în bibliotecă? O să mergem acasă?

— Domnul Lemoncello vă va informa în scurt timp despre asta.

— OK. Mulţumesc, doamnă Tobin.

— Cu plăcere, KYLE.

După ce imaginea bibliotecarei se risipi, Akimi spuse:

— Apropo, Kyle, înainte să mergem, trebuie să vezi cum arată camera în care am dormit azi-noapte.

— Sala de Societate?

— Da. Îi zice aşa pentru că – ia ghici! — e plină cu jocuri de societate!

— Toate de la Lemoncello?

— Nu chiar. Şi chestii de la alte companii. Unele sunt chiar de pe la 1890. Cred că e colecţia personală a domnului Lemoncello. Te simţi ca într-un muzeu.

Kyle căscă ochii mari.

— Ţi-e foame? întrebă el.

— Nu chiar. Am mâncat o grămadă aseară.

— Crezi că avem timp să dăm o tură prin muzeul ăsta de jocuri?

— Vino după mine!

Cei doi o porniră în sus, pe scara spiralată ce ducea la etajul unu. De acolo urcară încă un şir de trepte până la etajul doi.

În Sala de Societate, Kyle rămase uimit.

— Uau!

Peste tot în jur erau numai rafturi înţesate cu jocuri vechi, jucării de tinichea, pachete de cărţi de joc.

— E incredibil.

— Cam da, zise Akimi. Mai ales dacă, ştii, îţi şi plac jocurile.

Kyle zâmbi.

— Şi, după cum ştii, chiar îmi plac.

Străbătură camera în linişte câteva minute, minunându-se de toate jocurile trăsnite care fuseseră la modă cândva. O vitrină prezenta opt jocuri în cutii minunat ilustrate. Toate erau iluminate ca nişte exponate de preţ.

— Mă întreb ce-i aşa de special la jocurile astea, spuse Kyle.

— Poate că au fost jocurile lui preferate când era mic.

— Poate.

Mesajul gravat pe geamul vitrinei îl nedumerea însă pe Kyle:

„Luigi Lemoncello: primul şi ultimul cuvânt în materie de jocuri."

— Dar astea nu sunt jocuri Lemoncello, mormăi el.

Primul joc iluminat din vitrină era Ciao, Micul Bucătar. După aceea urmau Copii isteţi, vă place aritmetica? Jocul Fantastic cu Litere, Start Game: Maşinuţele de curse magice.

— E un fel de puzzle, spuse Kyle rânjind.

— Credeam că sunt jocuri.

— Păi, sunt, spuse Kyle atingând geamul vitrinei în dreptul primei cutii de pe raftul de jos. Dar dacă legi între ele primele cuvinte din denumirea fiecărui joc... pricepi... mesajul.

— Pe bune? se minună Akimi, părând foarte sceptică. Eşti sigur că nu sunt nişte chestii găsite la un talcioc de vechituri, la 50 de cenţi bucata?

— Foarte sigur.

Kyle descifră codul urmărind capacele cutiilor cu degetul, pe rând: Ciao, copii isteţi. Vă place jocul? Start Game!

Miguel Fernandez dădu buzna în Sala de Societate.

— Aici eraţi! Avem nevoie de voi la Centrul Electronic de Studiu. Acum.

— De ce?

— Charles Chiltington şi-a înfulecat micul dejun, apoi s-a repezit înapoi în Centru, ca să termine jocul pe care l-a început aseară şi să fie primul care a obţinut un scor record.

— Aşa, şi?

— Jocul pe care îl joacă e despre castele medievale şi temniţe!

De data aceasta Akimi fu cea care remarcă:

— Aşa, şi?

— Evadează prin canale. Jocul are olfactovedere. Aţi mirosit vreodată un canal medieval? Credeţi-mă, e oribil şi dezgustător.

*

Cei trei traversară repede holul şi intrară în încăperea urât mirositoare, unde Charles şedea pe un scaun rotativ cu vibraţii, apăsând frenetic comenzile de joc. În timp ce avatarul său se târa printr-un canal de scurgere, difuzoarele încorporate în scaun făceau ca podeaua să

tremure cu fiecare şuvoi şi strop împroşcat în timpul jocului.

— Aoleu! exclamă Kyle. Charles, încetează! Parcă s-a tras cu gaze lacrimogene!

— Pentru că sunt în canalele de sub grajduri. E ieşirea secretă din castel. O să câştig încă un joc. Al doilea pentru mine, Keeley. Tu câte ai câştigat?

— Hei, spuse Miguel. Camera asta e chiar deasupra cafenelei. Conductele sunt conectate.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Toată lumea de jos miroase a bălegar din cauza ta!

— Cui îi pasă? Câştig!

Scaunul lui Charles se hurducăi din nou.

Însă, de data asta, Kyle simţi un miros... de pin?

Sau de odorizant de maşină, agăţat de oglinda retrovizoare.

— Ah, tâmpenia asta e stricată, exclamă Charles şi sări din scaun, pregătindu-se să-i tragă un şut.

— Ăă, n-aş face asta în locul tău, spuse Kyle.

— De ce?

— Pentru că e o cameră de supraveghere acolo, îndreptată chiar asupra ta.

— Ce? Unde?

— Vezi luminiţa aia roşie care pâlpâie?

Dintr-odată, imaginea lui Kyle ce arăta cu degetul spre lentila camerei apăru pe toate monitoarele din Centrul Electronic de Studiu.

Până când fu înlocuită de chipul domnului Lemoncello.

17

— Excelent plan de evadare, Charles, spuse domnul Lemoncello de pe unul dintre ecrane.

— Mulţumesc, spuse Chiltington, netezindu-şi cu nonşalanţă pantalonii bej eleganţi, ca nu cumva să se vadă că tremura de frică. Trebuie să precizez, am văzut o furnică ce se căţăra pe braţul scaunului. De-aia eram pe cale să dau cu piciorul în el.

— Câtă grijă din partea ta, Charles.

— Domnule Lemoncello? spuse Akimi.

— Da?

— De ce a început canalul de scurgere să miroasă a pin?

— Pentru că mirosul de pin mi se pare mult mai plăcut decât cel de balegă de cal. Vouă nu?

— Cu siguranţă.

— Acum, puteţi să vă adunaţi cu toţii în Centrul Electronic de Studiu? Am un anunţ foarte important de făcut.

Kyle auzi un tropăit de paşi pe trepte, iar la scurt timp după aceea Andrew, Bridgette, Yasmeen, Sean, Haley, Rose şi Kayla se iviră dintr-odată în cameră.

— Toată lumea e aici? întrebă domnul Lemoncello.

— Toată lumea în afară de Sierra Russell, spuse Kyle.

— A, da. Am văzut-o la parter, citind Când mă vei întâlni de Rebecca Stead. O vom vedea mai târziu. E aproape de prânz şi sunt nerăbdător să trec la următoarea etapă a competiţiei.

— Ce competiţie? întrebă Yasmeen Smith-Snyder.

— Cea pe care suntem pe cale să o începem.

— Domnule Lemoncello? spuse Sean Keegan. Eu am diverse chestii de făcut azi.

— E în regulă, Sean. Bineînţeles, eşti liber să pleci. Dacă mai e cineva care nu doreşte să rămână în joc, predaţi, vă rog, permisele de bibliotecă.

O placă de marmură se deschise, ca un chepeng, iar o coloană frumos ornamentată, cu un bol de sticlă în capăt, răsări încet din podea.

— Introdu-l în acel bol. Bravo! Urmează săgeţile luminoase roşii şi vei ajunge la cea mai apropiată ieşire, unde vei primi un frumos cadou de rămas-bun, alături de nesfârşita mea admiraţie pentru priceperea ta de a compune eseuri.

Săgeţile roşii se aprinseră pe podea. Sean le urmă.

— Ce se întâmplă dacă rămânem? întrebă Akimi.

— Veţi avea şansa de juca un joc palpitant nou-nouţ!

— E vreun premiu pentru câştigător? întrebă Haley Daley.

— O, da!

Acum Miguel avea mâna ridicată.

— Domnule Lemoncello? Ce trebuie să facem ca să câştigăm?

— Simplu: trebuie să găsiţi o cale de a evada din bibliotecă folosind doar ce aveţi în bibliotecă.

— Super!

— Aiurea, mormăi Kayla Corson. Eu mă car.

Îşi aruncă permisul în bol şi ieşi pe uşă urmărind săgeţile.

— Mai vrea cineva să plece?

— Îmi pare rău. Eu am antrenament de fotbal la două, spuse Rose Vermette. Pe curând, le ură celorlalţi şi depuse permisul lângă celelalte.

În aceeaşi clipă, bătăi de clopote izbucniră din senin şi începu să plouă cu confetti. Fiecare consolă electronică din sala cu jocuri scotea ding-ding-ding-uri ritmice.

— Felicitări, Rose! strigă domnul Lemoncello, care purta deja un coif de petrecere. Felicitări că ai rămas fidelă angajamentelor tale anterioare. Vei primi premiul nostru special pentru cel mai fidel copil faţă de angajamente

anterioare: un set complet de jocuri Lemoncello cu abţibilduri de (nedez) lipit şi un laptop pe care să te tot joci! Să le stăpâneşti sănătoasă!

Charles Chiltington se apropie un pic mai mult de camera de supraveghere, pe când Rose părăsea încăperea ţopăind de bucurie.

— Asta înseamnă că premiul pentru cel care câştigă jocul dumneavoastră nou-nouţ e chiar mai tare decât laptopul lui Rose?

— Da, spuse domnul Lemoncello, renunţând la coiful de petrecere de pe cap. Asta ar însemna.

— Eu mă bag, spuse Chiltington.

— Şi eu, spuse Kyle.

— Şi eu, adăugară Akimi, Miguel, Andrew, Bridgette, Yasmeen şi Haley.

Sierra Russell se ivi în cameră. Era cu nasul într-o carte, atât de absorbită, încât nici măcar nu observă faţa imensă a domnului Lemoncello pe toate ecranele.

— Se întâmplă ceva?

— Mai mult ca sigur! se auzi vocea răsunătoare a domnului Lemoncello.

Sierra ridică brusc capul.

— O, bună ziua, domnule Lemoncello.

— Salutări, Sierra. Scuză-mă că îţi întrerup lectura. Am doar o întrebare scurtă: vrei să pleci sau să rămâi?

— Pai, aş vrea să rămân, dacă e în regulă.

— În regulă? E nemaipomenibil, un alt cuvânt pe care tocmai l-am inventat. Acum, pentru a vă citi regulamentul jocului – căci orice joc are şi reguli –, prietena noastră comună: Dr. Yanina Zinchenko!

Ecranele transmiseră brusc un prim-plan cu chipul bibliotecarei roşcate, cu ochelari cu rame roşii.

— Evadarea voastră din bibliotecă trebuie să aibă loc între ora douăsprezece ziua, astăzi, şi ora douăsprezece ziua, mâine.

Capul Domnului Lemoncello apăru într-un colţ al cadrului.

— Mâine este ziua mea, apropo. Sper că nu aveţi alte planuri.

Apoi se retrase din cadru.

— Agenţii noştri de securitate vor avea în continuare grijă de telefoanele voastre mobile, spuse Dr. Zinchenko. Nu puteţi folosi computerele din bibliotecă pentru a contacta pe cineva din exterior. Le puteţi folosi însă ca să vă documentaţi.

— Puteţi cere ajutor din afară în trei moduri: o dată „Întreabă un Expert”, o dată „Consultă un Bibliotecar” şi o dată „Provocare Extremă”. Vă rog, luaţi aminte. Provocările Extreme sunt, după cum sugerează şi numele, extrem de dificile. Dacă treceţi de ele, răsplata va fi pe măsură. Însă, dacă veţi da greş, veţi fi scoşi din joc.

Kyle se gândi că ar fi mai bine să nu pună întrebările – eventual doar în caz de forţă majoră.

— Pentru a apela la una dintre variantele ajutătoare, continuă Dr. Zinchenko, chemaţi-o pur şi simplu pe doamna Tobin.

Chiltington ridică mâna.

— Da, Charles?

— Ne puteţi spune care va fi premiul pentru câştigător?

Ecranele îl afişară din nou pe domnul Lemoncello, care îşi schimbase între timp ţinuta. Acum purta ochelari de soare şi o eşarfă de mătase, îndesată în gulerul cămăşii. Arăta ca o vedetă elegantă de la Hollywood. Din anul 1939.

— Faimă şi glorie! Câştigătorul va fi noul meu ambasador şi va apărea în toate reclamele mele promoţionale de sărbători.

— Vom fi faimoşi? întrebă Yasmeen înflăcărată, înfoindu-şi părul şi zâmbind spre camera de supraveghere.

Haley păşi în faţa ei.

— Eu am experienţă de fotomodel. Am pozat pentru Sherman’s Shoes în Centrul Vechi.

Yasmeen păşi în faţa lui Haley.

— Eu am făcut odată figuraţie la o reclamă la hot-dog...

— Eu sunt majoretă. Yasmeen nu e...

În timp ce fetele continuau să se aranjeze şi să defileze în faţa camerei, Dr. Zinchenko reapăru pe ecran pentru a înşira rapid câteva ultime atenţionări.

— Permisele voastre sunt cheia voastră universală. Personalul este aici pentru a vă ajuta să găsiţi tot ce aveţi nevoie. Ieşirea nu este pe unde aţi intrat. Nu aveţi voie să folosiţi ieşirile de incendiu. Orice tentativă va declanşa o alarmă şi veţi fi imediat scoşi din joc. Din motive de securitate, veţi fi constant supravegheaţi video şi imaginile vor fi înregistrate. În cazul în care, prin absurd, se va ivi vreo urgenţă, veţi fi evacuaţi din clădire. Apariţia unui incident care să necesite evacuarea nu va fi considerată o evadare din bibliotecă. Există întrebări?

— Una singură, spuse Andrew Peckleman, potrivindu-şi ochelarii săi imenşi pe nas. Când anume începe jocul?

Chipul domnului Lemoncello reapăru pe ecrane.

— Bună întrebare, Andrew! Aoleu, este ora prânzului! Ce-ar fi... să zicem... ştiu eu... acum!

18

Concurenţii se repeziră pe scări în jos spre Sala de Lectură Rotonda.

Kyle o văzu pe Haley Daley cum o ia la fugă pe scări înspre subsol, unde planul clădirii preciza că se află secţiunea numită „Teancuri”.

Miguel şi Andrew, experţii în biblioteci, se aşezară fiecare la câte o masă şi începură să lucreze la computerele cu touch screen. Bridgette Wadge făcu la fel.

Charles Chiltington se îndreptă cu paşi mari spre foaierul cu fântâna arteziană.

Yasmeen Smith-Snyder alerga de colo-colo prin sala circulară, cu planul în faţă, ca un pieton grăbit ce străbate un trotuar aglomerat în timp ce-şi citeşte mesajele.

Sierra Russell găsi un scaun confortabil şi se cufundă în el, pentru a termina cartea de care se apucase.

Pe fata asta chiar nu o interesa deloc spiritul de competiţie.

— Aşadar, Kyle, spuse Akimi, vrei să formăm o alianţă?

— Ce vrei să spui?

— Aşa cum fac oamenii în reality-show-uri, gen Survivor. Ne ajutăm unul pe altul până când toată lumea e eliminată, apoi ne înjunghiem pe la spate.

— Ăă, nu ţin minte să fi auzit ceva despre eliminări.

— Da, cum să nu.

— Dar, până la urmă, nu e nimic în reguli care zice că nu putem împărţi premiul cel mare. Vreau doar să câştig!

— Tare. Deci suntem o echipă?

— Sigur.

— Super, spuse Akimi. Te numesc căpitan de echipă. Toţi cei care sunt pentru să ridice mâna.

Kyle şi Akimi ridicară simultan o mână.

— E în unanimitate, spuse Akimi. OK, hai s-o întrebăm ceva pe relicva aia de bibliotecară.

— Ce?

— Păi amândoi avem dreptul la o întrebare, nu?
— Mda.
— OK, uite-o pe-a mea: doamnă, cum ieşim de-aici?
— Şi crezi c-o să-ţi zică?
— Nu. Nu prea cred. Deci care e planul tău?
— Ei, mă gândeam că...
Dintr-odată Yasmeen strigă:
— Am câştigat!
Ceilalţi se întrerupseră pentru a o privi.
— E ca aseară, când Kyle a găsit desertul în locul cel mai evident. Ca să evadezi din bibliotecă trebuie să foloseşti ieşirile de incendiu. Logic.
Se îndreptă spre un culoar dintre Bibliocafenea şi sala de şedinţe A.
Kyle se ridică.
— Ăă, Yasmeen? Cred că ai pierdut o parte din...
Charles Chiltington dădu năvală în sală strigând:
— N-ai să câştigi, Yasmeen. Atâta timp cât nu ajungi la ieşirea de incendiu înaintea mea.
O luă la goană spre coridor.
Yasmeen nu se lăsă mai prejos.
— Ce faceţi, măi? întrebă Kyle.
Putea întrezări la capătul culoarului unde alergau cei doi un bec roşu cu inscripţia EXIT. Yasmeen continuă să alerge. Din ce în ce mai repede. Se izbi de bara care securiza uşa metalică.
Alarmele se declanşară. De undeva începură să clipească lumini roşii. Din altă parte se auzi răgetul unui tigru. Vocea domnului Lemoncello răsună din boxele din tavan.
— Îmi pare rău, Yasmeen. Ai încălcat regulile. Ai ieşit din joc. Lasă-ţi permisul în bol, lângă celelalte, şi vei pleca acasă.

În timp ce uşa ieşirii de incendiu se închidea încet la loc, iar Yasmeen dispărea în lumina de afară, Kyle îl căută cu privirea pe Charles Chiltington, care ar fi fost şi el trimis acasă dacă nu s-ar fi împiedicat înainte să poată ajunge primul la uşă.

Băiatul rânjea.

Kyle înţelese atunci. Chiltington se prefăcuse doar, ca s-o elimine pe Yasmeen din joc. Ştia că nu poţi câştiga încercând ieşirile de siguranţă, dar o luase la goană pe hol pentru a o face pe Yasmeen să creadă că avea dreptate.

O, da! Chiltington chiar îşi dorea cu orice preţ să câştige.

Nu conta peste cine călca.

Fluierând cu un aer inocent, Charles se reîntoarse în hol.

— Ce tot face Chiltington în holul de la intrare? întrebă Akimi. Ne-au spus că ieşirea nu e pe unde-am intrat.

Până să apuce Kyle să răspundă, între Andew Peckleman şi Miguel, care venise la masa lui, izbucni o ceartă.

— Pleacă de-aici! Încerci să-mi furi ideea!

— Nu, omule, spuse Miguel. Ţi-am văzut din greşeală ecranul şi nu cred că acea publicaţie...

— Ştii ceva, Miguel? Nu mă interesează ce crezi tu! Aici nu suntem la şcoală. Aici e bibliotecă publică şi nu eşti tu şeful, aşa că lasă-mă în pace!

Miguel ridică din umeri.

— În regulă, frate. Încercam doar să te ajut.

— Da, da! Să mă ajuţi să pierd.

Andrew porni tropăind pe cea mai apropiată scară în spirală, spre sălile cu zecimale Dewey. Miguel, cu un aer descumpănit, se îndreptă spre o altă scară. Bridgette Wadge îi urmă.

— Vrei să ne luăm după ei, ca Bridgette? şopti Akimi. Eu mă duc după Peckleman, tu, după Miguel.

— Nu, mersi, spuse Kyle, privind spre tavanul cupolei. Sunt mult mai interesat de ferestrele de acolo, de sus.

La trei niveluri deasupra, direct sub Cupola Minunilor, se afla un şir de zece ferestre cu arcadă, iar între ele, firide cu statui. Ferestrele lăsau lumina de afară să pătrundă în sală.

— Crezi că ferestrele alea se deschid? întrebă Akimi.

— Tot ce-i posibil. Dar n-am lăsat niciodată o fereastră închisă să-mi stea în cale. Întreabă-l numai pe tatăl meu.

— Ce?

— Nu contează. Haide! zise Kyle şi se îndreptă spre fotoliul pufos, unde Sierra citea liniştită.

— Am nevoie de o carte.

— Pe bune? spuse Sierra. Ce fel de carte?

— Cum e cea pe care ai găsit-o tu. Acolo, sus.

Arătă spre rafturile curbate, dispuse de-a lungul pereţilor din spate ai Rotondei.

— Ficţiune.

— Da, spuse Kyle. Preferata mea.

— Păi, ce fel de poveşti îţi plac?

— Ceva ce se găseşte foarte sus, spuse Kyle. Cu cât mai sus, cu atât mai bine.

— Chiar aşa?

— Dap.

— Interesant mod de a-ţi face o listă de lectură, în funcţie de înălţimea raftului...

— Aş vrea ceva de pe raftul de sus. Poate chiar de sub statuia aia holografică a tipului însoţit de o pisică cu pălărie.

— Acela e Dr. Seuss, spuse Sierra. A scris Pisica cu pălărie.

— Tare, zise Kyle. Dar cel mai mult îmi place că-i aproape de fereastră.

19

— O, doamnă Tobin? strigă Akimi. Trebuie să consult un bibliotecar.

— Eşti sigură? întrebă Kyle.

— Ăsta-i farmecul unei echipe. După ce-mi consum varianta mea, încă o mai avem pe-a ta.

Bibliotecara-hologramă apăru şi o informă pe Akimi că Huckleberry Finn de Mark Twain era cartea aflată chiar sub imaginea holografică a Dr. Seuss şi a Pisicii cu pălărie.

După ce doamna Tobin dispăru din nou, Kyle şi Akimi merseră la un computer ca să afle cota romanului Huckleberry Finn. Kyle apucă un pix şi mâzgăli numărul în palmă.

— Ai de gând să faci ceea ce cred eu c-ai să faci? spuse Akimi.

— Dap. O să plutesc până acolo sus, mă voi strecura în firida în care se află statuia şi, de acolo, voi încerca să deschid fereastra şi să scot mâna pe geam. Tehnic vorbind, voi descoperi o ieşire din bibliotecă. Nimic din regulament nu precizează cât de trăsnită poate fi soluţia.

— Ai putea să cazi.

— Nu prea cred. Sunt agil ca o maimuţă.

— Pe bune, Kyle, nu merită.

— Ba da, merită. Nu ţi-am spus că vreau să câştig?

— Ar trebui să improvizezi un ham de siguranţă.

— Ce?

— Păi, într-o carte de aventuri pe care am citit-o odată, eroul se afla într-o situaţie asemănătoare. Aşa că a folosit cablurile de la câteva telefoane, le-a legat şi a improvizat o coardă.

Zece minute mai târziu, Kyle, Akimi şi Sierra smulseseră deja firele ondulate de la câteva receptoare. Kyle şi le înfăşurase în jurul taliei şi legase celălalt capăt de balustrada scării plutitoare. Lungimea maximă pe care o

putea atinge coarda odată întinsă era de aproape zece metri.

Trebuia să meargă.

— Ai grijă acolo, sus, spuse Akimi.

— Da, zise Sierra, care-şi pusese cartea deoparte.

Se pare că era mai interesant să urmărească pe cineva cum îşi riscă viaţa pe bune făcând ceva foarte înfricoşător decât să citească.

Kyle îşi fixă picioarele în clăparii scării plutitoare.

— Să-i dăm drumul.

Adrenalina îi pompa prin tot corpul în timp ce tasta cota de la Huckleberry Finn pe telecomandă.

— Când deschizi fereastra, spuse Akimi, strigă pur şi simplu „Am găsit ieşirea!” şi câştigăm.

— Da, spuse Kyle. Toţi trei.

— Ce?

— Păi, Sierra a avut ideea cu hamul de siguranţă. Şi ea face parte din echipa noastră acum.

— OK. Bine. Numai să nu-ţi rupi gâtul.

— Nu intenţionez aşa ceva.

Kyle apăsă butonul de Enter pe telecomandă. Platforma se ridică de pe podea, virând uşor la dreapta.

— Ai grijă! spuse Akimi. Fii atent!

— Nu fac nimic, zise Kyle. Trăsnaia asta se ocupă de tot. Eu sunt doar pasagerul.

Kyle apucă mai strâns mânerele, în timp ce platforma se înălţa tot mai sus. Navigă pe lângă cărţi de Tolstoi şi Thackeray. Ridicând privirea, observă statuile transparente proiectate în firidele din dreptul ferestrelor cu arcade.

Erau o adunătură ciudată. Un bărbat afro-american cu un costum cu vestă şi papion. Un tip în vârstă cu un fluture. Un tip cu ochelari şi o privire pătrunzătoare pufăind din pipă. Un tip chel cu barbă.

Fiindcă statuile erau doar proiecţii holografice, numele personalităţilor pe care le reprezentau erau trecute pe nişte etichete plutitoare ce imitau gravurile în piatră. Cele din imediata apropiere a lui Kyle îi înfăţişau pe Ken Kesey, Thomas Wolfe, Dr. Seuss şi Susan Sonntag.

Continuând ascensiunea, Kyle auzea zumzetul vag al electromagneţilor purtându-l invizibil tot mai aproape de tavan.

Apoi auzi însă ceva mult mai clar:

— Ce idee stupidă!

Charles Chiltington. Se afla pe balconul de la etajul unu, de partea cealaltă a rotondei.

— Ştii ce, Keeley, şi eu m-am gândit la acelaşi lucru. Dar apoi am observat ceva ce ţie, în mod evident, ţi-a scăpat: ferestrele sunt protejate cu o plasă de fier de partea cealaltă a geamului.

Platforma plutitoare se opri cu un zgâlţâit.

— Holbează-te cât vrei tu la tavan, Keeley, distracţie plăcută. Mă duc să câştig încă o dată!

Kyle nu-l luă în seamă pe Chiltington şi se prinse cu mâna de postamentul de sub Dr. Seuss. Încercă să se salte mai mult, însă picioarele nu i se clintiră.

Îi erau fixate în continuare de clapete.

Iar de la înălţimea aceea, Kyle îşi dădu seama că Chiltington nu minţise – chiar era o plasă de siguranţă de partea cealaltă a geamului.

Kyle se uită la ceas. Era ora unu fix. Echipa lui pierduse o oră cu un plan inutil. Oftă adânc şi privi din nou proiecţia tremurândă a lui Seuss din firida de deasupra capului.

Gura pisicii începu să se mişte:

— „Gândeşte la stânga şi gândeşte la dreapta, gândeşte în jos şi gândeşte în sus.”

Kyle recunoscu vocea.

Era domnul Lemoncello.

— „O, toţi gânzii ce îi poţi gândi odată ce încerci!”

Cu alte cuvinte, Kyle o lua din nou de la zero. Trebuia să născocească un nou plan de evadare.

Scara începu din nou să coboare încet, deşi Kyle nu apăsase niciun buton.

— Nu-l asculta pe îngâmfatul ăla de Charles, îl instrui Akimi, în timp ce Kyle se apropia de podea. A meritat să încerci.

— Şi eu cred la fel, spuse Sierra.

Un ţipăt sfâşietor se auzi de undeva de la subsol.

— Cred c-a fost Haley! spuse Akimi. Am văzut-o coborând acolo.

— Acolo sunt Teancurile, adăugă Sierra.

— Haide, spuse Kyle, poate că e în pericol.

— N-ar trebui să-ţi ajuţi niciodată adversarii, Keeley, pufni Charles coborând ţanţoş pe scara în spirală. Asta dacă nu cumva joci întotdeauna ca să pierzi!

20

Nişte rataţi!

Asta gândea Charles Chiltington despre naivii sentimentali precum Kyle Keeley. O domnişoară neajutorată începe să ţipe şi el uită de tot şi aleargă să o salveze.

Ce ratat de doi bani!

Asta dacă nu cumva Haley Daley ţipa pentru că găsise de fapt cealaltă ieşire.

Gândul îi stârni râsul.

Imposibil!

Deşi era frumuşică, Haley Daley, regina clasei a şaptea, era complet cu capul în nori. Nu era posibil ca o fată prostuţă ca ea să-l întreacă pe Charles Chiltington.

Era vremea să-şi verifice teoria.

Dr. Zinchenko spusese chiar de două ori că „Personalul bibliotecii este aici pentru a vă ajuta să găsiţi orice vă trebuie”. Prima oară a spus asta când erau pe cale să intre în bibliotecă. A doua oară a spus-o când citea pomelnicul de reguli.

Ei bine, ceea ce căuta Charles era o ieşire din clădire care să nu fie uşa de la intrare şi nici să nu declanşeze vreo alarmă.

De aceea continua să dea târcoale holului de la intrare, unde se afla fântâna arteziană. De aceea continua să studieze atent vitrina cu recomandările personalului.

— „Personalul este aici ca să ajute”, mormăi el. Şi „personalul recomandă”. Ipso facto[4], cred că e un indiciu foarte valoros.

În vitrina ferecată, Charles observă douăsprezece cărţi.

Una pentru fiecare dintre cei doisprezece concurenţi? cugetă el.

Obiectele din vitrină nu erau cărţi adevărate. Erau coperte montate pe mulaje de spumă poliuretanică în

---

[4] Chiar prin aceasta, în limba latină în original (n. Red.).

formă de cărţi. Pe fiecare raft erau aşezate câte trei coperte. Din moment ce nu aveau cotoare, nu le putea vedea cotele.

Charles se concentră asupra celor trei cărţi de pe raftul de jos.

O biografie a lui James Dean era în stânga. În careu: Johnny Unitas şi cu mine era în centru. În dreapta, Secretele chimiei pentru toţi.

Charles decise să-şi îndrepte atenţia asupra cărţii despre Johnny Unitas. Se întoarse în Rotondă pentru a da o căutare în catalog. Tastând „În careu” găsi o copertă identică.

Dar nu şi cota.

Căsuţa în care ar fi trebuit să apară numărul era tăiată cu o dungă neagră şi văzu în schimb mesajul: „Cotă temporar retrasă din sistem”.

Citind restul fişei pe monitor, Charles găsi încă un mesaj neobişnuit: „Doar nu credeai că-ţi dăm totul pe tavă, nu-i aşa?”.

Charles rânji.

Computerul îi transmitea că era pe drumul cel bun.

Ridică privirea. Sala Copiilor era chiar în faţa lui. Cartea despre Johnny Unitas, cu coperta ei pe care apărea desenat un jucător de fotbal cu tricoul numărul nouăsprezece, care îşi lua avânt pentru o pasă, era foarte probabil o carte pentru copii.

Desigur, era şi o biografie cu temă sportivă.

Deci se putea regăsi printre cărţile despre sport, printre biografii sau printre cărţile pentru copii?

Charles reveni la catalogul electronic. Citi descrierea cărţii. „Billy vrea să ajungă un mare fundaş, la fel ca eroul lui, Johnny Unitas. Antrenorul lui însă se teme că se va accidenta.”

Părea să fie ficţiune. O poveste inventată. Trebuia să fie la secţiunea pentru copii.

Traversând podeaua de marmură, un alt gând îi trecu prin cap.

Era oare ca jocul ăla de memorie cu numere şi litere pe care îl jucase la grădiniţă? Trebuia să găsească o pereche pentru coperta cărţii despre fotbal pe care tocmai o memorase vizual. Era, de fapt, încă un joc de memorie – de aceea recomandările din vitrină erau subintitulate „memorabile”.

— Bine jucat, Lemoncello, mormăi el. Bine de tot.

Charles intră în Sala Copiilor. Nu îi luă mult să găsească cartea, pentru că În careu era expusă pe un mic stativ, deasupra unui raft.

— Am găsit-o! proclamă Charles, apoi, savurând momentul, citi titlul cu voce tare: În careu: Johnny Unitas şi cu mine.

Brusc, un cârd de gâşte animatronice începură să gâgâie şi să cânte dintr-un colţ al camerei.

„Regele careului. Eseu după eseu. Regele careului este chiar el.”

Zarva păsărilor îl sperie aşa tare pe Charles, încât scăpă cartea din mână.

În clipa aceea, un cartonaş pătrat zbură dintre paginile cărţii.

Charles se aplecă să îl ridice.

Desenul de pe cartonaş înfăţişa o siluetă alb-negru. Un fundaş, cu tricoul cu numărul nouăsprezece (la fel ca Johnny Unitas), se pregătea să paseze mingea la distanţă.

19

Charles zâmbi mulţumit.
Era cu siguranţă pe drumul cel bun.
Ascunse cartonaşul în buzunar şi se se întoarse degrabă în hol, pentru a memora şi alte coperte de cărţi.

21

— Au! Sunt blocată! Ajutor!

Ţipetele ascuţite ale lui Haley Daley răsunau pe scări în timp ce Kyle cobora treptele în goană spre Teancuri.

— Şi ce anume sunt Teancurile? întrebă Akimi, cu câţiva paşi în urma lui Kyle.

— E locul în care biblioteca depozitează toate materialele documentare, spuse Sierra, care venea în urma lui Akimi.

Cei trei ajunseră la subsol. Era ticsit cu rânduri ordonate de rafturi, până în tavan.

— Ajutor!

Haley părea să fie în capătul opus al încăperii, dincolo de zidurile formate din rafturile de metal pline de cutii, cărţi şi coşuri.

— Ce sunt toate chestiile astea? întrebă Kyle, căutând să-şi croiască drum spre locul în care se afla Haley.

— În mare parte cărţi rare şi documente pe care nu le poţi împrumuta. Dar, dacă vei completa un buletin de cerere, vei putea consulta materialele astea în sala de lectură.

Cu un foşnet şi un bâzâit al motorului său electric, un robot nou-nouţ, la fel de alb ca un stormtrooper din Războiul stelelor, traversă o intersecţie dintre rafturi. Părea să se deplaseze pe şenile şi să împingă un cărucior ataşat în partea din faţă.

— Hai să ne luăm după robotul ăla! spuse Kyle. Poate ştie cum să ajungem mai repede la Haley.

Cei trei parcurseră un culoar îngust până în punctul în care robotul, cu braţul său mecanic cu patru îmbinări, luă o cutie metalică subţire şi lată dintr-un compartiment. Cutia provenea dintr-o secţiune intitulată, conform unui afişaj electronic, „Ziare şi Reviste. 1930–1940”.

— Cineva de sus vrea o revistă veche? întrebă Akimi.

— Probabil caută informaţii despre clădirea băncii Gold Leaf, spuse Sierra. Am impresia că a fost construită în anii ’30.

— Ajutor! ţipă Haley. Sunt blocată!

— Încă un pic! strigă Kyle. Venim acum!

— Grăbiţi-vă odată!

— Pe aici, spuse Kyle.

Traversară în goană încă un culoar, cotiră la dreapta şi o văzură pe Haley. Avea mâna blocată într-o deschizătură orizontală din tavanul subsolului. Pentru a ajunge acolo, se urcase pe o bandă rulantă suspendată, lungă de peste zece metri. Din moment ce banda rulantă era pornită, Haley trebuia să alerge pe loc pentru a nu a cădea în nas. Banda rulantă high-tech era acţionată de cilindri. De o parte şi de alta erau aliniate zece cărucioare robotizate, două câte două, astfel încât nicio pereche nu stătea faţă în faţă.

— Cred că e un automat de triere a cărţilor, spuse Sierra. Raza laser de la picioarele lui Haley scanează probabil eticheta unei cărţi şi indică benzii rulante în care dintre cele zece tăvi trebuie pusă.

— Fraţilor? ţipă Haley. Salvaţi-mă mai repede de-aici!

Kyle făcu un pas în spate, încercând să evalueze situaţia.

— Ce e deschizătura aia de care ai rămas agăţată?

— E partea de jos a gurii de returnare a cărţilor, spuse Haley, alergând pe bandă. Am observat-o în planul clădirii. Oamenii pot returna cărţile direct din stradă, introducându-le în deschizătura asta. Am bănuit că aici ar trebui să fie celălalt capăt.

— N-ai gândit rău, spuse Kyle. Ai putea să te strecori pe acolo şi să evadezi.

— Dacă ai fi de dimensiunile unei cărţi, spuse Akimi sarcastic.

— N-am ajuns aşa departe, zise Haley. În clipa în care am pus piciorul pe bandă, a început să se mişte.

Kyle încuviinţă.

— Probabil se activează de la greutate.

— Când pică o carte, se activează mecanismul de triere.

— Ce chestie deşteaptă, spuse Kyle. Pe lângă asta, e practic prima capcană din jocul nostru.

— Jocul ăsta nu-i deloc amuzant dacă eşti prins în capcană, spuse Haley.

Kyle se întoarse spre Sierra.

— Trebuie să oprim cumva banda rulantă, astfel încât Haley să-şi poată extrage mâna fără să cadă în fund sau să-şi spargă capul. Ai citit vreodată o carte unde eroul trebuie să se întreacă cu o scară rulantă sau cu banda de la casa de marcat?

— Nu, răspunse Sierra. Nu chiar.

— Dar vreuna unde eroul foloseşte maneta de urgenţă? întrebă Akimi. Pentru că eu asta aş face, dacă, ştii tu, aş găsi-o.

Akimi stătea ligă un panou de perete cu o manetă. Trase de ea. Banda rulantă încetini treptat până se opri de tot.

— Voilà! Încă un capitol din autobiografia mea incredibil de uimitoare – dacă o voi scrie vreodată.

Haley îşi smulse mâna din deschizătura din tavan, care îi trosni în clipa în care reuşi în sfârşit să o desprindă. Căzu în genunchi pe banda rulantă îngheţată.

— Mi-am turtit mâna, se plânse ea.

— Eşti rănită? întrebă Kyle. Poate ar trebui să le spunem agenţilor de securitate că...

— Ce să le spunem? Că am făcut buba şi că trebuie să mă duc acasă? Nici vorbă, Kyle Keeley. Nu ai să mă învingi aşa uşor.

— Nici nu încercam...

Haley îi întoarse spatele.

— Scuteşte-mă, Keeley!

Se dădu jos de pe banda rulantă.

— Voi câştiga eu cumva jocul ăsta. Sper doar că reclamele domnului Lemoncello se plătesc bine.

Bâjbâi printre rafturi, înapoi spre scara care ducea în sala de lectură.

După ce plecă, Akimi ridică o mână:

— Întrebare?

— Da, spuse Kyle.

— Cum se face că tipii de la panoul de control nu au oprit banda rulantă când au văzut-o pe Haley ţopăind pe ea?

Kyle ridică din umeri:

— Poate că nu s-au uitat aici.

— Ba da, spuse Sierra, arătând către o placă din podea de lângă banda rulantă, cred că s-au uitat aici.

Kyle privi în jos. Placa era aprinsă, ca un ecran de computer din sala de lectură.

— Felicitări, citi el cu voce tare cuvintele ce se perindau pe suprafaţa luminoasă. Pentru c-ai fost de treabă şi ai scos-o pe Haley din încurcătură, ai căpătat mai mult decât o notă bună.

Placa din podea se deschise.

Înăuntru, într-un mic compartiment se afla un sul de hârtie cu un cartonaş galben prins în capăt.

— O, spuse Akimi. Cineva chiar s-a uitat aici.

Kyle desprinse cartonaşul galben de sulul de hârtie. Mirosea a lămâie.

— Ce scrie? întrebă Sierra.

Kyle întoarse cartonaşul şi citi:

SUPER-MEGA INDICIU BONUS.

22

— Frate, chiar a fost o prostie!

Lui Haley nu-i venea să creadă ce tâmpenie făcuse.

— Cine m-a pus să încerc să mă strecor pe-acolo? Mda. De parcă ar fi mers vreodată...

Se certa singură în timp ce urca treptele spre parter.

În Rotondă îl văzu pe Charles Chiltington venind din nou dinspre hol.

Chiltington era ca un şarpe. Mai rău chiar – ca un melc de grădină. Ca o lipitoare. Ceva moale şi lunecos, care lasă o dâră scârboasă în urmă şi se adapă din ideile celorlalţi. De aceea se ţinuse de coada celor doi şoareci de bibliotecă, Peckleman şi Fernandez, cu o seară înainte, când căutaseră desertul. Haley era suficient de deşteaptă încât să-şi dea seama că Chiltington umbla să fure ideile tocilarilor.

Haley era de fapt mai deşteaptă decât toţi cei pe care îi cunoştea (cu excepţia profesorilor şi a celorlalţi care aveau acelaşi IQ). Cu anumite categorii, mai ales părinţii sau băieţii pămpălăi, era avantajos să o facă pe prinţesa răsfăţată ca să obţină ce voia.

Iar ce voia cel mai mult acum erau banii. O grămadă de bani. Tatăl ei rămăsese şomer de aproape un an. Îşi cheltuiseră şi ultimele economii pentru zile negre. Fuseseră nevoiţi să se împrumute de la tot felul de rude.

Dacă Haley ar fi câştigat competiţia şi ar fi devenit reprezentanta domnului Lemoncello, ar fi pus capăt problemelor financiare ale familiei ei. Aşa nu ar mai fi nevoiţi să-şi vândă casa. Iar după reclamele domnului Lemoncello putea primi şi alte contracte. Lumea ar fi aflat de ea. Alte reclame. Filme. Poate chiar propriul serial. Ceva de la Disney Channel.

Dar pentru ca toate astea să devină realitate, Haley trebuia să vină cu o idee câştigătoare – repede. Ceva mai strălucit decât „strecoară-te printr-o deschizătură pe unde

abia îţi încape încheietura mâinii”. Poate că ar trebui să încerce să evadeze prin toaletă, trăgând apa după ea, ca Charles în jocul ăla video.

Se îndreptă spre Bibliocafenea în căutarea unui loc unde să stea un pic pe gânduri.

Intrând în încăpere, inspectă oferta de pe masă. Tăvi cu fursecuri, căpşuni, banane şi negrese. Apucă o bezea şi scrută cu privirea rafturile cu cărţi de bucate aliniate de-a lungul peretelui.

Una îi atrase atenţia în mod deosebit: Ghidul ierburilor şi al mirodeniilor.

Coperta îi părea extrem de cunoscută: un mojar plin cu seminţe şi un mănunchi de ierburi de grădină împrăştiate pe un tocător. Haley mai văzuse undeva coperta.

În hol!

Era în vitrina cu lecturi memorabile recomandate de personalul bibliotecii.

Luă cartea de pe raft. Deschizând-o, descoperi două cartonaşe.

Unul era pătrăţos, cu un desen alb-negru al unei frunze şi câteva litere care nu-i spuneau nimic.

Celălalt era galben, de mărimea unui cartonaş ce reprezenta „cufărul comunităţii” la Monopoly. Haley adulmecă şi simţi un miros de lămâie.

Zâmbi larg.

— Lămâie. De la Lemoncello![5]

Pe o parte a cartonaşului era scris:

SUPER-MEGA INDICIU BONUS

Pe cealaltă parte:

PENTRU MEMORIA TA MINUNATĂ MERIŢI MAI MULTE AMINTIRI. CONTINUĂ ÎN LEMONCELLEU.

CAUTĂ OBIECTUL #12.

Haley îndesă ambele cărţi în buzunarul de la spate al blugilor şi scoase planul clădirii. Localiză Lemoncelleul. Era la etajul doi.

Asigurându-se că n-o urmăreşte nimeni (Charles Chiltington, de pildă), Haley se strecură discret pe scări în sus. Uitându-se încă o dată după Chiltington, păşi pe vârfuri până la o uşă cu inscripţia „Lemoncelleu: Minimuzeu de fleacuri personale şi niţeluş ciudate”.

Haley deschise uşa şi intră.

Anticamera era ca o magazie. Cutii peste cutii, din carton, lemn sau de plastic, unele pline cu hârtii. Toate erau numerotate. Privirea îi căzu pe eticheta #576.

— Se pare că domnul Lemoncello nu aruncă niciodată nimic, remarcă ea, trecând în vedere teancurile, căutând #12, aşa cum cum scria pe cartonaşul-bonus.

Strecurându-se printre şirurile de cutii, Haley găsi în cele din urmă Super-Mega Bonusul. Obiectul #12 era o cutie veche de ghete, de la un magazin de pantofi din Alexandriaville de care Haley nu auzise niciodată. Cineva lipise o etichetă pe care scria: „Dichisuri, mărunţişuri şi giumbuşlucuri din al doisprezecelea an de viaţă al domnului Lemoncello”.

---

[5] Lemon: lămâie, în limba engleză (n. Tr.).

Haley săltă capacul. Cutia era plină cu mărunţişuri, unul mai greu de priceput ca altul: prototipuri de jocuri scrise de mână, un nasture „H-H-H Humphrey” în culorile steagului american, un plic ferfeniţit lipit cu o grămadă de scotch.

Cineva scrisese cu marker permanent „Prima şi cea mai groaznică idee din istorie” pe partea din faţă a plicului.

Mai erau un steguleţ de la Disneyland şi un set de cartonaşe cu desene umoristice, legate cu elastic, dintr-o serie numită Ambalaje Trăsnite. (Cartonaşul din vârful teancului parodia o reclamă la cereale.)

Haley îşi dădea seama că această cutie trebuia să fie un indiciu important.

Dar ce anume? Habar nu avea.

23

Kyle întoarse cartonaşul parfumat Super-Mega Bonus şi citi ce scria pe spate:

VEI GĂSI CEA MAI NOUĂ VERSIUNE A ACESTUI JOC LA BALCONUL DE LA ETAJUL ÎNTÂI CU VEDERE SPRE ROTONDĂ.

— Ce e? întrebă Akimi. Ce înseamnă asta?

— Nu ştiu. Hai să desfăşurăm sulul de hârtie şi să vedem.

Akimi şi Sierra îl ajutară pe Kyle să fixeze marginile foii pe podea.

— OK, spuse Kyle. Pare să fie schiţa unui joc. Vezi cercul din mijlocul celuilalt cerc? Probabil acolo pui titirezul. Muţi piesele prin cele zece camere...

Se opri brusc.

— Stai aşa!

— Ce-i? întrebă Akimi.

— Recunoşti jocul? întrebă Sierra.

— Dap, spuse Kyle. L-am jucat săptămâna asta cu fratele meu, Curtis. Este Năucitoarea şi Nebănuita Biblionebunie. Se petrece într-o bibliotecă imaginară.

— Şi cum rămâne cu „cea mai nouă versiune” de la etajul întâi? întrebă Sierra.

Kyle zâmbi larg.

— O să vezi.

Urcând înapoi la parter, Kyle îl văzu pe Andrew Peckleman în sala de lectură deschizând o cutie metalică lungă, aflată pe masa din mijloc.

Imaginea holografică a doamnei Tobin era lângă el, zâmbind răbdător, în timp ce Peckleman scotea un fel de revistă din cutie. Miguel era de asemenea prin preajmă, aşteptându-şi rândul ca să se consulte cu doamna Tobin.

— Aia e cutia pe care am văzut-o la robotul din subsol, şopti Akimi.

Kyle încuviinţă. Le făcu semn celorlalţi să vină după el şi se strecură de-a lungul pereţilor. Akimi şi Sierra îl urmară tiptil.

În partea din spate a camerei o văzură pe Haley Daley coborând pe aceeaşi scară pe unde ei tocmai urcaseră: se ducea înapoi la subsol.

Kyle se întrebă dacă găsise cumva vreo altă deschizătură prin care să se strecoare. Dacă da, spera că, de data aceasta, era ceva mai mare decât o cutie poştală.

— Asta e o revistă adevărată? îl auziră pe Andrew ţipând la hologramă.

— Da, ANDREW. Cu asta ţi-ai epuizat varianta de a consulta un bibliotecar. Următorul? Cu ce pot te pot ajuta, MIGUEL?

— Nu aşa repede, răbufni Andrew. Nu am terminat.

— Ăă, ţi-ai epuizat varianta, spuse Miguel.

— Da? Şi cine zice?

— Bibliotecara.

— MIGUEL? spuse holograma doamnei Tobin. Cu ce te pot ajuta pe tine?

— Îmi pare rău, frate. Ţi-am zis.

— E la fel ca doamna Yunghans la şcoală, se răsti Peckleman. Toate bibliotecarele se poartă mai frumos cu tine.

— Hai, măi, calmează-te!

— Ei lasă, o să vedeţi, doamnă Tobin! O să vedeţi cu toţii! O să-l bat pe Miguel Fernandez, şi încă cum! Iar când o să câştig o să-i spun domnului Lemoncello să vă concedieze!

— E o hologramă, spuse Miguel printre hohote de râs. Nu poţi concedia pe cineva care nu există.

— Atunci o să-i zic lui Lemoncello s-o scoată din priză. Peckleman îşi luă revista şi se năpusti în hol.

— Am impresia că Andrew vrea să încerce ceva cu uşa de la intrare, îi şopti Kyle lui Akimi.

— Aia, da, pierdere de timp. Ne-au spus deja că nu putem ieşi pe unde am intrat.

— Poate că Andrew nu crede că Dr. Zinchenko ne-a spus adevărul, sugeră Sierra.

— Haide, zise Kyle, conducându-şi echipa spre cea mai apropiată scară care ducea la etajul întâi.

Privind peste umăr, îl zări pe Miguel arătându-i doamnei Tobin o hârtiuţă.

— Acest articol a fost retras temporar din Teancuri, MIGUEL, spuse doamna Tobin. Îl poţi găsi într-o vitrină lângă marionetele originale Winkle şi Grimble. Îţi pot explica unde se găseşte.

Se auzi un sunet ca de râşniţă, apoi o hârtiuţă fu scuipată brusc de undeva dintr-o deschizătură a biroului din centrul sălii. Miguel o apucă şi dădu să plece.

Încremeni când observă cum Akimi, Kyle şi Sierra se strecurau prin spatele lui.

24

— Hei, spuse Miguel, ascunzând hârtiuţa la spate. Bună.

— Bună, zise Kyle. Care-i faza?

— Nimica. Doar, ştii tu, ne-am luat cu jocul, ca toată lumea.

— Da. Şi noi.

— OK. Hai pa.

— Pa.

Ambii se loviră cu pumnul în piept, aşa cum fac jucătorii de baseball. Miguel se întoarse şi se repezi pe scări în sus.

— Haideţi, zise Kyle, îndreptându-se către alt şir de scări.

Când Kyle, Akimi şi Sierra ajunseră la balcon, îl văzură pe Miguel fugind la etajul al doilea. De îndată ce dispăru într-una din camerele de acolo, Kyle desfăşură schiţa jocului.

— Uitaţi-vă la desen, apoi uitaţi-vă la podea.

— Sunt la fel! spuse Sierra.

— Întocmai. O cameră circulară cu o masă rotundă în mijlocul cercului.

— Super, spuse Akimi. Şi sunt şi zece uşi de jur-împrejurul balconului la etajul ăsta, la fel ca pe planşa de joc.

Kyle puse degetul pe desenul titirezului, în colţul din dreapta al schiţei.

— Vedeţi cum titirezul e împărţit în zece secţiuni colorate diferit, numerotate de la 0 la 9?

— Parcă e Cupola Minunilor, spuse Akimi, atunci când nu proiectează luminilea alea caleidoscopice sau când simulează o călătorie pe deasupra Alaskăi, care mă face să am rău de înălţime.

— Ei bine, jocul spune că trebuie să intri în toate camerele numerotate în sistemul zecimal Dewey şi să răspunzi la câte o întrebare legată de cărţi. Dacă răspunzi corect, capeţi o carte pentru raftul tău şi treci mai departe.

Când ai zece cărţi, una din fiecare cameră, trebuie doar să ieşi primul din bibliotecă.

— OK, spuse Akimi încântată. Asta-i minunat. E chiar foarte tare.

— Cu o singură excepţie, zise Kyle.

— Care? întrebă Sierra.

— Domnul Lemoncello strecoară întotdeauna o scurtătură în joc. De exemplu, în Familiomania...

— Poţi să foloseşti jgheabul de cărbune ca să aterizezi în conacul milionarului la sfârşit, spuse Akimi.

— Exact. Iar în jocul cu castelul, Charles găsise ieşirea prin canale. În fine, când am pierdut la jocul ăsta...

— Ai pierdut? întrebă Akimi surprinsă.

— Se mai întamplă. Câteodată. Dar numai pentru că există scurtătura asta şi Curtis a folosit-o. Arătă cu degetul o căsuţă neagră pe diagrama jocului. Asta l-a dus direct în stradă. A fost de ajuns să învârtă titirezul o singură dată ca să câştige.

— Nu văd vreo căsuţă neagră pe podeaua din Rotondă, spuse Akimi.

— Poate că pentru jocul ăsta Domnul Lemoncello a pus căsuţa secretă în altă parte.

Kyle încuviinţă.

— Şi poate că, pentru a câştiga jocul cel nou, trebuie să-l jucăm pe cel vechi.

— Eşti un geniu! spuse Akimi.

— Nu, fratele meu Curtis este geniul. Mie îmi place doar să mă joc. Oare putem împrumuta jocul din bibliotecă?

— Desigur, spuse Sierra. Aşa cred. Cel puţin la biblioteca din oraşul tatălui meu au mereu jocuri.

— În ce secţiune?

— Adolescenţi.

Akimi consultă planul.

— Etajul doi. Scările de-acolo.

— Haideţi să mergem! spuse Kyle.

Însă, înainte de a apuca să se urnească, auziră vocea domnului Lemoncello răsunând în Rotondă.

— Eşti pregătită pentru Provocarea Extremă, Bridgette?

Kyle şi echipa lui traseră cu ochiul peste balustradă. Bridgette Wadge se afla singură în faţa biroului din mijloc, privind spre tavan.

— Da, spuse ea solemn.

— Eşti sigură? vui vocea domnului Lemoncello din boxele ascunse. Mai ai douăzeci şi două de ore ca să găseşti ieşirea.

— Vreau să fac asta acum, să le-o iau înainte tuturor.

— Foarte bine. Dr. Zinchenko, resetează statuile.

Cele zece statui holografice pâlpâiră, dispărând din firidele lor.

— Această provocare extremă se bazează pe clasicul joc de cărţi Jocul Autorilor, spuse Domnul Lemoncello. Iată autorii din teancul tău.

Ca prin farmec, noi statui holografice îşi făcură apariţia, în timp ce domnul Lemoncello le rostea numele:

— Charles Dickens, James Eliroy, Edgar Allan Poe, Agatha Christie, Patricia Highsmith, Mario Puzo, Frederick Forsyth, John Le Carré, Dashiell Hammett şi Feodor Dostoievski.

— A scris Crimă şi pedeapsă, spuse Bridgette cu entuziasm.

— Într-adevăr.

— De fapt, spuse Bridgette, toţi au scris romane cu crime.

— Ai dreptate din nou. Totuşi asta-i partea cea mai uşoară. Dr. Z.? Cum putem face acest joc cu autori să fie îndeajuns de îngrozitor de greu pentru a fi demn de o Provocare Extremă?

— Simplu, răsună vocea bibliotecarei sub cupolă. Vei avea două minute pentru a numi patru cărţi scrise de fiecare autor.

Kyle înghiţi în sec.

— E imposibil, şopti el.

— Nu chiar, zise Sierra.

Era gata să înceapă să înşire titluri când domnul Lemoncello spuse:

— Start!

Ticăitul unui cronometru reverberă în sală.

— Hm, OK, spuse Bridgette de jos. Agatha Christie: Crima din Orient Expres, Zece negri mititei, Moarte pe Nil, Cursa de şoareci.

De undeva se auzi un clopoţel, iar doamna britanică cu pantofi eleganţi dispăru.

— Poe. Crimele din Rue Morgue, Masca morţii roşii, Scrisoarea furată, Butoiul de Amontillado.

Încă un clopoţel. Încă o statuie dispăru.

Bridgette continuă.

— Frate, şopti Kyle, în ce clasă e? La facultate?

— E clasa a şaptea, spuse Akimi, la fel ca noi.

Bridgette continua să bifeze autori. Clopoţelul continua să sune.

Dar şi cronometrul continua să ticăie.

— Zece secunde, anunţă domnul Lemoncello.

Bridgette lăsase greul la urmă.

— Feodor Dostoievski. Crimă şi pedeapsă. Ăă, aia cu fraţii... Fraţii...

Se poticni.

Nu mai avea timp.

Se auzi un claxon strident.

— Îmi pare rău, Bridgette, spuse Dr. Zinchenko, însă după cum te-am avertizat, Provocările Extreme sunt foarte dificile. Vei pleca acasă cu adorabilele noastre cadouri de

rămas-bun. Te rog să-i predai permisul lui Clarence. Mulţumim că ai ales să joci Evadare din Biblioteca Lemoncello.

— Gata, mormăi Kyle. Acum ştiu sigur că n-o să cer niciodată o provocare din asta extremă.

— Nici eu, spuse Akimi.

— Eu s-ar putea, spuse Sierra. Cine ştie...

Le arătă atunci lui Kyle şi Akimi foaia mototolită pe care notase cinci titluri de cărţi pentru fiecare dintre cei zece autori.

25

Akimi apăsă clanţa uşii de la sala pentru adolescenţi.
— E încuiată.
— Uite, spuse Sierra, foloseşte permisul meu.
— Ce? zise Akimi. Şi tu ai alte cărţi pe spatele permisului?
— Cred că-i aşa pentru toată lumea. Eu am Noi de Evgheni Zamiatin şi Iliada.
— Două cărţi traduse din alte limbi? spuse Kyle. Tare.
Akimi scană permisul Sierrei în aparatul de deasupra clanţei. Cu un declic, uşa se deschise, iar Kyle o împinse.
Pereţii din sala pentru adolescenţi erau zugrăviţi în violet şi galben. Pe jos erau mochete imprimate cu zebre şi câteva fotolii-sac. Câteva dintre canapele arătau ca nişte suporturi de Scrabble, cu perne pătrate cu litere.
Akimi îi trase un ghiont lui Kyle:
— Fii atent!
În colţul cel mai îndepărtat se afla un chioşc de bilete la carnaval cu o păpuşă mecanică înăuntru. Un banner pe care scria „Glume şi Jocuri” atârna de copertina în dungi a chioşcului. Iar păpuşa mecanică…
Arăta ca domnul Lemoncello.
Deşi nu purta turban, marioneta îi amintea lui Kyle de celebrele automate de ghicit viitorul Zoltar, pe care le văzuse prin filme şi în sălile de jocuri video.
— Nu este chiar el, nu-i aşa? spuse Akimi din spatele lui Kyle.
— Nu, e o păpuşă mecanică.
Marioneta nemişcată purta un joben negru şi o haină roşie de circar. Din moment ce toneta promitea „Glume şi Jocuri”, Kyle se gândi că trebuia să intri în vorbă cu păpuşa pentru a obţine un joc.
— Ă, bună, spuse el. Am vrea să jucăm un joc.

Varianta mecanică a domnului Lemoncello prinse viaţă, printre sunete de clopoţei, fluierături şi luminiţe clipind intermitent.

— Dacă vrei un joc, spune-i numele pe loc.

Maxilarul marionetei clămpăni de câteva ori, aproape în acelaşi timp cu cuvintele.

— Ai Năucitoarea şi Nebănuita Biblionebunie?

— Joey Pigza a scăpat de sub control? Era Ella fermecată?

— Ce?

— Spune doar da, sugeră Sierra.

— Da, spuse Kyle.

— Măi, să fie, spuse marioneta Lemoncello, poftim!

Kyle auzi nişte sunete metalice şi un huruit. Apoi, cu o bufnitură, cutia jocului alunecă afară dintr-o deschizătură.

— Distracţie plăcută! spuse marioneta. Şi nu uitaţi, nu e vorba despre pierdut sau câştigat, contează doar cum jucaţi. Aşa că nu uitaţi să citiţi instrucţiunile – pentru a afla cum să jucaţi.

Kyle aşeză cutia pe o masă.

— OK, spuse el ridicând capacul. Hai să aşezăm piesele şi...

Cu un bipăit, uşa se deschise...

— Unde e?

Andrew Peckleman se năpusti în cameră fluturând într-o mână o revistă din anii 1930, cu titlul Ştiinţele pe înţelesul tuturor.

— Pe cine cauţi?

— Pe domnul Lemoncello. L-am auzit. E aici?

Kyle arătă spre marioneta încremenită din chioşcul de carnaval.

— E o păpuşă.

Peckleman clătină vehement din cap.

— E vreo cameră de luat vederi pe-aici?

— Deasupra uşii.

Pecklman se întoarse cu faţa la ea. Kyle, Akimi şi Sierra formară un scut în jurul cutiei cu Biblionebunia.

— Vreau să folosesc a doua variantă ajutătoare! strigă Peckleman spre cameră. Vreau să vorbesc cu un expert!

— Prea bine, spuse o voce calmă pe care Kyle o recunoscu imediat ca fiind a Yaninei Zinchenko. Cu cine doreşti să vorbeşti?

— Cu tipul care a scris articolul ăsta tâmpit despre cum să spargi un seif bancar în anii ’30!

— Mă tem că nu pot face asta, Andrew.

— De ce? Tipul e un idiot. N-a zis nimic despre cum se deschide uşa de la intrare, iar pe Google scria că pot să aflu din revista asta!

— Ţi-am spus însă că ieşirea nu este pe unde aţi intrat.

— Aţi spus asta doar ca să ne derutaţi. E o diversiune ca să ne trimiteţi pe o pistă falsă.

— Nu, Andrew, nu-i deloc aşa. Care e titlul articolului?

— „Cele mai noi seifuri – spaima spărgătorilor”.

— A, păi, ar fi trebuit să prinzi ideea. Concluzia reporterului este că hoţii nu pot sparge uşa unui seif. Atunci când te documentezi pe internet, este important să...

— Lasă-mă să vorbesc cu idiotul ăla tâmpit!

— Îmi pare rău. Revista e din 1936. Reporterul nu mai este printre noi.

— Atunci vreau să vorbesc cu domnul Lemoncello!

— Poftim?

— Vreau să vorbesc cu domnul Lemoncello!

— Este total împotriva regulamentului pe care...

— La fel este şi jocul ăsta. L-aţi aranjat în aşa fel încât să câştige Miguel Fernandez. Lasă că ştiu eu! De-aia domnul Lemoncello nu are curajul să vorbească cu mine.

Kyle auzi marioneta din chioşcul de carnaval cum prinde viaţă şi începe să turuie.

— Bună, Andrew. Cu ce te pot ajuta?

Vocea aceasta nu părea să fie o înregistrare. Adevăratul domn Lemoncello se folosea de păpuşă ca să vorbească.

— M-am săturat de biblioteca ta împuţită! strigă Peckleman.

— Aoleu! V-aţi jucat din nou jocul ăla cu canalele de scurgere din castel?

— Nu! Dar articolul ăsta tâmpit ar trebui să-mi ofere răspunsul, însă tâmpitul care a scris tâmpenia asta nu a fost în stare să scrie ce trebuie.

— Înţeleg. Şi poţi să reformulezi asta ca o întrebare?

— Câte întrebări am voie să-ţi pun?

— Doar una şi gata.

— OK. Tu eşti expertul acestui joc nou tâmpit din bibliotecă. Aşa că unde-i concurentul tău preferat? Unde e Miguel?

— Asta e întrebarea ta finală?

— Da!

— Luându-ne după monitoarele video, domnul Fernandez se află în partea cealaltă a etajului doi, documentându-se în sala de Arte şi Artifacte.

— Mersi!

Andrew o zbughi pe uşă.

Marioneta Lemoncello redeveni imobilă.

Kyle sări de la masă.

— Haideţi, le spuse el fetelor.

Akimi oftă.

— Acum unde mai mergem?

— Să ne asigurăm că Peckleman nu face vreo tâmpenie care să-l scoată pe Miguel din joc.

— Şi de ce-am face asta?

— Pentru că Miguel e prietenul nostru.

Akimi consultă planul.

— Sala de Arte şi Artifacte e în partea cealaltă a cercului.

— Sierra, rămâi aici şi păzeşte cutia. Haide, Akimi.

Kyle şi Akimi ocoliră întregul etaj până în capătul opus al balconului. Kyle îşi consultă ceasul de mână. Era aproape ora trei. Ar fi fost momentul să se concentreze odată asupra jocului şi să nu mai fie întrerupţi de tot felul de aiureli.

Apropiindu-se de Sala de Arte şi Artifacte, auziră un strigăt, apoi uşa se deschise şi Andrew ieşi în goană de acolo.

În urma lui veneau o femeie cu cap şi coadă de leu şi un faraon cu o mască de cobră.

Faraonul se opri:

— Fie ca din ceara din urechi să-ţi crească cepe!

Atunci un şir de hieroglife holografice dansară prin aer.

Andrew Peckleman se repezi spre o scară. Se prinse de ambele balustrade şi coborî în grabă la etajul întâi. Egiptenii dispărură.

Kyle şi Akimi intrară în Sala de Arte şi Artifacte, unde îl găsiră pe Miguel la o masă, studiind nişte documente ce păreau a fi schiţe de construcţie.

— Eşti bine? întrebă Kyle.

— Da, omule, sunt bine. Mulţumesc.

— Chestiile alea care îl alergau pe Andrew de unde-au apărut?

— Sunt hologramele exponatelor din jocul de lego uriaş cu sfinxul şi piramidele.

— Şi de ce s-au luat de Andrew? întrebă Akimi.

— Nu ştiu. Andrew ţipa la mine şi, în secunda următoare, faraonul şi Sehmet au început să urle la el.

— Seh... şi mai cum? spuse Kyle.

— Sehmet, zise Akimi. E o zeiţă războinică egipteană cu cap de leu. N-ai citit Piramida roşie de Rick Riordan?

— E pe listă, spuse Kyle. Sau urma să fie.

Trebuia neapărat să-şi facă o listă de lecturi, ca să poată ţine pasul cu toată lumea.

— Pun pariu că tipii de la panoul de control au dezlănţuit hologramele egiptene când l-au văzut pe Andrew că o ia razna pe-aici, spuse Akimi.

— Foarte bine au făcut. O bibliotecă ar trebui să fie un loc unde să te poţi gândi în linişte.

În clipa aceea Sierra dădu buzna pe uşă.

— Fiţi atenţi! Chiar după ce-aţi plecat, marioneta domnului Lemoncello a scuipat un cartonaş-bonus!

26

— Foarte bine jucat, spuse Charles, extrăgând încă un cartonaş cu o siluetă dintr-o carte.

P

Coperta aceasta fusese uşor de găsit. Era coperta primei cărţi de pe al doilea raft de sus al vitrinei cu recomandări. Imaginea de pe copertă era un indicator cu majuscula P, albă pe fond albastru. Titlul? Semne de circulaţie universale, de „cunoscuta expertă traficolog” Abigail Rose Painter. Charles îi găsise perechea în camera 300 de la etajul întâi. Zecimalele 300 catalogau ştiinţele sociale, inclusiv subiecte precum comerţul, comunicaţiile şi – uraa! — transporturile.

Charles mai descoperise o pictogramă în sala 700, în cartea denumită Arbitrul contraatacă. Era o carte despre baseball a cărei copertă se regăsea pe al doilea raft al vitrinei, iar cartonaşul înfăţişa postura clasică a unui arbitru semnalând o lovitură în afara terenului.

Charles bănuia că imaginile trebuie citite de la stânga la dreapta şi de sus în jos – aşa cum ai citi o carte.

În mod clar, dacă găsea toate cele douăsprezece siluete, recomandările aveau să îi arate drumul afară din bibliotecă (deşi habar nu avea deocamdată cum se legau imaginile între ele, mai ales prima pe care o găsise, cea cu fotbalistul).

— Încă nouă, spuse Charles, făcând cu ochiul celei mai apropiate camere de luat vederi. Domnule Lemoncello, dacă mă vedeţi, îmi permiteţi să vă transmit că sunteţi o persoană deosebit de înzestrată?

Charles nu se linguşise niciodată pe lângă o cameră video, dar socotise că merită să încerce. Poate că domnul Lemoncello avea să îi trimită un indiciu-bonus.

În schimb, atunci când Charles părăsi camera 300, Andrew Peckleman îi ieşi în cale. Şoarecele de bibliotecă cu ochelari cu rame groase bombănea înfuriat coborând în goană scările şi tropăind.

— Tâmpenia asta de bibliotecă. Tâmpitul de Lemoncello. Tâmpenia aia de sfinx şi tâmpita aia de Sehmet.

— Cine te-a supărat, Andrew? strigă Charles.

— Jocul ăsta e-o porcărie. Domnul Lemoncello a trimis nişte holograme să arunce cu hieroglife după mine. Ar putea să-ţi scoată ochii.

— Cu o hologramă?

— Da, doar sunt lasere, nu-i aşa?

— Într-adevăr. Apropo de hieroglife, unde aş putea găsi o carte despre limbajul pictorial?

— Ha! Şi de ce te-aş ajuta?

— Deoarece Kyle Keeley lucrează deja alături de Akimi Hughes şi Sierra Russell. Foarte probabil, în scurt timp, şi prietenul tău Miguel Fernandez o să li se-alăture.

— Miguel nu e prietenul meu! În afară de asta, mă descurc mai bine într-o bibliotecă decât se va descurca el vreodată.

— Ştiu. De aceea te vreau în echipa mea.

— Pe bune?

Charles zâmbi. Copiii ca Andrew Peckleman erau foarte uşor de manipulat.

— O, da. Hai să lucrăm împreună şi îţi garantez că toată lumea va şti că meriţi să fii şeful asistenţilor de bibliotecari la Şcoala Gimnazială din Alexandriaville.

— La 400! izbucni Peckleman.

— Poftim?

— Acolo vei găsi cărţi despre hieroglife şi tot felul de limbi. Dacă vrei coduri secrete, alea sunt în camera cotelor care încep cu 600. Pe la 650, mai exact.

Charles îi întinse mâna.

— Bine ai venit în Echipa Charles, Andrew.

Noii colegi intrară în camera 400. Nu se ştie din ce motiv, era întuneric beznă şi mirosea a pin.

— Bienvenida! Bienvenue! Witamy! Kuwakaribisha! Bine aţi venit!

Din boxele din tavan răsuna o voce tunătoare:

— Aceasta este camera 400, patria limbilor străine. Aici, CHARLES şi ANDREW, puteţi afla totul despre moştenirea voastră americană.

Un set de reflectoare se aprinseră dintr-odată.

Charles şi Andrew se pomeniră faţă în faţă cu patru marionete fără chip, aliniate. Un fascicul de lumină se revărsă asupra marionetei numărul doi, dând la iveală imaginea unei însoţitoare de zbor simpatice.

— Salutare şi bine aţi venit la întâlnirea cu moştenirea voastră americană. Eu sunt Debbie. Haideţi să pornim la drum!

— E în regulă, spuse Charles. Suntem destul de ocupaţi.

— Haideţi să pornim la drum, repetă marioneta.

Charles suspină. Se pare că nu avea cum să oprească acel spectacol stupid. Putea mai bine să scurteze toată povestea spunându-i marionetei ce voia să audă.

— OK. Dar putem face asta pe scurt? Ne cam grăbim puţin.

— Da, adăugă Andrew. Trebuie să evadăm de aici până mâine la prânz.

Femeia, a cărei siluetă rămânea nemişcată, în timp ce un retroproiector îi însufleţea trăsăturile feţei şi uniforma, îi aducea lui Charles aminte de statuile funerare din Conacul Bântuit de la Disney World.

— În timp ce ne documentăm asupra genealogiei voastre, spuse ea, vă rog să vă delectaţi cu acest scurt film informativ.

— Asta face parte din joc? îi şopti Andrew lui Charles.

— Posibil. Fii atent, poate apar indicii-bonus.

— OK. Cum arată?

— Cine poate şti exact?

Un ecran din spatele marionetelor se lumină, aducând la viaţă imagini dintr-un film vechi, uşor sacadat, cu oameni adunaţi la bordul unui vapor lângă Statuia Libertăţii.

— Timp de decenii, povesti vocea din tavan, bibliotecile publice au venit în ajutorul celor mai noi cetăţeni americani. Imigranţii veniţi în număr mare pe acest pământ, râvnind după libertatea de a-şi construi propriile vise americane.

Pe Charles nu prea îl interesau chestiile de genul ăsta. Strămoşii lui erau cu toţii americani, iar singura limbă pe care o vorbiseră vreodată era engleza.

— Da, biblioteca este locul unde mulţi nou-sosiţi poposesc mai întâi. Pentru a învăţa limba noii lor patrii. Pentru a păstra o legătură cu lumea pe care au lăsat-o în

urmă. Pentru a căuta locuri de muncă şi a deveni membri productivi ai societăţii care i-a adoptat!

Filmul se întrerupse brusc, iar ecranul se făcu negru.

— Vă mulţumesc pentru atenţia acordată, ciripi voios Debbie. V-am alcătuit arborele genealogic. Haideţi să-i cunoaşteţi pe primii voştri strămoşi americani!

Două marionete căpătară trăsături iluminate, amândouă purtând costume tradiţionale de pelerini, aşa cum vezi de Ziua Recunoştinţei.

— Ştiu deja cine sunt, spuse Charles. Acela e John Chiltington împreună cu soţia lui, Elinor. Au venit în America pe „Mayflower” şi s-au stabilit în colonia Plymouth. Putem să trecem la familia lui Andrew, vă rog?

— Desigur, spuse Debbie.

Marionetele trecură repede în revistă istoria familiei Peckleman, al cărei nume, se pare, fusese la început Pickleman[6] pentru că puneau murături. După o paradă îndelungată a murăturarilor, marionetele luară înfăţişarea celui mai cunoscut înaintaş al lui Andrew, un tip cu ochelari cu ramă de baga şi un sacou sport din tweed, pe nume Peter Paul Peckleman.

— Am apărut într-o emisiune TV numită Concentrarea în 1968 şi am câştigat mobilier pentru o cameră şi lambriuri de lemn pentru amenajarea pivniţei.

Charles zâmbi. Ştia că emisiunea Concentrarea semăna mult cu Enigma Fenomenală Lexical-Vizuală, unul dintre jocurile Lemoncello pe care le cumpărase de la magazinul de jucării. Momentul de glorie al lui Peter Paul Peckleman nu făcea decât să-i confirme că întregirea puzzle-ului cu imagini era calea de a evada din bibliotecă.

Avusese dreptate.

Marionetele îi dăduseră un indiciu-bonus.

---

[6] Pickle – murătură (en.) (n. Tr.).

27

Uimită de apariţia celui de-al doilea cartonaş-bonus, Sierra îl citi cu voce tare:

— Doi plus doi pot face mai mult de patru. Adunaţi două câte două şi veţi găsi o cale nouă.

Akimi ridică mâna.

— Da? spuse Sierra.

— Eşti conştientă de faptul că Miguel nu e în echipa noastră?

— Oh, aşa e. Scuze.

Miguel se întoarse spre Kyle.

— Sunteţi o echipă?

— Dap. Vrei să ni te-alături?

— Poate. Nu sunt sigur, răspunse Miguel. Întrebaţi-mă mai târziu.

— Nicio problemă, zise Kyle.

Se bătu cu pumnul în piept, iar Miguel repetă gestul. Amândoi ridicară două degete pentru a forma semnul păcii, iar Sierra spuse:

— Cred că asta înseamnă că ar trebui să jucăm cu toţii în echipă. Ţineţi minte ce scria pe fântâna de la intrare? „Cunoaşterea neîmpărtăşită rămâne necunoscută.”

— Poate, spuse Miguel. După cum am zis, o să iau o decizie mai târziu. Acum lucrez la nişte idei personale. Pe cont propriu.

— Sigur, nicio problemă.

Kyle era pe cale de a repeta ritualul cu pumnul în piept şi semnul păcii, când o idee îi fulgeră prin minte.

— Miguel. O întrebare rapidă. Ce e trecut pe permisul tău de bibliotecă?

Miguel ridică din umeri.

— Numele meu şi numărul unu.

— Altceva? Pe spate?

— Nimic deosebit. Nişte cărţi.

— Două?

— Da.
— Care sunt titlurile?
Miguel îşi muşcă buza.
— N-aş vrea să spun.
— Pentru că bănuieşti că ar fi indicii.
— Nu vreau să spun ce bănuiesc eu şi ce nu, frate.
Kyle încuviinţă.
— Pe spatele fiecărui permis sunt trecute două cărţi, spuse Akimi. „Adunaţi două câte două şi veţi găsi o cale nouă.” Titlurile chiar sunt un fel de indiciu. Cărţile mele sunt O mi...
— Ăă, Akimi? Kyle clătină din cap, gesticulând spre Miguel.
— Ah, scuze. N-am vrut.
— O... K, Miguel, spuse Kyle. Când te hotărăşti să te înhăitezi cu noi, poţi să ne arăţi atunci ce cărţi ai pe spatele permisului. O să ţi le arătăm şi noi pe ale noastre. Şi împărţim premiul în patru. Batem palma?
— Batem.
— Haideţi, spuse Kyle, îndreptându-se spre ieşire.
— Unde mergem? întrebă Sierra.
— La Centrul Electronic de Studiu.
— Vrei să te joci jocuri video? întrebă Akimi. Acum? Pe bune, Kyle, poate că e nevoie să rediscutăm statutul tău de căpitan.
— Nu vreau să mă joc jocuri video. Vreau să arunc o privire în bolul ăla.
— Ce?
— Permisele celor eliminaţi au fost adunate toate în acel bol de sticlă!
— Vin şi eu cu voi, spuse Miguel. M-am tot gândit la permisele alea în plus.
— Fie, spuse Kyle. Cum vrei tu.

Când ajunseră în sala cu jocuri, fură întâmpinaţi de Clarence, cu mâinile încrucişate la piept, ca un djinn. Era pironit chiar în faţa bolului cu pricina.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă el.

— Ă, da, spuse Kyle. Vrem să verificăm permisele din bol.

— Îmi pare rău, spuse Clarence. Nu vi le pot da.

— Dar, spuse domnul Lemoncello, chipul său apărând brusc pe fiecare ecran din cameră, le puteţi câştiga!

Purtând o cravată cu buline şi un sacou pestriţ, asemenea unui moderator de concurs televizat, domnul Lemoncello se sprijinea cu o mână de un pupitru transparent. În spatele lui, Dr. Zinchenko – dichisită într-o rochie mini roşie – arăta ca o animatoare din concursurile cu premii de la televizor.

— Sunteţi gata să jucăm Hai să facem un pact? spuse domnul Lemoncello apăsând un buton mare şi roşu de pe pupitrul lui.

Un ropot de aplauze şi urale înregistrate se auziră în fundal.

— Ăă, ce e Hai să facem un pact? întrebă Kyle.

— E primul meu joc care a fost adaptat pentru televiziune. Prezentat de Pronto!

Dr. Zinchenko completă sloganul:

— Pronto. Ştergi praful mai rar şi mai cu spor. Pronto, mereu gata să-ţi sară în ajutor...

— Mulţumesc, Dr. Z.! spuse domnul Lemoncello, apăsând pe buton pentru a îndemna publicul să aplaude din nou.

— Acum, copii, iată cum stă treaba: rezolvaţi acest şir de pictograme şi veţi câştiga cele cinci permise din bol.

— Iar dacă pierdem?

— Simplu. Cel care pierde rămâne fără permis şi îl depune în bol, lăsând loc unui alt concurent să-şi încerce norocul.

Apăsă din nou butonul. Publicul aplaudă la fel ca înainte.

Kyle se întoarse spre ceilalţi.

— Voi ce ziceţi?

— Hai să încercăm, spuse Akimi.

Sierra încuviinţă.

— Miguel?

— Mă bag, frate.

— Te alături echipei noastre?

— Categoric.

Lovindu-şi pumnii, pecetuiră înţelegerea.

Domnul Lemoncello apăsase probabil încă odată butonul, căci publicul înregistrat vuia acum din nou.

Kyle se întreba care ar fi fost oare efectele sonore dacă el şi prietenii lui îşi pierdeau permisele jucând Hai să facem un pact.

Probabil oftaturi.

Şi plânsete. Hohote de plâns.

28

— Aşadar, spuse domnul Lemoncello, sunteţi gata să jucaţi Riscăm totul pentru cinci permise amărâte?

Kyle înghiţi în sec. Apoi încuviinţă.

— În regulă, muşchetarilor, iată şirul vostru de pictograme. Categoria este Citate Faimoase. Aveţi şaizeci de secunde să rezolvaţi acest rebus.

— Stai un pic, spuse Akimi, ce-i ăla un rebus?

— Trebuie să ghiceşti cuvintele dintr-o expresie în funcţie de nişte desene sau simboluri, spuse Kyle.

— De exemplu, adăugă Miguel, literele R şi E lângă poza unui nimbus, din care scoţi silaba nim, ar forma cuvântul „rebus”.

— Ah, OK, spuse Akimi. Dacă ziceţi voi...

— Sunteţi gata să începeţi? întrebă domnul Lemoncello.

Kyle îşi privi colegii de echipă, iar aceştia încuviinţară.

— Da, suntem!

— Atunci, pe locuri... fiţi gata... haideţi, start!

Imaginea domnului Lemoncello dispăru. Un ceas începu să ticăie în fundal. Toate ecranele afişară următoarea poză:

ÎN +

1 + I

o +

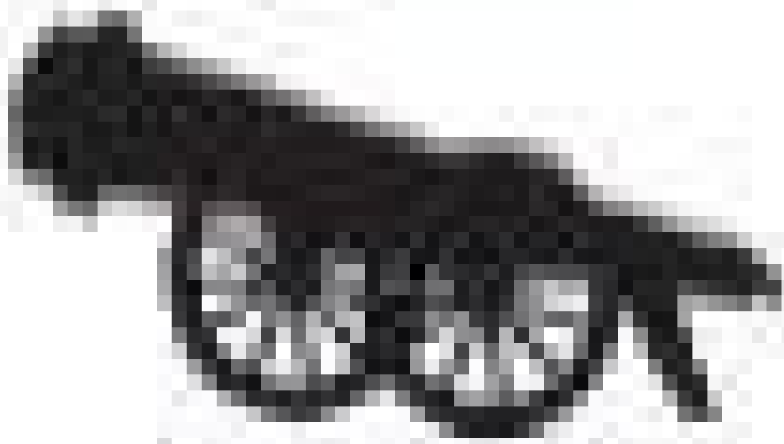

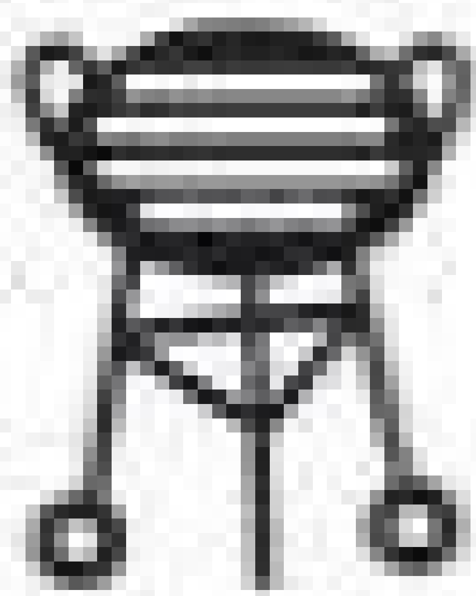
cel m

ÎNĂU

UI +

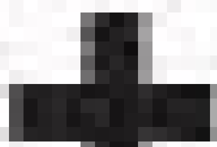
ESTI

-ĂTAR

— Suntem oficial terminaţi, spuse Akimi.

— Cincizeci şi cinci de secunde, anunţă domnul Lemoncello.

— Hai să o împărţim la patru, spuse Kyle. Primul şi al treilea rând sunt asemănătoare. Le iau eu.

— Eu îl iau pe ultimul, spuse Akimi.

— Eu pe-al doilea, zise Miguel.

— Şi eu iau rândul patru, spuse Sierra.

Toată lumea se puse pe treabă.

— La mine e un „grătar”, un ou, literele „ch”, apoi litera „o”, mormăi Akimi. Apoi simbolul planetei Marte, unde scoatem „te” şi adăugăm „x”? Ce înseamnă asta? Alo? Kyle? Să fie la mine a doua jumătate „Marx”?

Kyle nu răspunse, era mult prea prins cu propria provocare.

— „În” plus „a”, plus „far”, rezultă „în afara”! mormăia el.

— Patruzeci de secunde.

— Câine! exclamă el sărind la rândul trei. Avea nevoie doar de primul cuvânt. O carte şi un bunic?

— Treizeci de secunde.

Kyle privi spre Miguel care silabisea bucata lui de citat. Sierra la fel.

— Sunteţi gata? şopti Kyle.

— Numai un pic, spuse Miguel.

— Douăzeci de secunde.

— OK. Gata.

Kyle citi prima propoziţie:

— În afara unui câine...

Miguel continuă:

— O carte este cel mai bun prieten.

Kyle reluă:

— Înăuntrul unui câine...

Sierra completă:

— ... este prea întuneric ca să citeşti.
Akimi încheie citatul:
— Groucho Marx!
— Acesta este răspunsul vostru final?
— Da, spuse Kyle, apoi repetă fraza în întregime: „În afara unui câine, o carte este cel mai bun prieten. Înăuntrul unui câine, este prea întuneric să citeşti.” – Groucho Marx.
Bătăi de clopot. Lumini intermitente. Un ropot de aplauze. Akimi şi Sierra chiuiau de mama focului şi se îmbrăţişau.
— Aţi răspuns corect! strigă domnul Lemoncello. Nu aţi ajuns la capăt de drum, nu astăzi! Luaţi, vă rog, cele cinci permise. Le-aţi câştigat pe merit!
Charles şi Andrew auziră zarva de la etajul doi. Clopotele, publicul dezlănţuit. Fetele ţipând de bucurie.
— Ce se întâmplă acolo? şopti Andrew.
— E posibil să fi obţinut un avans, şopti Charles. Trebuie să grăbim pasul. Repede – unde aş putea găsi o carte care se numeşte Însemnări dintr-o ţară mare de Bill Bryson?
— În camera 900, răspunse Andrew.
— Haide.
Charles şi Andrew se furişară din nou la etajul unu, în camera 900.
Acolo dădură nas în nas cu Haley Daley, care ţinea în mână cartea Însemnări din ţara arsă de soare de Bill Bryson.
— O, salutare, spuse ea, închizând cartea brusc.
Charles făcu un pas spre ea. Cu mare atenţie.
— Ai găsit ceva interesant în cartea aia, Haley?
— Nu, nu chiar, chicoti ea. Doar nişte chestii neinteresante despre Australia.
Charles era sigur că fata ascundea ceva.

— Mă întrebam, Haley, dacă nu ai vrea să schimbăm câteva cuvinte, spuse el întorcându-se în acelaşi timp spre Andrew. Între patru ochi.

— Asta înseamnă că trebuie să plec?

— Da, Andrew. E pentru binele echipei. Crede-mă.

— OK. Dar sunt chiar de partea cealaltă a uşii, să ştii, în caz că îţi vine vreo idee să mă trădezi.

— Mersi, Andrew. N-o să dureze mai mult de un minut.

Peckleman părăsi camera.

Zâmbind, Charles se apropie şi mai mult de Haley. Era atât de aproape, încât simţea mirosul gumei pe care o mesteca. Sau era oare şamponul ei? Sau poate amândouă.

— Haide aici, spuse el, apucând-o pe Haley de cot. Am găsit încă o carte fascinantă care sunt sigur că ţi-ar plăcea enorm. O duse spre un unghi ferit, în spatele unui raft, unde conversaţia lor nu putea fi urmărită de camera de luat vederi ce pâlpâia în tavan.

Haley îl urmă pe Charles.

Dacă şi el venise după aceeaşi carte pe care tocmai o găsise ea, atunci însemna că juca jocul după aceeaşi parametri. Charles Chiltington ar fi putut avea indicii care i-ar fi folosit lui Haley. Indicii de care ea avea nevoie.

— Umblă vorba că, şopti Charles, părinţii tăi ar fi scris de fapt eseul în numele tău.

În sinea ei, Haley se amuza. Bineînţeles, Charles avea să facă presiuni ca ea să treacă de partea lui. În regulă. Se putea preface intimidată.

— Ce? şopti ea, prefăcându-se înspăimântată. E o minciună. Tata m-a ajutat doar puţin cu ortografia.

— Aha! Deci recunoşti. Ortografia din eseul tău nu este a ta?

OK. Era nevoie să joace mai mult teatru ca de obicei. Să ceri cuiva să-ţi verifice ortografia nu era împotriva regulamentului.

Haley căscă ochii mari şi întrebă cu buzele tremurânde:

— Ce vrei de la mine, Charles?

— Să intri în echipa mea.

— De ce-aş face asta?

— Din două motive. Unu, dacă eşti de partea mea, plagiatul tău flagrant va rămâne micul nostru secret. Ştiu ce trebuie să faci cu cartonaşul pe care l-ai găsit în cartea cu Ţara arsă de soare.

— Ştii?

— O, da. Dacă ne unim indiciile, pozele vor forma o frază care ne va spune unde se găseşte cealaltă ieşire.

Haley zâmbi. Pe bune. Mergea ca pe roate. Avea să adune toate indiciile şi chiar dacă urmau să câştige împreună, domnul Lemoncello tot pe ea ar fi făcut-o adevăratul star al reclamelor sale. Ea îl avea pe „vino-ncoace”. Nu Charles şi Andrew.

— OK, spuse ea. Batem palma. Sunt în echipa ta.

Îi înmână apoi lui Charles indiciul pe care îl găsise în ultima carte:

— Bineînţeles! spuse Charles. La urma urmei, Australia este o ţară arsă de soare!

29

— Frate, spus Kyle, conducându-şi echipa de jur-împrejurul balconului, înapoi spre sala pentru adolescenţi.

— Nouă permise. E de-a dreptul fantastic!

Se aşezară cu toţii la masă.

— OK, toată lumea. E momentul să întoarcem permisele.

Membrii echipei îşi scoaseră fiecare permisul. Kyle înşiră pe masă şi cele cinci permise din bolul de sticlă. Akimi întocmi pe o foaie de hârtie o listă cu toată informaţiile de care dispuneau.

CĂRŢI/AUTORI DE PE SPATELE PERMISELOR DE BIBLIOTECĂ

#1 Miguel Fernandez

Întâmplări neobişnuite de Jules Verne/ Nopţi albe de F.M. Dostoievski

#2 Akimi Hughes

O mie şi una de nopţi/Nouă povestiri de J.D. Salinger

#3 POSESOR NECUNOSCUT

#4 Bridgette Wadge

Peter Pan de J.M. Barrie/ Războiul ciocolatei de Robert Cormier

#5 Sierra Russell

Iliada de Homer/Noi de Evgheni Zamiatin

#6 Yasmeen Smith-Snyder

Inimă de cerneală de Cornelia Funke/ Un erou al timpului nostru de Mihail Lermontov

#7 Sean Keegan

Şcoala nopţii de Deborah Harkness/ Iepurele de catifea de Margery Williams

#8 POSESOR NECUNOSCUT

#9 Rose Vermette
Un spion desăvârşit de John le Carré/ Alice în Ţara Minunilor de Lewis Carroll

#10 Kayla Corson
Insula comorilor de R.L. Stevenson/ Numele trandafirului de Umberto Eco

#11 POSESOR NECUNOSCUT

#12 Kyle Keeley
Aventurile baronului Münchausen de Rudolf Erich Raspe/O tolbă plină cu săgeţi de Jeffrey Archer

— Uau, spuse Sierra. Sunt o grămadă de cărţi bune. Dar ce înseamnă de fapt autorii şi titlurile astea?

— Înseamnă că vom aveam nevoie de permisele lui Charles, Andrew şi Haley, spuse Kyle.

— Pe bune? Pentru că, dacă mă întrebi pe mine, avem deja mult prea multă informaţie.

— Ei, spuse Kyle, poate mai încolo vom găsi şi un indiciu care să ne spună cum să citim indiciul ăsta.

— Şi cum vom face? întrebă Miguel.

— Ai jucat vreodată chestia asta? îl întrebă Kyle arătând spre cutia cu Biblionebunia.

— Nup. Dar îmi doresc de mult.

— Tocmai eram pe cale să-i dăm drumul la joc.

— Are cumva legătură cu evadarea din bibliotecă?

— Noi aşa sperăm, spuse Akimi.

— Supertare.
— Apropo, îi spuse Kyle lui Miguel. Ce-ai găsit în Sala de Arte şi Artifacte?
— Da, spuse Akimi. Ce erau hârtiile alea pe care încercai să le ascunzi de noi?
Miguel zâmbi larg.
— Schiţele originale ale Băncii Gold Leaf.
— Bine gândit, spuse Kyle. Aşa poţi verifica dacă nu au rămas ieşiri vechi în spatele pereţilor nou construiţi.
— Exact.
— Şi ai găsit vreo ieşire suplimentară? întrebă Akimi.
— Nu. Nici ferestre ascunse.
— Da, care-i faza cu asta? Cum de-au construit un loc fără ferestre?
— Ca să descurajeze spărgătorii, bănuiesc, spuse Kyle.
— Dap, zise Miguel. Singura intrare era pe uşa din faţă. Ieşirile de incendiu puteau fi deschise doar din interior, ca la cinema. Iar seiful era jos de tot, la subsol.
— Domnul Lemoncello a păstrat toate măsurile de securitate ale clădirii şi a adăugat unele noi.
— Aşa se pare.
— Să sperăm că Biblionebunia ne va conduce la o ieşire alternativă.
— Şi repede, spuse Akimi. Nu uitaţi. Nu suntem singurii care joacă jocul ăsta. Vreunul dintre ceilalţi e posibil să fie deja cu un picior afară.
— OK, spuse Kyle. Regulile jocului sunt destul de simple. Învârţi titirezul şi înaintezi numărul de căsuţe indicat de vârful acestuia. Trebuie să te aventurezi prin bibliotecă pentru intra în fiecare dintre cele zece camere cu zecimale Dewey, de unde vei aduna câte o carte, răspunzând la o întrebare de pe un cartonaş. Dacă nu ghiceşti, extragi alt cartonaş cu altă întrebare, următoarea dată când îţi vine

rândul. Câştigă primul care are toate cele zece cărţi pe „raft” şi reuşeşte să iasă din bibliotecă.

— Seamănă un pic cu Trivial Pursuit, spuse Sierra. Iar întrebările nu-s chiar aşa de grele pentru că sunt, în mare parte, cu variante de răspuns.

— Hai să auzim una! zise Miguel entuziasmat.

Cartonaşele erau împărţite în teancuri mici, multicolore. Unul pentru fiecare cameră. Kyle înşfăcă un cartonaş verde.

— OK, asta este pentru camera 800. Literatură. „Rănit mortal şi urmărit de nazguli, Frodo Baggins trece râul Bruinen călare pe un cal alb ca zăpada al elfilor din Glorfindel, pe nume: A) Asphodel, B) Asphalot, C) Almarian, D) Anglachel.

Akimi clătină din cap năucită.

— Cee... cum?

— Cred că răspunsul ar putea fi A, spuse Miguel.

— Sunt toate cu A, spuse Kyle. Asphodel, Asfaloth, Al...

— Răspunsul e B, Asfaloth, zise Sierra. E din Stăpânul Inelelor, de J.R.R. Tolkien.

Kyle întoarse cartea şi citi răspunsul.

— Răspuns corect, primeşti un exemplar din Stăpânul Inelelor pentru raftul tău.

— Dar, Kyle, zise Akimi, la ce ne foloseşte să ştim numele unui cal al elfilor pentru a ieşi din bibliotecă?

— Poate e un cod secret, sugeră Miguel. Iar cele zece titluri de cărţi vor forma o propoziţie care ne va spune cum să ieşim.

— Posibil, spuse Kyle. Dar avem o problemă.

— Ce anume?

— E prea la întâmplare. Domnul Lemoncello n-ar putea şti ce cărţi o să nimerim.

— Ei bine, spuse Sierra, poate că sunt numai zece întrebări. Una pentru fiecare cameră.

Akimi apucă un teanc şi cercetă cartonaşele.
— Nu. Sunt toate diferite.
— Stai un pic, zise Kyle.
Îşi adusese aminte de alt joc. Vânătoarea de Nimicuri Preţioase – în casă şi în aer liber.
Mama lui contactase compania pentru a obţine un nou set de cartonaşe.
Se întoarse spre camera de supraveghere din colţ şi spuse:
— Aş vrea să consult un bibliotecar, vă rog.
Holograma doamnei Tobin apăru în spatele ghişeului din sala pentru adolescenţi.
— Cu ce te pot ajuta, KYLE?
— Prietenii mei şi cu mine vrem să jucăm Biblionebunia, dar am fi vrut să ştim dacă există un set nou de cartonaşe.
— Da, KYLE, iată-l.
Un set nou-nouţ de cartonaşe răsări dintr-o deschizătură de pe suprafaţa biroului.

30

— O să jucăm doar un singur raft, spuse Kyle.
— Pentru că suntem o echipă acum, nu-i aşa, frate? spuse Miguel.
— Corect. Şi, pe lângă asta, nici nu avem toată ziua la dispoziţie.
— De fapt, spuse Akimi, am avea. Avem timp tot restul zilei de astăzi şi până mâine la prânz.
— În total, vreo nouăsprezece ore, spuse Miguel.
— Dar Charles şi cu ceilalţi, zise Sierra, ne-ar putea-o lua înainte.
— Corect, zise Kyle. La urma urmei, chiar e din familia Chiltington. Şi potrivit spuselor lui Sir Charles, cei din familia lui nu pierd niciodată. Miguel, tu eşti cel mai nou membru al echipei, tu învârţi primul.
Miguel îşi frecă palmele, apoi îşi dezmorţi degetele. Îşi încordă apoi de câteva ori degetele mari şi arătătoarele în aer, asigurându-se că aveau mobilitatea necesară.
— Ai putea să te grăbeşti puţin cu învârtitul înainte să-mi explodeze creierul? îl imploră Akimi.
— Categoric.
Miguel învârti titirezul, care parcurse de mai multe ori planşa împărţită în zece triunghiuri colorate.
— Iuhuu! Trei de zero. Cunoştinţe de cultură generală.
— Ăă, nu e chiar aşa grozav, spuse Kyle.
— Cum aşa?
— Nu înaintezi în nicio căsuţă, dacă ai trei de zero.
— Ah, la naiba.
Akimi ridică mâna.
— Chiar trebuie să învârtim şi să numărăm căsuţe şi tot tacâmul? Timpul este limitat. Toate ceasurile ticăie împotriva noastră.
— Poate că putem extrage pur şi simplu un cartonaş roz, sugeră Sierra.
— Dar nu aşa se joacă jocul, zise Kyle.

— Dar nu jucăm neapărat jocul ăsta, Kyle, spuse Akimi. Noi jucăm jocul celălalt. Jocul cel Mare. Cu premiul uriaş.

— Sunt de acord cu Akimi, spuse Miguel.

— Bine, zise Kyle. E împotriva regulilor, dar haideţi, să luăm cartonaşul roz.

— Eşti sigur, frate?

— Trage odată cartonaşul!

Miguel împărţi rapid setul cel nou de cărţi în zece teancuri.

— Hmmm. Astea sunt altfel decât cartonaşele obişnuite.

Îl întoarse şi le arătă şi celorlalţi.

O + 27 + 0,4 =????

— Floare la ureche, spuse Akimi. Răspunsul e douăzeci şi şapte virgulă patru, pentru că zero nu schimbă nimic.

— În matematică, da, zise Miguel. Dar asta nu e matematică. E sistemul zecimal Dewey, unde ai întotdeauna trei cifre înainte de zecimală.

— Trebuie să găsim o carte cu cota 027.4, adăugă Sierra.

— În regulă, spuse Akimi. Dar vă garantez că nu-i o carte de matematică!

*

Echipa traversă balconul până în dreptul camerei pe care o căutau.

— Hai să vedem, spuse Miguel şi îşi scană permisul în cititorul uşii cu inscripţia „000”.

— OK, continuă Miguel, aici e sala de cultură generală: almanahuri, enciclopedii, bibliografii, cărţi despre biblioteconomie...

— Biblioteco... ce? întrebă Akimi. E ca la economie? Unde fac calcule?

— Da, calculează numărul de cititori, glumi Sierra, care devenise între timp mult mai jovială. Nu mai citise nicio pagină de câteva ore.

— Am găsit-o, spuse Miguel, ridicându-se pe vârfuri ca să extragă o carte de pe raft. 027.4. Mamă, e chiar veche. Uite ce pagini îngălbenite are.

— Şi ce titlu are terfelogul ăsta? întrebă Akimi.

— Cunoaşte-ţi propria bibliotecă, de Amy Alessio şi Erin Downey.

Miguel le arătă tuturor coperta. Ilustraţia înfăţişa un detectiv aproape caricatural, cu o şapcă în carouri şi o lupă îndreptată asupra unui raft de cărţi.

— Pare un ghid de bibliotecă pentru copii, spuse Miguel, deschizând cartea şi inspectând caseta tehnică. A fost publicată prima oară în 1952.

Răsfoi apoi câteva pagini.

— Explică sistemul zecimal Dewey, conţine un glosar de termeni de bibliotecă, o scurtă istorie a bibliotecilor...

Ajunse la sfârşitul cărţii.

— Super.

— Ce? întrebă Kyle, iar toţi se apropiară să vadă ce descoperise Miguel.

— E un vechi buletin de cerere. Din biblioteca publică din Alexandriaville.

— Cea pe care au demolat-o?

— Dap. Iar cartonaşul ăsta, din buzunarul lipit pe interiorul copertei din spate e de pe vremea când ştampilau data la care o carte a fost împrumutată, într-un tabel, şi tu trebuia să-ţi completezi numele în dreptul rubricii cu data.

— Şi?

— Şi uite cine a împrumutat cartea asta pe 26 mai 1964!

Kyle şi ceilalţi citiră numele:

— Luigi Lemoncello!

*

La parter, Charles se folosi de permisul de bibliotecă pentru a deschide uşa de la sala de şedinţe A.

— Cine doriţi să aibă acces în sală?

— Eu şi membrii echipei mele, spuse Charles. Andrew Peckleman şi Haley Daley.

— Vă mulţumesc. ANDREW PECKLEMAN şi HALEY DALEY sunt rugaţi să îşi scaneze permisele.

Cei doi făcură întocmai.

— Vă mulţumesc. Accesul în sala de şedinţe va fi permis doar celor aprobaţi de gazdă, CHARLES CHILTINGTON. Şedinţă plăcută!

Charles şi echipa lui păşiră în sala de conferinţe ultramodernă, alb pe alb. O masă de sticlă cu douăsprezece scaune confortabile se afla în centru, lângă o comodă cu echipament audiovizual de ultimă generaţie.

— Poţi scrie pe pereţi, zise Andrew. Sunt ca tablele magnetice de la şcoală.

— Excelent, spuse Charles, împreunându-şi mâinile la spate şi păşind apăsat prin jur. Acum, după ce vom găsi toate cele douăsprezece pictograme şi le vom aranja în funcţie de poziţia cărţilor din vitrina de recomandări, vor forma un rebus cu o frază, care, sunt sigur, ne va spune exact cum să ieşim de aici fără să declanşăm alarma. Aşa că e momentul să ne unim cartonaşele.

Haley încuviinţă. Scoase încă două siluete din buzunarul de la spate al blugilor.

— Pe-asta am găsit-o într-o carte de bucate. Cealaltă, la secţiunea de Artă şi Hobby-uri, în biografia lui James Dean de David Dalton.

— În sertarul ăsta sunt cartonaşe goale pentru notiţe, anunţă Andrew. Le putem folosi în locul celor pe care nu le avem încă, până le găsim.

Aranjară tot ce aveau pe patru rânduri, fiecare cu câte trei cartonaşe.

lipsă

— Ce înseamnă chestia asta? întrebă Andrew.

— E simplu, înseamnă că trebuie să găsim celelalte şase cărţi!

31

— Deci are cineva idee de ce-am găsit cartea asta? întrebă Kyle.

Kyle şi echipa lui se întorseseră la secţiunea pentru adolescenţi, holbându-se cu toţii la coperta de la Cunoaşte-ţi propria bibliotecă.

— E prea devreme pentru a spune precis, zise Miguel. Trebuie să continuăm jocul. Odată ce vom avea indicii şi din alte camere, poate că şi cartea asta va avea vreun sens.

— Cine e la rând? întrebă Akimi.

— Tu, spuse Kyle. Învârte titirezul.

Cu un bobârnac, Akimi reuşi să pună titirezul în mişcare.

— Violet! La 800, strigă ea când titirezul se opri în cele din urmă.

— Asta înseamnă că înaintezi opt căsuţe, mormăi Kyle.

— Mai puţin astăzi, spuse Akimi, întinzând mâna după un cartonaş din teancul violet. Citind textul, se încruntă.

— Care e indiciul? Întrebă Kyle.

— E ceva despre literatură, retorică sau critică? întrebă Miguel.

— Nu, zise Akimi. E un cartonaş-atu. Cu o ghicitoare.

— Citeşte-o! spuse Sierra.

— „Rimez cu parte şi dramă-n patru acte. Vizitaţi-mă şi găsiţi o rimă pentru Andy”.

— Peckleman? întrebă Kyle.

— Omule, spuse Miguel. Nimeni nu-i spune lui Andrew Peckleman „Andy”. Desigur, ar putea fi Andrew Jackson. Al şaptelea preşedinte al Statelor Unite.

— Sau Andy, ursul panda din desenele animate, zise Akimi.

— Sau Andrew Carnegie, spuse Sierra. A fost un mare filantrop, care a finanţat multe biblioteci.

— OK, spuse Kyle. Hai să ne concentrăm asupra primei părţi a ghicitorii. Ce rimează cu „parte şi dramă-n patru acte”?

— Carte şi contracte? sugeră Miguel.

— Arte şi ştiinţe exacte? spuse Sierra.

— Arte şi Artifacte! îşi dădu Akimi seama.

Intrară în grabă în Sala de Arte şi Artifacte.

— Toată lumea – verificaţi toate vitrinele, spuse Kyle. Vedeţi dacă nu rimează ceva cu „Andy”.

— Nu ştiu, aici e o statuie a lui Bambi, poate asta o fi, spuse Miguel. Iar covorul ăsta oriental mă duce cu gândul la „efendi”, un titlu onorific otoman.

— Într-adevăr, spuse Kyle, deşi nu părea convins de niciuna dintre variante.

— Fiţi atenţi, strigă Akimi, care cerceta cu privirea un şir de pălării expuse într-o vitrină. Pălăria asta de fetru în carouri din 1968 a aparţinut unui tip pe nume Leopold Loblolly, zis Ienupăru’.

— Aşa, şi? spuse Kyle.

— Conform plăcuţei, Loblolly a fost unul dintre vestiţii bandiţi Dandy. „Dandy” rimează cu „Andy”.

— Chiar rimează, zise Miguel. Dar „Loblolly” nu rimează.

— Nici „Leopold” nu rimează, adăugă Kyle.

— Bomboane, în engleză – „candy”. Rimează cu „Andy”! strigă Sierra, care privea îndelung obiectele dintr-o vitrină intitulată „Magica şi Minunata Lume a lui Willy Wonka”.

— Supertare! zise Miguel, repezindu-se să admire colecţia de figurine din celebrul roman, expuse pe un suport de catifea purpurie.

— Domnul Lemoncello e un fel de Willy Wonka, zise Kyle.

— Adică vrei să zici că e la fel de ţicnit? spuse Akimi.

— Prefer termenul „excentric”.

— Iar Dr. Zinchenko e Umpa-Lumpa, spuse Sierra.

Toată lumea râse.

— Nah, glumi Akimi, e prea înaltă.

— Şi nu e suficient de portocalie, adăugă Miguel.

— Cartea cu Willy Wonka a fost scrisă de Roald Dahl, spuse Sierra.

Kyle bănuia că fata putea numi vreo douăsprezece alte titluri de acelaşi autor. La un moment dat în poveste, Charlie, împreună cu bunicul lui şi cu domnul Willy Wonka, ţâşnesc din acoperişul fabricii de ciocolată într-un lift de sticlă zburător.

Toată lumea căzu o clipă pe gânduri.

— Deci acum trebuie să găsim un lift de sticlă? întrebă Akimi. Pentru că în planul clădirii nu apare niciunul.

— Dar domnul Lemoncello e suficient de trăsnit încât să construiască unul, spuse Kyle. Iar dacă e adevărat, atunci probabil nu l-ar trece în planul clădirii.

— Categoric nu, pentru că toată lumea ar vrea să-l încerce, zise Miguel.

— Eu una chiar aş vrea, spuse Sierra.

— Deci chiar căutăm un lift de sticlă secret? spuse Akimi.

— Poate, spuse Kyle. Poate că nu. Asta nu e decât o piesă dintr-un puzzle gigantic. Nu putem vedea imaginea de ansamblu până ce nu adunăm toate piesele.

— Sau până ce nu ne uităm pe capacul cutiei, glumi Akimi.

— Uite, e abia ora şase, zise Kyle. Şi am adunat o grămadă de informaţii folositoare.

— Vrei să spui o grămadă de informaţii la întâmplare, spuse Akimi.

— Păi, interveni Miguel, după ce vom avea mai multe indicii, vom putea aplica celebrul „raţionament deductiv” al lui Sherlock Holmes pentru a stabili conexiuni logice între toate chestiile astea întâmplătoare.

— Mie îmi convine, spuse Kyle. Dar, dacă o să ne jucăm de-a Sherlock Holmes, ar fi bine să mai învârtim o dată titirezul ăla, pentru a obţine mai multe indicii.

— Vânătoarea poate începe, spuse Sierra.

— Ce? întrebară Kyle şi Akimi în cor.

— Scuze. E o chestie pe care i-o zice Sherlock lui Watson când e entuziasmat în legătură cu un caz.

Sherlock Holmes. Încă nişte cărţi de adăugat pe lista de lectură a lui Kyle.

32

— OK, Sierra, spuse Kyle. E rândul tău.

Sierra învârti titirezul. Vârful se opri în dreptul zonei galbene cu 200, aşa că extrase un cartonaş galben.

— În mod clar e pentru secţiunea 200, spuse ea, arătându-le cartonaşul, mai întâi lui Miguel, apoi lui Kyle şi lui Akimi.

— Ciudat, zise Miguel.

— Ce? spuse Akimi înaintea lui Kyle.

— Păi, la 200 se află cărţi despre religiile lumii.

— Dar sunt două numere pe cartonaşul ăsta, spuse Sierra.

— Poate că, de data asta, trebuie să găsim două cărţi? sugeră Kyle.

— Nu ştiu, spuse Sierra, examinând cartonaşul. 220.5203 e în mod evident o cotă.

— Evident.

— Dar celălalt număr nu are formatul potrivit. Doi-douăzeci-cincisprezece.

— E o dată? 20 februarie 1915?[7] Repede, ce s-a întâmplat în ziua aia?

— Atunci a avut loc deschiderea expoziţiei internaţionale Panama-Pacific în San Francisco, spuse Sierra.

Toţi rămaseră cu gura căscată.

— Scuze, sunt un mare fan al târgurilor internaţionale.

Ceilalţi încuviinţară fără alte comentarii.

În cele din urmă, Miguel rupse tăcerea.

— Uitaţi, haideţi mai bine să mergem în camera 200 şi să găsim cota 220.5203. Putem vedea cum stă treaba cu cealaltă parte mai târziu.

Echipa mărşălui din nou până la etajul unu, înconjurând balconul circular.

---

[7] În Statele Unite, datele sunt notate lună/zi/an (n.tr.).

— Hei, spuse Sierra, ridicându-şi privirea spre statui. Ţineţi minte cum au schimbat toţi autorii holografici când Bridgette Wadge a încercat Provocarea Extremă.

— Dap, zise Kyle. S-a descurcat atât de bine până la rusul ăla.

— Care rus? întrebă Miguel, care nu fusese de faţă la eliminarea lui Bridgette.

— Unul care a scris vreo cinci-şase cărţi despre care poate să-ţi povestească Sierra.

— Dar, uite, spuse Sierra, acum autorii sunt tot cei de aseară.

— Deci, spuse Kyle gânditor, dacă îi pot schimba...

— Înseamnă că sunt indicii pentru jocul nostru! exclamă Akimi scoţând un carneţel. O să le notez numele.

— Începe cu tipul de sub secţiunea cu 000 a Cupolei Minunilor, sugeră Kyle.

— Da.

Akimi citi inscripţiile de pe socluri şi înşiră în carneţel toate numele autorilor:

Thomas Wolfe, Booker T. Washington,
Shel Silverstein, Ken Kesey,
Raymond Chandler, Julian Barnes,
Dr. Seuss, Susan Sonntag,
Elias Canetti, Vladimir Nabokov.

— Deci, spuse Akimi, după ce termină de scris, credeţi că jocul ăsta poate fi mai complicat de-atât?

— Probabil, zise Kyle. E posibil ca domnul Lemoncello să fi lăsat mai multe căi de a ajunge la aceeaşi rezolvare.

— Eu, personal, spuse Akimi, nu pot să mă ocup decât de una pe rând. Aşa că hai să aflăm care e faza cu numărul ăla, doi-douăzeci-nu ştiu cât...

— Ar trebui să fie în următorul rând de cărţi, spuse Miguel. Iat-o, 220.5203. Biblia Regelui Iacob.

— Ach der lieber![8] O alegere excelentă, spuse un domn cu puternic accent nemţesc.

Cei patru copii se întoarseră spre el.

Erau faţă în faţă cu un tip semitransparent, în straie medievale, cu o căciulă de blană şi o barbă care părea mai degrabă a fi două cozi de raton împletite sub nas şi bărbie.

— Eu sunt Johannes Gensfleisch zur Laden zum Gutenberg, spuse imaginea holografică, ce avea degetele pătate de cerneală.

— Dumneavoastră aţi tipărit Bibliile Gutenberg, la tiparniţa dumneavoastră, spuse Sierra fascinată.

— Ja, ja, ja. Un mare bestseller. Dacă aveţi nevoie de ajutor cu die Bibel, vă stau la dispoziţie, zise el făcând o reverenţă.

— O... K, spuse Akimi, întorcându-se spre Miguel. Preia tu comanda, te rog.

— Herr Gutenberg, domnule, noi căutăm ceva cu doi-douăzeci-cincisprezece.

— Das ist einfach.

— Ce?

— Este uşor. DOI, DOUĂZECI, CINCISPREZECE este IEŞIREA, capitolul DOUĂZECI, versetul CINCISPREZECE.

— Bineînţeles! zise Miguel. Ieşirea este a doua carte din Biblie. Douăzeci şi cincisprezece sunt capitolul şi versetul.

Răsfoi câteva pagini:

— Iată. Ieşirea, capitolul douăzeci, versetul cincisprezece. Este una dintre cele Zece Porunci: „Să nu furi”.

[8] Of, Doamne! — în limba germană în original (n. Red.).

33

— Haideţi să punem cele două cartonaşe noi pe masă, spuse Charles.

El şi aşa-zişii săi colegi de echipă, Andrew şi Haley (Charles plănuia să-i lase baltă chiar înainte de a păşi singur, victorios, afară din bibliotecă), scormoniseră prin bibliotecă ore în şir, căutând perechi pentru copertele din vitrină.

Peckleman nu era chiar atât de priceput la clasificarea zecimală Dewey pe cât pretindea. Iar Charles avea nevoie de cineva care să se ocupe de partea asta pentru el. Tatăl lui îi angajase mereu meditatori sau asistenţi atunci când avusese de pregătit eseuri sau referate importante.

În cele din urmă, în jurul orei şase, chiar în camera 600, dăduseră lovitura. De două ori, găsind Încălzirea cu lemne (641.3372) şi Istoria radiocomunicaţiilor (613.2522).

Acum rebusul lor avea doar patru piese lipsă:

— OK, spuse Andrew. Mie mi se pare destul de clar:

lipsă

lipsă lip

— Interesant, spuse Charles încuviinţând, chiar dacă ştia că Peckleman era complet pe lângă.

— Poftim? spuse Haley. Nu are niciun sens.

— Ba da, are, zise Andrew.

— Ba n-are deloc.

În sinea lui, Charles decodase indiciile de până acum după cum urmează: LACUNĂ lesne afară p (e) unde AU pătruns LACUNĂ LACUNĂ din spate (fundaş) LACUNĂ.

Dar spuse cu voce tare:

— Cred doar că e nevoie să coafăm puţin traducerea lui Andrew.

— Bine. Faceţi cum credeţi. Nu-mi pasă, spuse Andrew, cufundându-se morocănos în scaun.

— Ce ziceţi de „LACUNĂ lesne afară parcarea unde două mii de frunze LACUNĂ LACUNĂ rebel şi spate LACUNĂ”?

— De unde-ai scos rebel? întrebă Haley.

— De la James Dean. Cartonaşul pe care ni l-ai dat tu.

— Eu cred că James Dean mai degrabă reprezintă „din”. Pentru că Dean se pronunţă „din”.

— Fascinant, spuse Charles. Nu mi-am dat seama.

Îşi dăduse seama însă că Haley Daley era de fapt mai deşteaptă decât crezuse. Putea fi un adversar pe măsură. Iar Charles nu avea de gând să-şi împartă premiul cu nimeni, cu atât mai puţin cu ea.

— Şi cum de-ai ajuns la două mii pornind de la Australia? întrebă ea.

— Simplu. În anul 2000, la Sydney s-au ţinut jocurile olimpice de vară.

— OK. Ce ziceţi de: „LACUNĂ lesne afară pe unde două mii pătrunse – pentru că aia e o frunză de pătrunjel minus „jel”, plus „se” – LACUNĂ LACUNĂ din spate sau spatele, LACUNĂ”.

Peckleman interveni:

— Pare să aibă mai mult sens decât varianta ta, Charles.

— Într-adevăr, spuse Charles cu falsă mărinimie.

— Poate indiciile ne spun să localizăm un pasaj secret, la două mii de paşi distanţă faţă de un punct important din bibliotecă.

Andrew era fascinat:

— Este ca harta piraţilor din Insula comorilor!

— Sau, spuse Haley, poate că indiciile astea ne transmit că e nevoie să găsim celelalte patru cartonaşe pe care nu le-am găsit încă. Ar trebui să împărţim camerele între noi. Eu mă întorc în camera 400.

— Am fost deja acolo, spuse Andrew.

— Ei, poate v-a scăpat ceva.

— Bună idee, zise Charles.

Miza pe ideea că Haley Daley avea să piardă timpul reluând paşii pe care el şi Andrew îi parcurseseră deja. Nu avea să găsească nimic nou şi devenea astfel mai puţin periculoasă.

— Haideţi să ne reîntâlnim aici – ce ziceţi? — la ora şapte.

— În regulă.

Haley părăsi sala de şedinţe.

Charles încuie uşa în urma ei.

— Ştii de ce avem nevoie? îi spuse el lui Andrew.

— De lapte cu cacao şi prăjiturele?

Charles clătină din cap.

— Nu, Andrew. Avem nevoie de indiciile pe care le-a găsit Kyle Keeley cu echipa lui. Mai ales dacă au cartonaşele care ne lipsesc.

34

Cotind la stânga în clipa în care ajunse la etajul întâi, Haley se îndreptă către sala 400.

Bănuia că Charles şi Andrew rataseră un detaliu important în sala de limbi străine, pentru că pierduseră timpul vorbind cu „manechinele astea supertari”, care le povestiseră totul despre „moştenirea lor americană”.

Imediat după colţ, Haley văzu echipa lui Kyle Keeley năpustindu-se afară din sala 200.

Miguel părea să aibă o Biblie în mâini.

Dar Biblia nu era una dintre cărţile din vitrina cu recomandări.

Urmăm căi diferite cu acelaşi scop, se gândi Haley. La un moment dat, căile astea se vor intersecta.

Haley îşi strecură permisul în cititorul de pe uşa sălii 400. Uşa se descuie cu un declic şi Haley intră în sală.

Camera era luminată slab.

— Bienvenida! Bienvenue! Witamy! Kuwakaribisha! Welcome! răsună o voce din boxele din tavan.

— Scuze, zise Haley, încercând să înainteze bâjbâind şi ciocnindu-se de un obstacol rigid.

— Aceasta este sala 400, patria limbilor străine. Aici, HALEY, poţi învăţa totul despre moştenirea ta americană.

Un set de reflectoare se aprinseră dintr-odată.

Haley văzu că ţinea în braţe un manechin de haine.

Un retroproiector revărsă un fascicul de lumină asupra manechinului din dreapta ei, dându-i înfăţişarea unei tinere arogante, ce părea să arate ca Haley cu vreo cincisprezece ani mai în vârstă.

— Salutare, HALEY. Bine-ai venit la moştenirea ta americană. Haide să pornim la drum!

— E în regulă, nu am timp acum. Mă numesc Haley Daley. La origini, familia mea e din Irlanda. Putem să sărim peste lecţia de istorie şi...

Dintr-odată, cele două manechine din capătul opus al rândului se transformară în proiecţii sepia ale stră-stră-străbunicilor ei. Haley îi recunoştea din nişte fotografii vechi de pe peretele din sufragerie. Cele două manechine arătau exact ca Patrick şi Oona Daley din fotografia lor nuntă.

— Cel mai călduros fular este îmbrăţişarea fiicei tale, spuse Patrick cu un puternic accent irlandez. Tatăl tău e mândru de tine, Haley.

— Mersi, dar chiar am nevoie să câştig această competiţie.

— Ai grijă cu cei făţarnici şi ticăloşi, spuse Oona. Cei care ţi-ar fura şi ultima leţcaie.

Haley zâmbi. Părea că străbunii ei făcuseră cunoştinţă cu Charles Chiltington.

— Şi ţine minte, Haley, spuse Patrick. O femeie este mereu stăpână peste regatul minţii ei. Stăpâneşte-l cu înţelepciune, fata mea.

— Încerc!

— Biblioteca aceasta te poate ajuta, spuse stră-stră-străbunica ei, făcându-i cu ochiul.

Iar în clipa aceea un pasaj secret se deschise în perete.

— Ce se întâmplă?

— Eşti al treilea vizitator al nostru! răsună vocea veselă din tavan.

— Şi asta ce înseamnă?

— Conform Dicţionarului frazeologic – care poate fi consultat la sală, apropo –, „a treia oară-i cu noroc”! Aşadar, fiind al treilea vizitator al nostru, ai câştigat acest încântător bonus.

Două bonusuri într-o singură zi? Lui Haley nu-i venea să creadă.

Ştia ea! Domnul Lemoncello voia într-adevăr ca Haley să câştige, pentru că, în mod evident, îşi dăduse seama că ea ar fi fost modelul perfect pentru reclamele lui de sărbători.

— Nu vă faceţi griji, domnule Lemoncello! rosti Haley către cea mai apropiată cameră de luat vederi. Nu vă voi dezamăgi!

Trecu în grabă prin pasajul din perete în sala alăturată, 300.

Voilà!

Primul lucru pe care îl văzu fu una dintre cărţile pe care ea şi echipa ei le căutaseră toată ziua: Istoria infractorilor din Ohio: Cei mai temuţi tâlhari, hoţi şi bandiţi din Buckeye State, de Clare Taylor-Winters.

O deschise rapid şi găsi cartonaşul secret. Nu dură decât două secunde să descifreze indiciul:

— Bandiţii?

Haley îşi aminti încă un proverb irlandez pe care tatăl ei i-l spunea mereu: „Nu-ţi fereca uşa cu un morcov fiert!”

Era ferm hotărâtă să păstreze noul indiciu numai pentru ea, departe de privirile lui Charles şi ale lui Andrew.

Haley se descălţă de adidasul stâng, împături cartonaşul pe mijloc şi îl puse la păstrare înăuntru. După ce îşi legă din nou şireturile, luă cartea cu Istoria infractorilor din Ohio din capătul raftului şi o puse la locul ei de drept: fix între 364.1091 şi 364.1093. Astfel ştia unde avea să o găsească, în caz că ar fi avut nevoie să consulte din nou cartea.

Haley privi spre cea mai apropiată cameră de supraveghere şi zâmbi cu toată gura, ca într-o reclamă la pastă de dinţi.

— Haaaaai, Le-mon-cell-ooo! Tocmai am inventat sloganul ăsta. Îl putem folosi într-o reclamă – după ce câştig!

35

— Accesul în sala de şedinţe B este permis numai lui KYLE KEELEY, SIERRA RUSSELL, AKIMI HUGHES şi MIGUEL FERNANDEZ, anunţă o voce blajină de femeie din boxele din tavan, după ce patru membri ai echipei îşi trecuseră permisele prin cititorul de pe uşa sălii.

— E o idee bună, spuse Akimi. Avem nevoie de un spaţiu unde să organizăm tot materialul pe care îl avem, să-l punem pe pereţi, să desenăm un grafic, aşa cum face FBI-ul la televizor, când e pe urmele mafioţilor.

— Mi-ai copiat ideea cu sala de şedinţe, nu-i aşa, Keeley?

Charles Chiltington stătea proptit în pragul sălii de şedinţe A, de partea opusă a Rotondei.

— Nu, spuse Kyle. Aveam nevoie doar de un loc unde să dăm o petrecere după ce câştigăm.

— Nu va fi cazul, spuse Charles încrezut. Chiar trebuie să-ţi reamintesc? Cei din familia Chiltington nu pierd niciodată.

Dispăru apoi din nou în sala de şedinţe A.

Kyle îşi conduse echipa în sala de şedinţe B.

Miguel prinse schiţele Băncii Gold Leaf pe perete, iar Sierra aşeză tabla jocului Biblionebunia pe masa de conferinţe.

— Ce bine că nu mai poate intra nimeni aici, spuse Kyle.

— Te referi la Charles Chiltington, nu-i aşa? întrebă Akimi.

— Întocmai.

Akimi înşfăcă un marker şi înşiră o listă ordonată pe pereţii care serveau şi pe post de tablă.

CE INDICII AVEM

INDICII CLARE

1) Din sala 000:

Cunoaşte-ţi propria bibliotecă

2) Din sala de Arte şi Artifacte:

Willy Wonka candy (rimează cu „Andy”)
Liftul de sticlă?
3) Din sala 200:
Verset din Biblie: „Să nu furi”.
PROBABIL TOT INDICII
CĂRŢI ŞI AUTORI DE PE SPATELE PERMISELOR DE BIBLIOTECĂ
#1 Miguel Fernandez
Întâmplări neobişnuite de Jules Verne/Nopţi albe de F.M. Dostoievski
#2 Akimi Hughes
O mie şi una de nopţi/Nouă povestiri de J.D. Salinger
#3 POSESOR NECUNOSCUT
#4 Bridgette Wadge
Peter Pan de J.M. Barrie/Războiul ciocolatei de Robert Cormier
#5 Sierra Russell
Iliada de Homer/Noi de Evgheni Zamiatin
#6 Yasmeen Smith-Snyder
Inimă de cerneală de Cornelia Funke/ Un erou al timpului nostru de Mihail Lermontov
#7 Sean Keegan
Şcoala nopţii de Deborah Harkness/ Iepurele de catifea de Margery Williams
#8 POSESOR NECUNOSCUT
#9 Rose Vermette
Un spion desăvârşit de John le Carré/ Alice în Ţara Minunilor de Lewis Carroll
#10 Kayla Corson
Insula comorilor de R.L. Stevenson/ Numele trandafirului de Umberto Eco
#11 POSESOR NECUNOSCUT
#12 Kyle Keeley

Aventurile baronului Münchausen de Rudolf Erich Raspe/O tolbă plină cu săgeţi de Jeffrey Archer

INDICII, POATE???

Statuile din jurul cupolei:

Thomas Wolfe, Booker T. Washington,

Shel Silverstein, Ken Kesey, Raymond Chandler,

Julian Barnes, Dr. Seuss, Susan Sonntag,

Elias Canetti, Vladimir Nabokov.

— Uau, spuse Akimi, dându-se un pas în spate pentru a vedea mai bine peretele. Ce aiureală.

— Da, zise Kyle. OK, toată lumea – au rămas încă opt săli de explorat şi cine ştie câte alte cartonaşe speciale. Cine era la rând?

— Tu, spuse Sierra.

Kyle învârti titirezul.

— Verde. 500. Ştiinţe.

Trase cartonaşul verde din vârful teancului.

— O pasăre galbenă-n cioc, fluieră-un cântec cu foc. În 598.367 ai putea afla mai multe pe loc.

— O mierlă? spuse Miguel.

— Probabil.

— Păi, spuse Akimi, hai atunci să consultăm încă o carte. Tot ne-au mai rămas câţiva centimetri nescrişi pe perete.

Sala 500 era ca un muzeu în miniatură de ştiinţele naturii.

În afară de rafturile impunătoare cu cărţi, sala era dotată şi cu un planetariu ale cărui constelaţii erau proiectate pe tavan. Planete se roteau pe orbite şi comete cu cozi sclipitoare străfulgerau prin colţuri.

Kyle şi colegii săi traversară încăperea până la 590 – Zoologie.

Rafturile erau dispuse în forma unui pătrat de aproximativ cinci metri pe cinci. Când echipa păşi în centru, luminile păliră şi un tip cu păr lung ondulat se ivi

de nicăieri. Purta un fel de cojoc din blană de urs şi ţinea în mâini o puşcă de vânătoare.

— Bonjour, spuse holograma.

— Este John James Audubon, zise Sierra. Celebrul ornitolog.

— Face aparate dentare? întrebă Kyle.

— Nu, spuse Siera râzând. A studiat şi a pictat păsări toată viaţa.

O mierlă cu ciocul galben zbură către mijlocul încăperii şi se adăposti în coroana unui copac. Atât copacul, cât şi pasărea erau holograme.

— Această frumoasă mierlă din Alexandriaville, Ohio, spuse semitransparentul Audubon, poate imita în cântecul ei sunetele pe care le aude.

Pasărea şuieră dintr-odată.

— Uau, exclamă Akimi. Parcă e o sirenă de poliţie.

— Frate, zise Miguel. E ciudat.

— Pentru a afla mai multe, spuse Audubon, citiţi vă rog Ciripituri, triluri şi fluierături, scrisă de Dr. Diana Victoria Garcia, cu ilustraţii clasice realizate de moi.

Audubon se aşeză apoi pe un scăunel pliant, în faţa lui apăru un şevalet, iar mierla îşi întinse aripile. Artistul începu să picteze pasărea, fredonând melodia Blackbird a celor de la Beatles.

— OK, spuse Kyle. Ăsta e cel mai ciudat indiciu de până acum.

— Cel puţin avem cartea, spuse Sierra, care localizase 598.367 pe raft.

— Deci ce-au a face trilurile de mierlă cu evadarea din bibliotecă? întrebă Akimi.

Chiar atunci auziră un sunet foarte diferit.

Din spatele unor rafturi, ceva mârâi. Apoi un răget zgudui camera.

— Aţi auzit şi voi? spuse Sierra.

— Da, zise Akimi. Nu cred c-a fost vreun măcăleandru.

Un exemplar rar de tigru bengalez, cu ochi albaştri glaciali, se furişă din spatele unui rând de rafturi şi păşi în mijloc, unde Audubon încă picta tabloul mierlei.

— Ăăă, asta e tot o hologramă? întrebă Miguel.

Încă un răget prelung.

Nimeni nu mai zăbovi pe-acolo ca să afle exact.

36

La parter, Charles şi Andrew parcugeau rafturile cu cărţi de ficţiune, dispuse în semicerc şi înalte cât trei etaje, ce se înălţau până în vârful cupolei din Rotondă. Era aproape ora opt.

— Trebuie să găsim odată cartea aia blestemată, spuse Charles, ridicându-şi din nou privirea.

— Mie mi-e cam foame, mormăi Andrew.

— Taman ce-ai luat o gustare, se răsti Charles.

— Da, dar acum e ora cinei.

— Nu. Trebuie să găsim mai întâi Cartea junglei.

Romanul clasic al lui Rudyard Kipling era prima carte de pe primul raft din vitrina cu recomandări. Charles, Haley şi Andrew îl căutaseră fără succes în toată biblioteca, dar simţeau că sunt foarte aproape.

— Din păcate, spuse Andrew, au şters temporar cota cărţii din baza de date.

— Şi habar n-avem ce să tastăm pe panoul de control al scării plutitoare, mormăi Charles.

— De fapt, e posibil să se găsească şi în sala copiilor. Sau la 800, la Literatură. Poate fi şi în camera 400, pentru că e despre India, deci are oarecum legătură cu limbile străine.

— Ai mai spus asta de-o mie de ori, Andrew. Dar am căutat deja acolo. Şi nu o dată. Trebuie să fie undeva, alături de celelalte titluri de ficţiune. Trebuie doar să pluteşti până sus şi să o găseşti.

— Ştii, zise Andrew, mie mi-e destul de frică de înălţime.

— Bine. Nu contează. Mă duc eu după ea. Dar dă-mi măcar o cotă, ca să programez scara.

— Rudyard Kipling a mai scris şi o continuare. Avem A doua carte a junglei...

Charles se repezi la cea mai apropiată masă şi activă un touch screen.

— Aşa. A doua carte a junglei de Rudyard Kipling. R-KIP.

— Da, zise Andrew. De obicei, cărţile de ficţiune sunt aranjate pe rafturi în ordine alfabetică, în funcţie de numele autorului. Cărţile de non-ficţiune sunt catalogate în funcţie de sistemul zecimal Dewey.

— De când ştii chestia asta?

— Din clasa a doua, răspunse Andrew, încreţindu-şi nasul.

— Deci tot ce trebuia să ghicim era R-KIP? Am fi putut găsi cartea asta în câteva minute?

Andrew înghiţi în sec.

— Sunt foarte dezamăgit de tine, pufni Charles, clătinând din cap, cocoţat deja pe una dintre scările plutitoare. Tastă rapid R, K, I şi P şi îşi fixă picioarele în clăpari. Îmi eşti dator pentru tot timpul pierdut, Andrew. Îmi eşti dator vândut. Dacă mă mai dezamăgeşti o singură dată, jur că o să le spun tuturor că eşti un mucos vai de tine. O să scriu şi pe Twitter, şi pe Facebook.

— Nu-ţi face griji. O să te fac mândru că m-ai ales în echipa ta, Charles, promit!

Scara plutitoare se ridică de la podea şi îl purtă pe Charles până în dreptul secţiunii K din perete. Deplasându-se în lateral, se opri în faţa raftului unde se aflau toate cărţile lui Kipling.

Apucă un exemplar din Cartea junglei.

În clipa următoare, scara începu coborârea.

— Ce-ai găsit? întrebă Andrew când Charles ateriză în sfârşit.

— Indiciul de care aveam nevoie.

Îi arătă lui Andrew cartonaşul dintre paginile cărţii.

— OK, spuse Andrew. Deci avem Cartea junglei! Ce-o fi însemnând?

— Bravo, Andrew, zise Charles, cu toate că ştia că indiciul se citea de fapt A plus „junglei” minus LE. Adică „ajungi”, completând aşadar rebusul „Ajungi lesne afară pe unde au pătruns LACUNĂ LACUNĂ din spate LACUNĂ.”

Pe unde au pătruns cine? se întrebă el. Şi ce înseamnă exact „din spate”?

Charles avea nevoie disperată de cele trei pictograme lipsă.

Brusc, vocea domnului Lemoncello răsună din boxele Rotondei.

— Hei, Charles! Hei, Andrew! Hai să facem un pact!

Muzica de concurs TV împânzi sala, urmată de aplauze înregistrate.

Charles se întoarse şi văzu trei plicuri iluminate în culori diferite pe biroul rotund din mijloc. Clarence păşi în sala de lectură cu braţele încrucişate la piept şi se aşeză în dreptul plicurilor.

— Avem un plic verde, un plic albastru şi un plic roşu, spuse domnul Lemoncello. În două dintre ele se găsesc două dintre cele trei pictograme de care aveţi nevoie. Într-un plic este un Cartonaş-Capcană. Dacă alegeţi un plic cu un indiciu, puteţi să îl păstraţi – şi puteţi să jucaţi mai departe. Dar dacă aţi ales Cartonaşul-Capcană, s-a terminat... şi veţi suporta consecinţele.

Andrew ridică mâna.

— Da, Andrew?

— Care sunt consecinţele?

— Ceva rău, spuse domnul Lemoncello. Ceva rău se va abate asupra voastră. Vreţi să facem un pact?

— Da! zise Charles.

Înregistrarea cu publicul aplaudă.

— În regulă! Charles, tu arunci primul cu zarurile.

— Poftim?

— Atinge ecranul cel mai apropiat cu degetul, îl îndemnă domnul Lemoncello. Aplicaţia pentru zaruri este deja pornită!

Aplauzele înregistrate izbucniră din nou. Publicul părea să fie mai interesat de aplicaţia pentru zaruri decât de orice altceva.

Charles atinse ecranul, iar zarurile virtuale se rostogoliră.

— O! exclamă domnul Lemoncello. Doi de şase. Doisprezece.

— E de bine, domnule?

— Poate că da, poate că nu. OK, Andrew – e rândul tău!

Peckleman folosi aplicaţia.

— Încă o dublă. Dublă de unu.

— E de rău? întrebă Andrew.

— Poate că da, poate că nu, zise domnul Lemoncello. OK, băieţi – ce plicuri vreţi să deschideţi?

Charles rămase un moment pe gânduri, în timp ce un pendul ticăia în fundal.

Li se oferise şansa să joace Hai să facem un pact după ce găsiseră Cartea junglei. Coincidenţă? Nu prea credea.

— Aleg plicul verde.

Clarence i-l oferi ceremonios.

— Deschide-l! zise Andrew. Deschide-l odată!

Charles îl desigilă. Scoase un cartonaş.

Un ZBANG! asurzitor zgudui sala.

Cartonaşul era negru, cu un mesaj tipărit cu litere albe.

— Aoleu, mormăi Andrew. Ce scrie pe el?

— Îmi pare rău, copii, aţi dat-o-n bară, citi Charles. Iar acum din săli veţi sta afară.

Clarence strânse celelalte două plicuri şi se retrase în direcţia holului de la intrare.

— Ce înseamnă asta? spuse Andrew.

— Ei bine, zise domnul Lemoncello, Charles a nimerit doisprezece, iar tu ai nimeri doi. Cât face asta în total?

— Paisprezece, răspunse prompt Charles, aşa cum făcea întotdeauna la oră, când voia să-i reamintească profesorului că era cel mai bun la matematică şi cel mai deştept din clasă.

— Ooo, exclamă domnul Lemoncello. Nu-i a bună. E chiar îngroziribil.

— Îngroziribil? se miră Andrew. Ăsta e măcar un cuvânt?

— Da, începând de acum, zise domnul Lemoncello. J.J.? Spune-le ce-au pierdut.

O voce fermă de femeie răsună din boxele din tavan:

— Atenţie: din cauza unui Cartonaş-Capcană, toate cele zece săli Dewey se vor închide în zece minute, la ora opt fix. Dacă vă aflaţi într-una din aceste săli, sunteţi rugaţi să o părăsiţi imediat. Cele zeci uşi de la etajul întâi vor rămâne încuiate paisprezece ore.

Andrew intră în panică.

— Ce? Paisprezece ore?

— V-am zis eu că doisprezece plus doi n-a fost a bună, spuse domnul Lemoncello pe un ton glumeţ. Bineînţeles, putea să fi fost şi o veste bună. Dacă aţi fi ales unul dintre celelalte plicuri, aţi fi primit un indiciu şi un abonament la Revista bibliotecii pe paisprezece luni.

Charles calculă rapid în minte:

— Domnule Lemoncello? Asta înseamnă că nu vom putea intra în sălile cu zecimale Dewey până mâine la ora zece?

— Bingo! zise Domnul Lemoncello. Chiar asta înseamnă.

— Ce porcărie, se plânse Andrew. Avem nevoie de sălile alea tâmpite ca să rezolvăm rebusul tău tâmpit! Cartonaşele-Capcană sunt o porcărie. Jocul ăsta e o porcărie. Penalizările de paisprezece ore sunt o porcărie.

Charles făcu tot posibilul să ignore văicărelile lui Andrew.

Trebuia să se poată concentra.

Atunci îi veni o idee: Kyle Keeley şi echipa lui urmau o altă cale de evadare din bibliotecă. Doar aşa putuseră Charles şi echipa lui să găsească toate cele nouă indicii pe care le aveau deja. Mai mult ca sigur, dacă şi Keeley ar fi jucat acelaşi joc de memorie, ar fi găsit cel puţin o pictogramă înaintea lui Charles, Andrew sau Haley.

Probabil folosesc cu totul alte mijloace.

Charles era sigur că putea profita de timpul de repaus pentru a afla ce anume ascundeau Kyle şi echipa lui în sala lor de şedinţe. Iar în combinaţie cu rebusul, ar fi câştigat cu siguranţă.

— Nu ai de ce să te descurajezi, Andrew, spuse Charles cu încredere în glas. Tot noi vom câştiga.

— Cum?

Charles se apropie de el şi, făcându-şi palma căuş, îi şopti ceva la ureche, astfel încât nicio cameră de luat vederi să nu-i poată înregistra.

— Nu uita că îmi eşti dator pentru tot timpul pierdut cu Cartea junglei, îi spuse el cu un glas şoptit.

— Ce? Tu eşti ăla care ales plicul ăla tâmpit cu tâmpenia aia de Cartonaş-Capcană!

Charles miji ochi şi şopti ameninţător:

— Poftim?

— Ăăă, nimic, zise Andrew intimidat. Am vrut doar, ştii, să-ţi reamintesc.

Ochii lui Charles deveniră necruţători.

— Deci, şopti Andrew, înghiţind în sec, ce anume ai vrea să fac?

— Să găseşti o cale să te strecori în sala de şedinţe B.

Andrew era în pragul unui atac de panică.

— E imposibil!

— Nu-ţi face griji. Am o idee.
— Ce idee?
— Două cuvinte: Sierra Russell.

37

— V-aţi gândit vreo clipă că s-ar putea să fie chiar mai oribil de-atât? zise Akimi. Eu nu cred că s-ar putea.

— Frate, niciunul dintre noi nu a tras Cartonaşul-Capcană, bombăni Miguel. Ceea ce înseamnă că l-a tras cineva din echipa lui Charles.

— Akimi şi Miguel au dreptate, Kyle, spuse Sierra. Chiar nu e corect.

— Ştiu, adăugă Kyle. Dar e ca la Familiomania, atunci când un jucător nimereşte cartonaşul cu Ortodontul şi toată lumea trebuie să dea înapoi şapte căsuţe ca să le cumpere copiilor aparat dentar.

Kyle şi colegii lui de echipă erau din nou în sala de şedinţe B, citind şi recitind lista cu indicii de pe pereţi, întrebându-se care era legătura dintre mierla vuind ca o sirenă, Willy Wonka şi cele zece porunci – nemaivorbind de lista nesfârşită de cărţi şi toate statuile. Atunci o voce din tavan îi anunţă că toate sălile Dewey aveau să fie încuiate timp de paisprezece ore.

— Sper că domnul Lemoncello are o scuză bună pentru treaba asta, zise Akimi.

— O, chiar am, spuse domnul Lemoncello.

Chipul său era proiectat pe unul dintre pereţii sălii, ce avea încorporat un ecran cu plasmă gigantic.

— Echipa Kyle nu va fi penalizată pentru boacăna echipei Charlie, spuse el. Dimpotrivă, veţi fi răsplătiţi.

Akimi ridică neîncrezătoare o sprânceană.

— Pe bune? Cum?

— Penalizarea celeilalte echipe vă conferă o buclă în timp.

— O buclă în timp? spuse Kyle. E un indiciu?

— Nu. Este titlul unei cărţi.[9] Şi câteodată, Kyle, o carte este doar o carte. Dar mulţumită Cartonaşului-Capcană, aţi

---

[9] Este vorba despre cartea pentru copii O buclă în timp, de Madeleine L’Engle, apărută la Editura Arthur, Bucureşti, 2015 (n. Red.).

căpătat această buclă temporală în care puteţi căuta indicii în afara camerelor Dewey. Şi, apropo de timp, este timpul ca voi să mâncaţi de seară.

— Deci jocul este practic suspendat până mâine la ora zece? zise Kyle.

— Asta depinde de tine, Kyle. Poţi folosi timpul ăsta ca bonus. Ca timp de gândire, timp de citit şi de explorat. Sau poţi să dai fuga la etaj, ca să joci jocuri video toată noaptea. Tu alegi!

— Vrem să câştigăm jocul ăsta! spuse Kyle.

Colegii lui de echipă încuviinţară cu toţii.

— Minupomenit! zise domnul Lemoncello. Continuaţi să descrifraţi indiciile. Iar înainte de a adormi în seara asta, poate veţi avea chef să petreceţi puţin timp cu o carte.

— Ă, dar de-abia ce s-a anunţat că toate camerele cu cărţi sunt încuiate, zise Akimi.

— Doamna cea amabilă din tavan a precizat că este vorba doar despre cele zece camere Dewey. Dr. Zinchenko a pregătit şapte cărţi, alese special pentru ultimii noştri şapte concurenţi. Le puteţi lua de la biroul din Rotondă după ce mâncaţi.

Spunând acestea, domnul Lemoncello le făcu cu ochiul.

— Cred că veţi avea o revelaţie citind cărţile care vi s-au pregătit. Poate chiar vă va lovi inspiraţia.

Apoi le făcu din nou cu ochiul.

— Iar acum trebuie să mă întorc la oile mele. Ne vedem mâine, copii! Am mari speranţe de la voi toţi!

Imaginea domnului Lemoncello dispăru de pe perete.

— OK, spuse Akimi, dac-ar fi să ne luăm după cum ne-a tot făcut cu ochiul, ori avea nisip în ochi, ori lista de lecturi recomandate e un alt indiciu.

De cealaltă parte a Rotondei, Charles şi Andrew se înghesuiau într-un colţ al sălii de şedinţe A.

— Nu am încredere în Haley, zise el.

— De ce nu?

Charles îşi sprijini mâna de umărul lui Andrew.

— Ei bine, prietene, nu ştiu dacă ar trebui să-ţi zic asta, dar Haley mi-a spus că nu te crede „suficient de arătos” pentru a apărea împreună cu noi de sărbători în reclamele domnului Lemoncello.

— Din cauza ochelarilor mei?

Charles îşi muşcă teatral buza inferioară şi încuviinţă din cap.

— Desigur, eu nu sunt deloc de aceeaşi părere.

— Înţeleg, zise Andrew, îmbujorat până în vârful urechilor. Atunci nu ar trebui să-i arătăm ce-am găsit în Cartea junglei.

— Prea bine, Andrew. Ai tot dreptul să întorci foaia.

— Sigur că am.

— În regulă. Hai să vedem ce-i de mâncare. Mor de foame.

Echipa Keeley era deja la masă, umplându-şi farfuriile, când Charles şi Andrew intrară în cafenea.

— Hei, bravo, Charles! glumi Miguel Fernandez. Aţi reuşit să trageţi un Cartonaş-Capcană.

— Corect. Însă nici măcar acest ghinion nu poate sta în calea puterii noastre dezlănţuite.

— Ce? zise Akimi.

— Adică tot noi vom câştiga! zise Andrew.

Charles şi Andrew străbătură încăperea până în capătul opus, unde se aşezară în colţul în care stătea Haley.

— Aţi mai găsit vreun indiciu după-amiază? întrebă ea.

— Din păcate, nu, spuse Charles.

— Tot ce-am găsit a fost Cartonaşul-Capcană care ne-a blocat uşile, spuse Andrew, care putea minţi aproape la fel de bine ca Charles.

— Dar tu, Haley? întrebă Charles. Ai găsit ceva interesant?

— Nu. Mai nimica, spuse ea căscând şi înfulecând în viteză. Cred că mă duc sus să mă culc.

— Pe bune? Nu e nici măcar ora nouă.

— Ştiu. Dar sunt ruptă de oboseală. Căscă din nou. În afară de asta, vreau să mă trezesc devreme de tot, înainte să se redeschidă uşile sălilor cu zecimale Dewey. Mai avem indicii de găsit. Ne vedem mâine. Sau voiaţi să mai discutăm şi alte treburi de echipă?

— Nu. Nimic.

Haley părăsi cafeneaua.

38

— Foarte interesant, spuse Akimi, urmărind prin pereţii de sticlă ai cafenelei ce se petrecea în Sala de Lectură Rotonda.

— Ce anume? spuse Miguel.

— Cred că tocmai ne-a adus Clarence cărţile.

Kyle veni, de asemenea, lângă perete. Vedea silueta corpolentă a bodyguardului îndepărtându-se de biroul circular din mijlocul sălii. Lăsase în urmă un teanc de cărţi.

— Haide, zise el. Hai să vedem cum vrea Dr. Zinchenko să ne inspire.

— Cum rămâne cu ăia doi? întrebă Miguel, arătând spre masa unde Charles şi Andrew savurau acum desertul.

Kyle şovăia.

Pe de o parte, nu voia să dea cu piciorul bonusului pe care echipa lui îl primise datorită penalizării celorlalţi.

Pe de altă parte, nu voia ca oamenii să spună după aceea că echipa lui câştigase pentru că domnul Lemoncello le servise un indiciu pe tavă.

Găsi un compromis.

— Hei, Charles, Andrew? Noi o să citim un pic, ca să mai treacă timpul până mâine. Poate vreţi să faceţi şi voi la fel.

— Nu, mersi, zise Charles ridicându-se. Noi ne-am cam prins cum stă treaba. De fapt, am impresia că domnul Lemoncello ne-a băgat Cartonaşul-Capcană ca să nu câştigăm prea uşor. Adică n-ar da bine dacă am evada din biblioteca lui în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

— Da, n-ar da deloc bine, zise Andrew.

— Într-adevăr, spuse Charles. Probabil că nimeni n-ar mai cumpăra jocuri Lemoncello dacă le-am arăta cât sunt de necomplicate şi uşor de câştigat. În fine, noi mergem sus, pentru că vreau să-i fac lui Andrew un tur al apartamentului meu personal. Mai vrea să vină cineva?

— Nu, mersi, spuse Akimi.

— Cum doriţi. O, apropo, domnul Lemoncello are o consolă video adevărată la etaj.

Kyle simţi cum i se pune un nod în gât.

— E cel mai sofisticat echipament. Şi poţi să joci jocuri adevărate. Nu doar chestii educaţionale. N-ai vrea să vii cu noi, Keeley?

— Ăăă...

— Vom Juca Divizia Veveriţelor Şase. Noua versiune. Pe cutie scrie că nu se va lansa pentru public decât abia la începutul lui decembrie.

Kyle simţea cum i se scurge transpiraţia pe frunte. Palmele i se umeziseră. Degetele îi zvâcneau, tânjind să butoneze telecomanda unei console.

Dar, în cele din urmă, după ce gura i se uscase complet, reuşi să spună:

— Nu, mulţumesc, Charles. Noi doar o să citim, nimic mai mult.

După ce Charles şi Andrew se retrăseseră sus pentru a juca probabil cea mai incredibilă versiune a celui mai incredibil joc Lemoncello din câte există (asta dacă Charles Chiltington nu îl minţise), Kyle şi colegii lui de echipă se repeziră jos pentru a vedea ce cărţi îi aşteptau pe birou.

Găsiră şapte ediţii diferite ale aceleiaşi cărţi: Integrala Sherlock Holmes. Una era o ediţie limitată legată în piele, alta era o ediţie ferfeniţită de buzunar, trei erau ediţii cartonate cu ilustraţii diferite pe copertă, una era o ediţie necartonată mai mare cu multe eseuri critice incluse, iar a şaptea era singurul titlu dintr-un e-reader.

— Cred că domnul Lemoncello vrea să înfiinţăm un cerc de lectură, zise Sierra.

— Cum adică? întrebă Kyle.

— Ştii – toată lumea citeşte aceeaşi carte şi se întâlneşte să o discute şi să schimbe impresii.

— E distractiv, zise Miguel. Avem un cerc de lectură la şcoală.

— Şi tu eşti membru? întrebă Sierra.

— Da. Ar trebui să vii şi tu la o întâlnire.

— Aş veni. Mersi, Miguel.

Akimi îşi drese glasul.

— Şi acum ce facem? îl întrebă ea pe Kyle.

Kyle ridică din umeri.

— Păi, după cum i-am zis lui Charles, citim.

Toată lumea înşfăcă un exemplar din Sherlock Holmes.

Nimeni nu alese e-readerul.

*

Sus, la etajul doi, Haley se furişase în Lemoncelleu.

Când vizitase muzeul în miniatură mai devreme, nu se uitase cu atenţie în jur. Acum spera să găsească încă o carte din vitrina cu „lecturi memorabile”, o cărticică numită Soldăţelul de plumb, probabil ceva din copilăria domnului Lemoncello.

Haley trecu pe lângă teancurile ordonate de cutii, apoi dincolo de o uşă, şi păşi în ceea ce părea a fi o reconstituire a camerei din copilărie a domnului Lemoncello – un spaţiu înghesuit cu două paturi suprapuse împărţite de patru fraţi. Lângă patul de jos se afla un mic raft de cărţi improvizat dintr-o ladă pentru sticle de lapte.

Aici găsi cartea pe care o căuta, printre alte câteva zeci de cărţi cartonate cu poze.

Haley o răsfoi şi un cartonaş pătrăţos zbură dintre pagini.

Îl îndoi rapid şi îl îndesă în pantof, lângă indiciul cu BANDIŢII.

Acum era destul de sigură că era vorba despre bandiţii care au pătruns „târâş-grăpiş” în clădirea băncii.

Harta Australiei nu trimitea la anul 2000, aşa cum insistase Charles, ci la „au”, conform codului internaţional al ţării: AU.

Dimineaţă, la prima oră, când se redeschideau uşile, avea să scotocească prin camerele Dewey pentru a afla exact şi „pe unde” se târâseră bandiţii.

Printr-un tunel? Pe-o gură de aerisire? Un pasaj secret de la etajul întâi sau de la etajul al doilea, între bancă şi clădirea anexată birourilor?

Un lucru era sigur, nu se strecuraseră prin gura de returnare rapidă a cărţilor.

39

Toată lumea din sala de lectură citea de zor povestiri cu Sherlock Holmes.

Kyle tocmai terminase de citit o povestire destul de tare cu titlul „Un scandal în Boemia”, despre un rege care urma să se căsătorească cu o moştenitoare de viţă regală cu vreo şase nume. Dar regele era şantajat de o fostă iubită, o cântăreaţă de operă din New York, pe nume Irene Adler.

Ceva ce Sherlock Holmes îi spusese doctorului Watson la începutul poveştii îi rămăsese lui Kyle întipărit în minte: „Tu vezi, dar nu observi”.

Kyle bănuia că acesta era motivul pentru care domnul Lemoncello voia ca ei să ia o pauză de la vânătoarea de indicii şi să citească în schimb aceste mistere clasice. Nu pentru a găsi indicii noi, ci pentru a deveni mai iscusiţi la rezolvarea enigmelor bibliotecii. Şi văzuseră oare lucrurile fără a le observa cu adevărat? Foarte probabil.

Iar povestirile erau, de asemenea, superdistractive. Kyle îşi închipuia apartamentul lui Holmes din 221b Baker Street, regele îngâmfat şi trăsurile trase de cai de pe străzile înnegurate ale Londrei. Vedea cu ochii minţii deghizările lui Holmes, bomba fumigenă aruncată pe geam de Dr. Watson şi toată lumea din stradă ţipând.

Era ca şi cum ar fi urmărit un film IMAX 3D doar în mintea sa. Kyle abia aştepta să se apuce de următoarea povestire din carte – „Liga roşcaţilor”.

— Cum merge? întrebă Akimi.

— Cartea asta e destul de tare. Sir Arthur Conan Doyle chiar ştie cum să menţină cititorul în suspans.

— Personajele parcă prind viaţă dintre pagini, spuse Sierra.

— Da, zise Miguel. Îmi place faza cu „detectiv consultant”.

— Ce? întrebă Kyle.

— Aşa îşi spune Holmes câteodată.

— Aha. N-am apucat să citesc decât o povestire şi...

Dintr-odată, ceva i se păru straniu lui Kyle.

— Hei, de ce nu e Conan Doyle printre statuile de sus?

— Ce vrei să spui? întrebă Akimi.

— E un autor faimos, nu? De ce proiectează statuia unui autor contemporan, ca Julian Barnes, şi nu a unui autor clasic, precum creatorul lui Sherlock Holmes?

— Bună întrebare, spuse Miguel.

— Am nevoie să mă consult cu fratele meu Curtis.

— Cum aşa?

— Curtis a citit mai multe cărţi decât toţi cei pe care îi cunosc, poate cu excepţia Sierrei. A luat punctajul 808 la testul SAT[10] de literatură.

— Hei, Kyle, punctajul maxim de la orice test SAT este 800, spuse Akimi.

— Da, însă după ce Curtis a dat testul, au fost nevoiţi să ridice ştacheta.

— Poate că ne poate ajuta să ne dăm seama care e faza cu statuile, zise Miguel.

— Da, exact. De ce autorii ăştia zece? De ce nu alţii?

— De ce nu aceiaşi pe care Bridgette i-a avut la Provocarea Extremă? adăugă Sierra.

Kyle privi în jur.

— Doamnă Tobin? Doamna Tobin, puteţi veni puţin?

Holograma translucidă a bibliotecarei din anii ’60 apăru de nicăieri.

— Cu ce te pot ajuta, KYLE?

— Aş vrea să vorbesc cu un expert.

— Şi cu cine ai vrea să vorbeşti?

— Cu domnul Curtis Keeley.

— Fratele tău.

---

[10] Scholastic Assesement Test (test de evaluare şcolară) se referă la o serie de teste standardizate pentru admiterea în colegiile şi universităţile americane (n. Red.).

— El are ultimul cuvânt de spus în materie de literatură, autori şi alte chestii de tip literar.

Dintr-odată, holograma dispăru, iar vocea Yaninei Zinchenko se auzi din boxele din tavan.

— Este o cerere la limita regulilor, domnule Keeley.

— Hei, spuse Akimi, tot jocul e la limita regulilor!

— Avem nevoie de câteva informaţii în plus, spuse Kyle. Pentru că, exact aşa cum îi spune Sherlock lui Watson, este o greşeală capitală să vii cu teorii înainte să ai informaţiile.

— Să înţeleg că îţi place cartea? spuse bibliotecara.

Kyle făcu un gest aprobator cu degetul mare spre cea mai apropiată cameră de luat vederi.

— Supertare! Abia aştept să văd care-i faza cu liga aia de roşcaţi.

— A, da, spuse Dr. Zinchenko. O povestire fascinantă, am recitit-o chiar de curând. Prea bine, Kyle. Îl vom contacta pe fratele tău pentru a stabili dacă poate fi considerat expert literar. Va dura un pic.

— Nu e nicio grabă, zise Kyle. Am o carte bună să-mi ţină companie.

Kyle era absorbit de lectură, ajutându-l pe Holmes să desluşească misterul ligii roşcaţilor, un tertip al unor spărgători de bănci pentru a-l face pe un domn roşcat, proprietarul unei case de amanet, să-şi părăsească prăvălia, iar ei să poată săpa un tunel din subsolul său până în subsolul băncii de alături. Cam atunci îl întrerupse vocea bibliotecarei, smulgându-l din Londra şi transportându-l înapoi în Ohio.

— Îmi cer scuze că vă întrerup.

Akimi, Miguel şi Sierra închiseră la rândul lor cărţile. Toată lumea avea priviri somnoroase, uşor buimace, căci toţi aţipiseră puţin în fotoliile confortabile de lectură.

— Ce e? spuse Kyle.

— Putem să vă facem legătura cu expertul solicitat, domnul Curtis Keeley.

— Super! Cum procedăm?

— Puteţi discuta cu expertul vostru cinci minute pe ecranul computerului meu, din spatele biroului principal.

Kyle se repezi spre biroul rotund din mijlocul sălii, cu cei trei colegi de echipă alergând în urma lui.

— Consultaţia începe... acum.

Kyle îl vedea pe Curtis, aşezat în faţa computerului din camera lui.

— Hei, Curtis!

— Bună, Kyle. Cum stă treaba acolo?

— Super!

Fratele cel mare al lui Kyle, Mike, apăru scurt în cadrul uşii din spatele lui Curtis, scandând:

— Ky-le, Ky-le! Iuhuuu!

Lui Kyle nu-i mai făcuse nimeni niciodată galerie.

— Trebuie să dai tot ce ai mai bun! exclamă Mike privind peste umărul lui Curtis. Cine sunt ceilalţi?

— Colegii mei de echipă, Miguel, Sierra şi Akimi, pe care o ştii.

— Sunteţi o echipă? Bine gândit. Nici măcar eu nu pot câştiga un meci de fotbal fără ajutorul celorlalţi zece.

— Ăă, Mike? spuse Kyle. Curtis şi cu mine nu avem decât cinci minute la dispoziţie.

— Tare! Eu mă car de-aici. Mergi la sigur, frate, la sigur!

Mike părăsi camera mergând cu spatele şi lovind cu pumnii în aer în tot acest timp.

— Mai aveţi patru minute, îi avertiză Dr. Zinchenko.

— OK, Curtis, uite care-i întrebarea: ce au toţi autorii ăştia în comun?

Kyle înşiră lista de statui în ordinea dispunerii lor.

Curtis privi îndelung în obiectivul camerei web.

Rămase aşa o vreme ce păru o veşnicie.

Apoi clătină din cap.
— Îmi pare rău, Kyle, habar n-am.

40

— Pe bune? Kyle era şocat. Chiar nimic?

— Păi, singura legătură pe care o văd e că Thomas Wolfe a scris Priveşte, înger, către casă, iar Julian Barnes a scris Privind în soare. Ambele titluri au ceva cu „a privi”. Dar, în rest, cele două cărţi sunt complet diferite. La fel şi autorii.

Kyle şi restul echipei continuară să privească ecranul, fără să răspundă.

Până când Sierra începu să ţopăie entuziasmată.

— Desigur, ştiam eu!

— Timpul vostru a expirat, anunţă Dr. Zinchenko.

— Aha, OK, zise Kyle înspre ecran. Mersi, Curtis. A fost chiar, ăăă, folositor.

— Chiar a fost! spuse Sierra, vizibil încântată, bătând uşor din palme, ca o focă politicoasă.

Ecranul computerului se făcu iarăşi negru.

— Care-i faza? întrebă Miguel.

— Cred că ştiu cum să descifrez codul statuilor.

— E un cod? zise Akimi. Cine-ar fi crezut?

— O să dureze ceva, spuse Sierra. Şi am nevoie de un computer.

— O... K, spuse Kyle, cam şocat să o vadă pe Sierra atât de vioaie. Ne găseşti în sala de şedinţe. O să facem o listă cu restul cotelor Dewey din Biblionebunia, ca să fim pregătiţi mâine când se redeschid uşile, la ora zece.

Pe când Sierra se instala la o masă de lucru, ceilalţi se întoarseră la Biblionebunie.

— Ar trebui să întoarcem restul cartonaşelor, ca să notăm toate cotele de pe ele, sugeră Kyle.

— Bună idee, zise Akimi.

Luă un cartonaş violet din teanc.

Stai o tură era tot ce scria pe el.

— Încearcă altă culoare, o îndemnă Miguel.

Akimi întoarse un cartonaş albastru.

De data aceasta, mesajul era Învârte din nou. Aşa că Akimi întoarse toate cartonaşele albastre, iar Miguel, toate cartonaşele violet.

Toate cartonaşele violet erau cu Stai o tură, iar cele albastre, cu Învârte din nou.

Kyle verificase teancurile roşii şi maro.

— Cele roşii zic „Ia un galben”, anunţă el. Iar cele maro, „Ia un verde”.

— Şi cele gri zic să alegi o culoare, spuse Miguel. Doar că în cazul lor e „Alege roz”. Cartonaşele bej sunt cu „Apucă un portocaliu”.

— Deci ne rămân culorile pe care le-am jucat deja.

Kyle întoarse un cartonaş galben.

— „În rădăcina pătrată din 48 629,20271209...”

— Poftim? spuse Akimi.

— Stai un pic, zise Miguel. E o aplicaţie de calcule pe computerul ăsta.

Kyle citi restul cartonaşului:

— „... găseşte jumătate din 4-40-30.”

— Păi asta e din nou 2-20-15, interveni Sierra.

— Iar rădăcina pătrată din patruzeci şi opt de mii nu ştiu cât este 220.5203, spuse Miguel. Biblia Regelui Iacob, pe care o avem deja.

— Şi următoarele sunt la fel. Toate ne trimit la secţiunea Religie pentru a găsi versetul acela din Biblie.

— Aceeaşi poveste şi cu cartonaşele verzi. Toate indiciile duc la Ciripituri, triluri şi fluierături.

— Iar cele roz duc la 027.4, spuse Kyle. Se pare că voiau să se asigure că vom reuşi să găsim Cunoaşte-ţi propria bibliotecă.

— Ceea ce înseamnă că nu ne rămân decât atuurile, spuse Akimi şi examină teancul portocaliu. „Găseşte o rimă pentru tarte şi subcontracte, Marte şi valize compacte, pancarte şi teorii abstracte.”

— Sala de Arte şi Artifacte, spuse Miguel cu un oftat.

— Unde, continuă Akimi, trebuie să găsim o rimă pentru „Randy”, „Mandy” şi „brandy”.

— Cuvântul „candy”, zise Miguel.

— Deci jocul Biblionebunia era menit până la urmă să ne ajute să găsim doar cele patru indicii pe care le-am găsit deja.

— Dar trebuie să aflăm mai multe cote, spuse Miguel.

Însă Kyle îşi dădu seama de ceva.

— De-asta ne-a zis Lemoncello că pauza asta este un bonus. Ştia că vom avea nevoie de o grămadă de timp pentru a descoperi o nouă sursă de cote.

Chiar în clipa aceea, Sierra dădu buzna în cameră.

— Fiţi atenţi! Am găsit o grămadă de cote noi!

— Ce? exclamară Kyle, Akimi şi Miguel. Unde?

— Pe tavan!

41

— Trebuie să vă uitaţi la Cupola Minunilor, spuse Sierra.

— Cum? zise Kyle.

Întreaga echipă se afla acum lângă sala de şedinţe B. Sierra nu mai fusese atât de veselă şi de emoţionată de foarte mult timp.

— Ăă, Sierra? spuse Akimi. De ce ne sugerezi să rămânem cu gâtul înţepenit holbându-ne la tavan?

— OK. Ăsta e un joc pe care l-am mai jucat online. Se numeşte Care-i legătura? Eu vin cu o listă de autori şi tu trebuie să-ţi dai seama cum se leagă între ei prin titlurile cărţilor scrise de ei.

— Uau, zise Akimi, mai degrabă sarcastic. Pare distractiv.

— Chiar e. Dar, crede-mă, nu e uşor.

— Ce-ai descoperit? întrebă Miguel.

— Păi, după cum a zis şi Curtis. Thomas Wolfe a scris Priveşte, înger, către casă, iar Julian Barnes a scris Privind în soare. Şi de-aici am început să mă gândesc. Şi să caut online. Vladimir Nabokov a scris o carte intitulată Priveşte-i pe arlechini. Susan Sonntag a scris Privind suferinţa celuilalt, iar Elias Canetti a scris Jocul privirilor.

— Toate au ceva cu „a privi” în titlu, spuse Kyle.

— Dar cum rămâne cu ceilalţi cinci? întrebă Akimi. Şi ei au scris cărţi cu „a privi”?

— Nu, sunt puşi acolo pentru alt cuvânt.

— Care?

— Raymond Chandler a scris Fereastra de sus, iar Shel Silverstein a scris Căzând în sus.

— Şi Dr. Seuss? spuse Kyle.

— O zi grozavă pentru hopa-sus. Iar Booker T. Washington şi Ken Kesey au cărţi cu titlurile Ridicaţi din sclavie, respectiv Zbor deasupra unui cuib de cuci, sugerând tot aceeaşi idee.

— Deci cele zece statui ne transmit un mesaj, spuse Miguel.

— Dap. „Priveşte în sus”. Sau „priveşte deasupra”. Sau „ridică privirea”. Şi am ridicat privirea. Spre Cupola Minunilor. Acolo! Ai văzut? Şirul ăla de numere care tocmai a străbătut ecranul zecimalelor 200 sub Steaua lui David?

— 220.5203, spuse Miguel.

Akimi îi trase un ghiont lui Kyle.

— E ca la codul ăla bonus pe care mi l-ai arătat în autobuz!

— Desigur, spuse Kyle. Doar e vorba despre un joc Lemoncello. Întotdeauna sunt chestii secrete ascunse în locuri trăsnite. Bravo, Sierra!

— Mersi, spuse ea, dându-şi seama cât de distractiv era să joace jocul ăsta cu prieteni adevăraţi, şi nu cu unii virtuali de pe internet.

— Dar am găsit deja o dată cota aia de la 200 jucând Bibliomania.

— Aşa este, spuse Kyle. Hai să fim atenţi la cotele pe care nu le avem din cartonaşe.

Toată lumea îşi lungi gâtul, concentrându-se asupra amalgamului de imagini care survolau cele zece panouri de deasupra capetelor lor.

— Uite că vine încă una. E de la 600. Chiar sub stetoscopul plutitor.

— Am notat-o! spuse Kyle. 624.193.

— Este! exclamă Akimi.

— Sierra, eşti noul meu erou, spuse Kyle. Ne-ai salvat pe toţi.

Sierra roşi.

— Mulţumesc.

— Titirezul, spuse Akimi.

— Ce? zise Miguel.

— E încă un indiciu. Şi jocul Biblionebunia ne-a indicat să ne uităm la tavan. Pentru că, atunci când înfăţişează sistemul zecimal Dewey, Cupola Minunilor arată ca titirezul din joc, în variantă 3D supradimensionată.

— Supertare, Sierra, spuse Miguel. Tare de tot.

Sierra şi colegii ei rămaseră cu ochii fixaţi în tavan mai bine de-o oră. La 12.30 se întinseră într-un final pe podea, ca să nu rămână cu gâtul înţepenit.

Odată la cincisprezece minute, tavanul animat dezvăluia pe rând cote pentru toate sălile cu zecimale Dewey din bibliotecă.

Pentru toate, în afară de una.

Iar apoi secvenţa se repeta.

— Cum de nu e nicio cotă pentru sala 300? întrebă Miguel.

— Probabil pentru că e singura carte de care avem nevoie disperată, zise Kyle.

— Lemoncello ăsta! bombăni Akimi. Mereu pus pe şotii.

42

Privind peste balustrada etajului doi, în jurul orei două, Andrew Peckleman o zări pe Sierra Russell rămasă singură în sala de lectură.

Andrew petrecuse seara la etajul doi, pierzând rundă după rundă la toate jocurile video pe care le jucase împotriva lui Charles.

Iar în tot acest timp, ideea de a pătrunde în sala de şedinţe B, pentru a „împrumuta” orice indicii ar fi adunat echipa lui Kyle, nu îi dăduse deloc pace. Trebuia să se revanşeze faţă de Charles pentru tot timpul pierdut cu Cartea junglei, din cauza fricii lui „stupide” de înălţime.

Andrew îi promisese lui Charles că avea să facă tot ce îi stătea în puteri, iar acum voia să se ţină de cuvânt.

— Dintre toţi membrii echipei Keeley, fata aia timidă care citeşte încontinuu ne-ar putea fi de folos ca să ne strecurăm în cartierul lor general, spusese Charles. Ai obervat ce foloseşte Sierra Russell ca semn de carte?

— Nu, răspunse sincer Andrew.

— Permisul ei de bibliotecă. Cu care poţi accesa desigur şi sala de şedinţe B. Găseşte o cale de a-l împrumuta.

— Nu e ilegal?

— Bineînţeles că nu. Doar suntem într-o bibliotecă. Oamenii împrumută cărţi tot timpul, nu-i aşa?

— Da, dar...

— Am apucat să-ţi spun că am trei mii de prieteni pe Facebook? Şi două mii de followeri pe Twitter? Fiecare dintre ei va auzi ce fraier pămpălău eşti dacă nu faci chestia asta ca să asiguri victoria echipei noastre.

Aşa că Andrew coborî la parter.

Sierra, ca de obicei, citea o carte.

Apropiindu-se de ea, Andrew observă o sclipire albă.

Charles avea dreptate. Sierra chiar folosea permisul alb lucios pentru a marca pagina la care se oprise într-o carte.

Se apropie de fotoliile de lectură, incredibil de moi.

— E o carte bună?

Fata tresări.

— Hei, salut. Da, este.

— Pot să mă aşez lângă tine? întrebă el strecurându-se într-un scaun de piele din faţa ei. Deci, ăă, ce citeşti?

— Charles şi marele ascensor de sticlă de Roald Dahl.

— Da, am auzit de cartea asta. Unde-i restul echipei tale?

— S-au dus la culcare. Vor să se trezească devreme, înainte să se deschidă din nou uşile de la etajul întâi.

— Da. Şi Haley, şi Charles au capitulat. Cred că am rămas doar noi, şoarecii de bibliotecă, nu?

— De fapt, e destul de târziu, spuse Sierra. O să mă duc şi eu sus să...

— Pot să arunc o privire?

— Hm?

— La cartea ta. N-am citit-o niciodată, deşi de obicei nu recunosc asta.

— Oh, desigur.

Sierra îi înmână cartea.

— Mersi.

Andrew frunzări paginile până la semnul Sierrei.

— Nu ar fi tare dacă biblioteca asta ar avea un lift zburător, ca în filmul ăla cu Willy Wonka? Mai ales dacă l-ai putea folosi pentru a ţâşni prin acoperiş, la fel ca şi Charlie. Ar fi o evadare supertare din bibliotecă, nu?

— Cred că da.

Acela fu momentul în care Andrew făcu rocada. Îşi strecură permisul în cartea Sierrei, iar pe al ei îl ascunse în palmă.

Charles ar fi fost mândru de el!

— Ai citit cumva Familia din lift? întrebă el, închizând cartea.

— Nu, nu cred.

— E despre o familie care locuieşte într-un lift dintr-un hotel din San Francisco. Poţi spune că povestea e la înălţime, în mare parte!

Andrew începu să râdă în hohote, căci era unul dintre cele mai bune bancuri pe care le ştia. Sierra chicoti cu jumătate de gură. Andrew îi înapoie atunci cartea.

Deasupra lor, Cupola Minunilor risipi afişajul sistemului zecimal Dewey cu un efect caleidoscopic. Înfăţişă apoi un dormitor în nuanţe intense de verde, cu două ferestre cu rame roşii şi vedere spre cerul unei nopţi înstelate cu Lună plină.

Tavanul se transformase în dormitorul iepuraşului din Noapte bună, Lună[11].

O doamnă iepurică în vârstă, într-o rochie albastră ponosită, apăru ţopăind în sala de lectură, urmată de două pisici.

— Super, încă o hologramă tâmpită.

— Mie mi se pare drăguţă, spuse Sierra.

— Şşş, spuse iepurica. Noapte bună, şoseţică. Noapte bună, baveţică. Noapte bună, Sierra.

— Noapte bună, iepurico.

Sierra îşi luă cartea şi urcă la etaj.

— Noapte bună, Andrew, spuse iepurica.

— Da, cum să nu.

Andrew vârî în buzunar permisul şterpelit. Deocamdată nu putea face nimic cu el. Nu atâta timp cât cei care manevrau iepuroaica holografică erau în spatele camerelor de supraveghere.

Dar la primele ore ale dimineţii...

— Noapte bună, iepurică drăguţică, strigă el.

Apoi mormăi printre dinţi:

— Mâine dimineaţă vedeţi voi, o să muriţi de frică.

---

[11] Celebră carte pentru copii, scrisă de în 1947 de Margaret Wise Brown (n. Tr.).

43

Trezindu-se devreme a doua zi, Kyle porni direct spre sala de lectură.

Era opt şi un sfert. Sălile cu zecimale Dewey aveau să se deschidă peste o oră şi patruzeci şi cinci de minute.

Kyle era în al nouălea cer.

Sierra Russell, pe de altă parte, citea într-un fotoliu confortabil.

— Hei, spuse Kyle.

— Bună, răspunse Sierra, înăbuşindu-şi un căscat.

— Ai citit toată noaptea?

— Nu. M-am dus la culcare pe la două. Dar azi când am coborât am găsit un teanc nou de cărţi pe birou.

— Pe bune? Ce-ai găsit?

— Cinci exemplare din cartea asta.

Îi arătă lui Kyle cartea din mână. Era A unsprezecea oră: un mister straniu.

— E o carte cu rime şi poze despre elefantul Horace, care dă o petrecere în ziua în care împlineşte unsprezece ani şi cineva îi fură mâncarea. Paginile sunt înţesate cu mesaje secrete şi coduri de descrifrat.

— De ce se numeşte A unsprezecea oră?

— Petrecerea trebuia să aibă loc la unsprezece dimineaţa. Dar din moment ce le-a fost furată mâncarea…

— Unsprezece dimineaţa, râse Kyle.

— Ce?

— A unsprezecea oră! În ultimul moment posibil, spuse Kyle ridicându-şi privirea spre Cupola Minunilor. Pe cât punem pariu că, la ora unsprezece fix, indiciul de care avem cea mai mare nevoie va apărea în secţiunea 300?

Sierra zâmbi.

— Deci cartea cea nouă este un indiciu despre un alt indiciu.

— Aşa cred. Ai mâncat de dimineaţă?

— Nu încă.

— Atunci ce mai aştepţi? spuse Miguel dând buzna în sală. Astăzi este ziua cea mare. Avem nevoie de energie pentru sprintul final.

— Miguel are dreptate, spuse Akimi, coborând treptele scării în spirală.

— Dar, zise Kyle celorlalţi din echipă, Sierra tocmai şi-a dat seama când o să primim marele indiciu pentru 300.

Făcu semn către cartea cu ilustraţii:

— În ultimul moment posibil.

— Ce? spuse Akimi. La 11.59?

— Pe-aproape. La ora unsprezece.

— Super! zise Miguel. Trebuie să fie un indiciu tare de tot.

Kyle şi colegii săi intrară în cafenea, unde o găsiră pe Haley Daley la masă, mâncând o jumătate de grepfrut şi privind pierdută la pereţii de sticlă cu vedere spre rotondă.

— Bună, Haley, spuse Kyle. Cum îţi merge?

— Aşa şi-aşa. Ţie?

— Bine. Nu contează că vom câştiga sau nu, ne distrăm de minune.

— Noi suntem ăia de gaşcă, zise Akimi.

— Voi chiar vă împăcaţi bine, nu?

— O, da, zise Sierra. Nu m-am mai distrat aşa tare de când aveam şase ani.

— Pe bune?

— Care-i problema, Haley? spuse Akimi. Lucrurile nu stau tocmai pe roze în Echipa Charles?

— E OK, oarecum. Adică am adunat împreună nişte indicii bune, gen...

— Păi, spuse Miguel, dacă ai chef la un moment dat să schimbi tabăra, echipa noastră e mereu în căutare de noi membri.

— Pot să fac asta? Pur şi simplu să trec de partea voastră? Cu toate că ştiu tot ce-a făcut Echipa Charles toată ziua de ieri?

— Cred că da, spuse Kyle. Adică nu era nimic în regulament despre echipe.

— Ce? spuse Haley. Şi Andrew e în echipa cu voi acum?

— Nu, spuse Kyle.

Haley încuviinţă, făcând semn către ferestrele din spatele lui Kyle.

— Atunci de ce tocmai şi-a folosit permisul ca să intre în sala voastră de şedinţe?

44

Traversând în goană podeaua lucioasă de marmură, Kyle şi echipa lui, urmaţi de Haley, năvăliră în sala de şedinţe B.

Andrew Peckleman era aplecat asupra unui carneţel, notând tot ceea ce era scris pe pereţi.

— Hei! strigă Akimi. Ce faci aici? Asta se cheamă că trişezi!

Andrew se întoarse spre ei.

În spatele ochelarilor cu rame groase, avea ochii cât cepele.

— Ăăă... se bâlbâi el. Aţi lăsat uşa deschisă.

— N-am lăsat nicio uşă deschisă, spuse Kyle extrem de calm, în ciuda faptului că ar fi vrut mai degrabă să-l strângă de gât. Uşa se încuie automat, am verificat.

— Iar eu am verificat din nou uşa înainte să mă culc, spuse Miguel.

Kyle fu surprins să afle asta.

— Chiar ai făcut asta?

— Cum să nu, frate? Doar de-asta suntem colegi de echipă.

Se loviră pumn în pumn.

— Oricum n-aveţi nimic, în afară de o listă tâmpită de cărţi tâmpite şi un verset tâmpit din Biblie.

— Un verset pe care ai face bine să-l înveţi pe dinafară, domnule Peckleman, răsună vocea domnului Lemoncello, al cărui chip acoperea acum peretele-ecran. „Să nu furi."

Domnul Lemoncello purta o perucă albă cârlionţată şi o robă lungă neagră. Arăta ca un judecător englez. Bătu cu un ciocănaş de cauciuc în birou, ce scoase un sunet asemănător cu cel al unei perne cu pârţuri.

— Toată lumea, urmaţi-mă vă rog în Sala de Lectură Rotonda. Imediat!

Copiii părăsiră sala de şedinţe. În sala de lectură îl văzură cu mare uimire pe domnul Lemoncello aşezat la

biroul din centru. Nu era o hologramă. Era chiar el, în carne şi oase.

Charles, numai zâmbet, îşi făcu apariţia coborând lent una dintre scările în spirală.

— Bună dimineaţa tuturor, salută el voios. De unde atâta agitaţie? Am pierdut ceva?

— Nimic, în afară de faptul că tovarăşul tău Andrew încerca să trişeze, spuse Miguel.

— Ce? Bună dimineaţa, domnule Lemoncello. Nu mă aşteptam să vă găsesc aici, în bibliotecă. Nu este cumva ziua dumneavoastră de naştere astăzi?

— Ba da, Charles. Şi nu mi-aş dori să fiu nicăieri altundeva de ziua mea decât într-o bibliotecă, înconjurat de cărţi. Asta dacă nu cumva aş putea fi pe o punte spre Terabithia[12].

— Da, trebuie să recunosc, arătaţi superbine. Aţi lucrat cumva la sală?

— Nu, Charles, am lucrat în sală, unde voi lucra şi astăzi.

— Nu înţeleg…

— Astăzi voi lucra aici, în sala de lectură, în bibliotecă, supraveghind ultimele ore ale competiţiei.

— O, nu cred că au mai rămas câteva ore, spuse Charles. N-aş vrea să mă laud, dar suspectez că unii dintre noi vor pleca acasă foarte curând.

— Într-adevăr. De exemplu, domnul Peckleman. El va pleca chiar acum.

— Cee? întrebă Peckleman văicărindu-se. De ce?

— Pentru că ai trişat. Ai încercat să furi informaţiile pentru care cealaltă echipă a muncit din greu.

Peckleman privi panicat în jur.

---

[12] Aluzie la cartea Punte spre Terabithia, de Katherine Paterson, apărută la Editura Corint, Bucureşti, 2007 (n. Red.).

— Nu-i vina mea, a fost ideea lui Charles, se smiorcăi el, ridicând agitat braţul şi arătându-l pe Charles cu degetul. El mi-a spus s-o fac. El m-a pus!

— Domnule Peckleman, vă rog să păşiţi spre banca acuzării, care în cazul de faţă este acest birou. Arătaţi-mi permisul pe care l-aţi folosit ca să intraţi în sala de şedinţe B.

Cu stânjeneală, Andrew îi înmână permisul.

— Vă numiţi Sierra Russell?

— Nu, spuse Andrew cu privirea în pământ.

— Mi-a furat permisul? întrebă Sierra.

Deschise ultima carte de care se apucase şi scoase permisul pe care îl folosea ca semn.

— Al cui este permisul ăla, Sierra? întrebă Charles.

— Al lui Andrew Peckleman.

— Aha! spuse Charles. Le-a inversat. Şmecheria clasică!

— Pentru că aşa mi-ai zis, spuse Peckleman.

— Pe bune? zise Charles cu dispreţ în glas. Cum îţi permiţi să vii cu asemenea acuzaţii scandaloase? Ai vreo dovadă?

— Nu am nevoie de nicio dovadă. M-ai intimidat ca să fur permisul Sierrei!

Domnul Lemoncello lovi din nou cu ciocănaşul în birou.

— Şi aşa se sfârşeşte povestea lui Andrew şi a zilei celei groaznice, oribile, foarte proaste, bune de nimic.

O hologramă a doamnei iepurica din Noapte bună, Lună ţopăi sus pe biroul din mijlocul sălii circulare.

— Noapte bună, Andrew, spuse iepurica. Timpul tău alături de noi a luat sfârşit.

Cei doi agenţi de pază, Clarence şi Clement, se iviră pentru a-l însoţi pe Andrew Peckleman afară din clădire.

— Domnule Lemoncello? spuse Sierra. Doriţi să vă predau permisul lui Andrew?

— Nu, mulţumesc. Permisul este acum proprietatea Echipei Kyle.

Haley Daley ridică mâna.

— Da, Haley?

Kyle observă privirea necruţătoare pe care Haley i-o aruncase lui Charles.

— Cu ce te pot ajuta, draga mea? întrebă domnul Lemoncello.

— Păi, voiam să vă zic, dacă nu aveţi nimic împotrivă, că aş vrea să trec în echipa lui Kyle Keeley.

45

— Badabum! zise domnul Lemoncello fluturându-şi braţele ca un magician. Bum-bum! Acum eşti în echipa lui Kyle Keeley.

— Haley? izbucni Charles. Cum mă poţi abandona?

— Aşa cum l-ai abandonat tu pe Andrew.

— Ăă, asta înseamnă că primim şi permisul ei de bibliotecă? întrebă Kyle.

— Întocmai. Plus orice altă informaţie pe care Haley va dori să o împărtăşească cu voi. Aşa că, Charles, te întreb pe tine: ai dori să renunţi la echipa ta şi să te alături lui Kyle?

— Poftim?

— Ştii tu, toţi pentru unul şi unul pentru toţi.

— Domnule, cu tot respectul, poate că asta a mers pentru ăia trei muşchetari dintr-o poveste inventată, dar, îmi pare rău, nu aşa merg lucrurile în lumea reală. Aici e fiecare pentru el. La ce mai e bun un premiu, când toată lumea îl câştigă?

— Înţeleg. Dar Haley ştie toate indiciile pe care le-ai adunat.

— Într-adevăr, domnule. Însă nu cred că ea înţelege ce înseamnă vreunul dintre ele.

Kyle văzu cum, la auzul acestor cuvinte, domnul Lemoncello strâmbă nemulţumit din nas.

— Glumeam doar, spuse Charles, care probabil observase şi el nasul domnului Lemoncello strâmbându-se deloc prietenos.

— O, înţeleg. La fel ca gluma aceea despre un băiat pe nume Charles. Teribil de amuzant. Adu-mi aminte să ţi-o spun la un moment dat. În fine, fie cum o fi, consider că e cazul să primeşti câteva indicii în plus pentru a compensa faptul că toţi colegii tăi de echipă par să fi fost eliminaţi sau să se fi răzgândit, spuse domnul Lemoncello,

scotocind sub masă şi scoţând un plic alb. Acesta, Charles, este doar pentru tine.

Charles făcu un pas în faţă şi luă plicul.

— Vă mulţumesc. Foarte generos din partea dumneavoastră.

— Ştiu. Îmi poţi pune, de asemenea, o întrebare. Dar, te rog, nu pierde vremea întrebându-mă unde este cealaltă ieşire. Pentru că nu ştiu.

— Nu ştiţi? rosti Kyle înainte ca Charles să poată scoate un cuvânt.

— N-am nici cea mai mică idee. Tot jocul a fost creat de bibliotecara mea şefă, Dr. Yanina Zinchenko, ca dar de ziua mea.

— Dar, zise Akimi, aţi putea să o întrebaţi pe Dr. Zinchenko pe unde se iese, nu-i aşa?

— Akimi Hughes? Eşti unul dintre acei copii care citesc ultimul capitol dintr-o carte pentru a afla cum se termină?

— Nu, dar...

— Foarte bine. E mult mai distractiv atunci când finalul rămâne o surpriză. Dr. Zinchenko este singura care ştie pe unde se iese din această clădire fără a declanşa tot felul de alarme de incendiu. Toate indiciile pe care le-am transmis personal pe parcursul jocului au urmat scenariile Yaninei Zinchenko.

— OK, spuse Charles. Iată întrebarea mea...

Domnul Lemoncello ridică o mână.

— Înainte să pui întrebarea, te avertizez. Adversarii tăi vor putea auzi, de asemenea, răspunsul.

— Bine. De ce pe noptiera din apartamentul dumneavoastră privat aveţi cartea Din dosarele încurcate ale doamnei Basil E. Frankweiler de E.L. Konigsburg?

— Pentru că atunci când eram de vârsta ta, doamna Tobin, bibliotecara mea, mi-a făcut-o cadou.

Miguel ridică mâna.

— Da, Miguel?

— Avem şi noi dreptul la o întrebare-bonus? spuse el politicos.

— Nu, zise domnul Lemoncello. Totuşi veţi aveţi dreptul la un răspuns-bonus, pe care Charles, desigur, îl va auzi şi el. Răspunsul vostru bonus este: chiparos, ienupăr, jneapăn.

— Trei specii de conifere? întrebă Charles pentru a se da mare – şi pentru a le atrage atenţia celor din echipa lui Kyle că răspunsul lor bonus nu le conferea niciun fel de avantaj.

— Mi se transmite că este corect, zise domnul Lemoncello atingându-şi casca din ureche.

Scotoci din nou sub masă, iar de data asta scoase o clepsidră înaltă de un metru, o versiune gigantică a clepsidrelor roşii de plastic pe care le găseai în cutiile multor jocuri de-ale lui.

O întoarse.

— Este varianta XXL, cu durata de trei ore, spuse el, iar nisipul începu să se scurgă. Acum este ora nouă fix şi vă rămân trei ore pentru a găsi ieşirea din bibliotecă. Succes! Şi fie ca cea mai bună echipă sau – în cazul lui Charles – cea mai bună tentativă solo să câştige!

46

— Hai să vedem ce fel de indicii-bonus adevărate ne va servi domnul Lemoncello astăzi, rosti Charles în sala goală de şedinţe.

Chiar nu era deloc deranjat de ideea de a fi pe cont propriu. Asta însemna că nu trebuia să-şi împartă premiul cu nimeni când avea să câştige.

Câştigătorul câştiga totul.

Perdanţii pierdeau totul.

Ăsta era de fapt stilul lui.

Iar Charles ştia că avea să câştige.

La urma urmei, cei din familia Chiltington nu pierdeau niciodată.

Nici măcar atunci când iroseau ocazii, cum fusese întrebarea despre cartea cu Cazurile încurcate, care se dovedise complet de prisos. Domnul Lemoncello era doar un naiv sentimental, la fel ca şi Kyle Keeley. Cartea aceea se afla acolo numai pentru că draga lui bibliotecară i-o dăduse nătărăului cadou când era de vârsta concurenţilor. Ce să spun! Mare scofală!

Şi ce mai era şi aiureala aia cu coniferele?

N-avea nicio noimă.

Deschizând plicul sigilat, Charles găsi două cartonaşe cu siluete. Amândouă erau numerotate, în cazul în care Charles nu-şi putea da seama din ce cărţi proveneau.

Bebeluş? se gândi Charles. Nu. Târâş-grăpiş!
Examină al doilea cartonaş.

6 +

Şase plus opt? Ce însemna numărul paisprezece atunci?

Asta era chiar dificilă.

Charles decise să aşeze cele două piese în locurile corespunzătoare din puzzle, să vadă dacă le putea interpreta mai uşor.

 lipsă +

6

Lui Charles nu-i lipsea decât un singur indiciu, în rest avea tot.

— Ajungi afară lesne pe unde au pătruns târâş-grăpiş LACUNĂ din spate paisprezece.

Nu. Nu avea niciun sens.

De fapt, era sigur doar în privinţa primelor două rânduri: „Ajungi lesne afară pe unde au pătruns din spate”.

Pe unde şi cine? Cum adică din spate? Din spatele clădirii? Oare chiar asta arăta imaginea cu fotbalistul?

Provenea din cartea cu Johnny Unitas. Poate Johnny Unitas jucase pe vremea când domnul Lemoncello era de vârsta lui Charles şi marcase paisprezece eseuri? Dar cum se lega asta de clădirea băncii Gold Leaf?

Ar putea fi ultima parte „din joc de fotbal”?

Sau dacă Andrew Peckleman avuse dreptate şi numărul NOUĂSPREZECE era de fapt indiciul cartonaşului cu jucătorul de fotbal? Asta ar face ultima parte „din nouăsprezece...” CE? Sezoane? Eseuri?

Charles clătină din cap. Ştia că fraza nu avea să aibă sens până ce nu completa şi al treila rând, cel care avea un cuvânt lipsă: PĂTRUNS, TÂRÂŞ-GRĂPIŞ, LACUNĂ.

Nu.

Dacă imaginea lipsă era un şarpe? Atunci un şarpe ar fi pătruns târâş.

Stai puţin, singura carte din vitrina cu recomandări pe care nu o găsise încă nimeni era Istoria infractorilor din Ohio: Cei mai temuţi tâlhari, hoţi şi bandiţi din Buckeye State de Clare Taylor-Winters. Imaginea lipsă trebuia să reprezinte un infractor.

Acea ultimă carte lipsă i-ar fi spus probabil lui Charles cine s-a strecurat în bancă şi, mai ales, pe unde. Oare asta se petrecuse în urmă cu nouăsprezece ani?

Charles îşi dădu seama că avea nevoie de ajutor.

Era momentul să se folosească de varianta Întreabă un Expert.

Îl pufni râsul.

Charles ştia exact cine era cel mai mare expert în biblioteci din toată America, dacă nu chiar şi din lume. Cineva mult mai important decât Dr. Yanina Zinchenko.

Kyle Keeley şi ceilalţi din gaşca lui nu aveau nicio şansă.

47

Avid să afle tot ce se putea în ultimele minute dinaintea redeschiderii uşilor cu zecimale Dewey, Kyle o asculta atent pe Haley Daley relatând în detaliu tot ce aflase din Echipa Charles.

Între timp, Akimi adăugă permisele lui Andrew şi Haley la socoteală, notând titlurile de pe spate pe perete.

— E vorba despre un puzzle cu pictograme, spuse Haley. E ca un joc de memorie sau ca emisiunea aia veche de la televizor, Concentrarea.

— Am jucat şi noi o chestie de genul ăsta, spuse Miguel. Un rebus.

— Da. Până acum sunt sigură ca zice ceva de genul „Ajungi lesne afară pe unde au pătruns bandiţii”.

— „Să nu furi”, zise Kyle, cu degetul pe versetul pe care îl găsiseră în camera 200. Şi asta e o aluzie la bandiţi.

— Şi mierla, spuse Sierra. Şuiera ca o sirenă de poliţie.

— Pe urmele unor bandiţi!

— Staţi un pic, zise Miguel. Cum rămâne cu Willy Wonka? Existau infractori în fabrica de ciocolată?

— Nu, spuse Sierra.

— Şi cum rămâne cu asta? zise Akimi, arătând spre lista de permise. Am adăugat permisele noi, dar tot nu mi se pare să aibă vreun sens.

CĂRŢI/AUTORI DE PE SPATELE

PERMISELOR DE BIBLIOTECĂ

#1 Miguel Fernandez

Întâmplări neobişnuite de Jules Verne/Nopţi albe de F.M. Dostoievski

#2 Akimi Hughes

O mie şi una de nopţi/Nouă povestiri de J.D. Salinger

#3 Andrew Peckleman

Şase personaje în căutarea unui autor de Luigi Pirandello/Opt verişori de Louisa May Alcott

#4 Bridgette Wadge

Peter Pan de J.M. Barrie/Războiul ciocolatei de Robert Cormier

#5 Sierra Russell

Iliada de Homer/Noi de Evgheni Zamiatin

#6 Yasmeen Smith-Snyder

Inimă de cerneală de Cornelia Funke/ Un erou al timpului nostru de Mihail Lermontov

#7 Sean Keegan

Şcoala nopţii de Deborah Harkness/ Iepurele de catifea de Margery Williams

#8 Haley Daley

O regină pe eşafod de Hilary Mantel/Emil şi detectivii de Erich Kästner

#9 Rose Vermette

Un spion desăvârşit de John le Carré/ Alice în Ţara Minunilor de Lewis Carroll

#10 Kayla Corson

Insula comorilor de R.L. Stevenson/ Numele trandafirului de Umberto Eco

#11 POSESOR NECUNOSCUT/CHARLES CHILTINGTON

#12 Kyle Keeley

Aventurile baronului Münchausen de Rudolf Erich Raspe/O tolbă plină cu săgeţi de Jeffrey Archer

— Mamă! exclamă Haley. Ce aiureală!

— Mie-mi spui?! zise Akimi.

— Nu cred că e vorba despre alt joc cu autori şi titluri, ca statuile de sub Cupola Minunilor, spuse Sierra.

— Poftim? întrebă Haley.

— E o poveste lungă, spuse Miguel. O păstrăm pentru mai târziu.

— Am avea nevoie, interveni Kyle, de un fel de indiciu care să ne spună cum să interpretăm lista asta. Ţineţi minte ce-a zis Dr. Zinchenko la începutul jocului?

„Permisele voastre sunt cheia voastră universală.” Indiciul ăsta este cel mai important. Trebuie să-l descrifrăm.

În acea clipă, domnul Lemoncello vârî capul pe uşă.

— Salutare, sper că nu deranjez. Au mai rămas doar douăzeci de minute până la deschiderea uşilor. Se încumetă vreunul dintre voi la o Provocare Extremă?

48

— În caz că aţi uitat, zise domnul Lemoncello, Provocările Extreme sunt extrem de dificile şi câteodată extrem de periculoase.

— Charles va accepta şi el o provocare? întrebă Akimi.

— Posibil. O să-l întrebşi pe el.

Domnul Lemoncello renunţase la costumul de judecător pentru un soi de costum de spărgător – pantaloni negri, pulover cu guler în dungi şi o beretă neagră pe-o ureche.

— Costumul ăsta e un indiciu? întrebă Haley. Pentru că se potriveşte cu tema bandiţilor.

— Nu ştiu. Dar Dr. Zinchenko mi-a spus să îl port pentru marea finală. Vom avea parte de o mare finală?

— Poate cu Charles, mormăi Kyle. Noi suntem cam blocaţi.

— Cel puţin până la ora unsprezece, adăugă Sierra. Atunci va apărea un indiciu important pe tavan.

— Chiar aşa? se miră domnul Lemoncello. Dr. Zinchenko chiar ştie cum să ne ţină în suspans.

— Hai să facem Provocarea Extremă, zise Haley. Ce-avem de pierdut?

— Ăă, tot jocul, spuse Akimi.

— Nu toţi dintre noi, spuse Kyle. Voi accepta eu provocarea. Doar sunt căpitan, nu-i aşa?

— Eşti căpitan? întrebă Haley.

— Am avut alegeri, zise Akimi. Ieri.

— Aha, tare.

— Dar, Kyle, spuse Miguel, dacă o dai în bară cu Provocarea Extremă, ai să pierzi, frate.

— Nu şi dacă echipa mea va câştiga.

— Nu, spuse domnul Lemoncello. Dacă pierzi, Kyle, chiar pierzi. Nu vei avea dreptul să împarţi premiul cel mare.

— Bine.

— Merg cu tine, zise Haley.

— Ba, deloc, spuse domnul Lemoncello.

— Trebuie să merg. Uite ce e, amândoi ştim că aş fi un reprezentat extraordinar pentru jocurile dumneavoastră şi restul, dar nu pot doar să mă agăţ de tot ce-au descoperit Kyle şi echipa lui. Trebuie să-mi câştig locul în echipa asta.

— Îmi pare rău, Haley, dar Provocările Extreme sunt mereu pe cont propriu şi aşa vor rămâne.

— Dar...

Domnul Leoncello ridică ferm mâna.

— Fără niciun „dar”. Kyle trebuie să înfrunte provocarea aceasta singur. Cu toate astea...

— Da?

— Voi îl puteţi urmări pe ecrane şi îi puteţi face galerie prin sistemul de interfon. Eşti majoretă, nu-i aşa, Haley?

— Dap, răspunse Kyle în locul ei. Dar mie nu mi-a făcut niciodată galerie.

— Promit să-ţi fac galerie acum.

— Excelent, spuse domnul Lemoncello. Apropo, Kyle, nu există cale de întoarcere odată ce-ai acceptat provocarea.

— În regulă, zise Kyle. Să-i dăm drumul.

— Haide, Kyle, hai! strigă Haley.

Akimi tresări.

— Ăă, data viitoare anunţă-ne înainte să te apuci să strigi... te rog!

— Scuze.

Domnul Lemoncello îşi atinse din nou casca din ureche.

— Iată Provocarea ta Extremă. Dr. Zinchenko îmi transmite:

— Răspunsul căutat...

Se întrerupse ca să asculte.

— ... cheia mesajului codat...

Este o cutie cu amintiri cu un conţinut fără dezamăgiri.

— Ce?

Domnul Lemoncello ridică din umeri.

— Scuze. N-am scris eu versurile astea, ci doar le-am recitat, nu mi-a fost greu. Staţi aşa. Nu s-a terminat:

Uită de Revoluţia Industrială
Prima mea idee e soluţia fără-ndoială.

Nimeni nu scoase o vorbă.

Domnul Lemoncello duse din nou degetul la ureche şi continuă:

— Iar acum urmează şi un addendum.

— Un ce?

— O completare de ultimă oră:

Cutia a fost aici,
Acum este acolo,
Bietul Kyle, nu se ştie care-ţi va fi soarta cea nouă.

Preţ de câteva clipe, domnul Lemoncello rămase cu un zâmbet larg întipărit pe chip.

— Asta-i tot? zise Kyle.

— Da. Găseşte obiectul căutat înainte să se deschidă uşile de la etajul întâi şi-l vei putea păstra. În caz contrar, Kyle, vei fi eliminat din joc, iar echipa ta, din cauza unei serii de întâmplări nefericite, va fi nevoită să continue fără tine. Succes! Ai la dispoziţie cincisprezece minute.

Domnul Lemoncello părăsi încăperea.

— Frate, zise Miguel clătinând din cap. Te-ai fript.

— Stai o clipă, zise Haley. Cred că ştiu despre ce vorbea domnul Lemoncello!

— Ştii? exclamă Kyle.

— Ar fi cazul să ştiu. E sunt cea care a mutat-o chestia asta de aici acolo!

49

— Ei bine, Charles, spuse domnul Lemoncello. Ai vrea să apelezi la vreuna dintre variantele ajutătoare care ţi-au rămas? Poate o Provocare Extremă? Sau Întreabă un Expert?

— Într-adevăr, spuse Charles. Şi, permiteţi-mi să vă spun, este foarte amabil din partea dumneavoastră să veniţi aici şi să mă întrebaţi personal.

— Păi, stă să plouă cu chiftele şi nu aveam ceva mai bun de făcut, zâmbi cu subînţeles domnul Lemoncello.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nimic. Câteodată îmi zboară mintea spre o călătorie pe mare cu Zori-de-Zi. Aşadar, ce variantă ajutătoare vrei să foloseşti?

— Întreabă un Expert.

— Prea bine. Roag-o pe doamna Tobin la biroul principal. Eu mă voi retrage în biroul meu pentru a monitoriza Provocarea Extremă a lui Kyle.

— El cu ce se ocupă?

— Încearcă să ţi-o ia înainte. Pe curând!

Domnul Lemoncello salută săltându-şi bereta, se răsuci pe-un călcâi şi porni în direcţia unuia dintre rafturile din capătul opus al Rotondei.

Charles îl urmări cu privirea cum împinge capul unei statuete şi scoate astfel la iveală un buton roşu pe care îl apăsă. O secţiune din raftul din faţa sa se deschise ca o uşă. Domnul Lemoncello dispăru în spatele ei.

Charles se repezi la biroul din mijlocul Sălii de Lectură Rotonda.

— Doamnă Tobin? strigă el bătând din palme. Doamnă Tobin, haideţi odată! Mă cam grăbesc. Uşile de sus se deschid în treisprezece minute. Doamnă Tobin?

Bibliotecara holografică apăru într-un final.

— Bună dimineaţa, CHARLES. Cu ce te pot ajuta?

— Am nevoie să întreb un expert.

— Prea bine. Cu cine doreşti să te consulţi?

— Cu cineva care chiar ştie cum stau lucrurile într-o bibliotecă.

— Dacă de asta ai nevoie, CHARLES, atunci te pot ajuta chiar eu.

— Am nevoie să vorbesc cu unchiul Jimmy.

— Unchiul Jimmy? Ai putea fi mai precis?

— Da, bineînţeles. James F. Willoughby al treilea.

— Celebrul James F. Willoughby al treilea?

— Chiar el.

— Bibliotecarul-şef al Bibliotecii Congresului din Washington DC este unchiul tău?

— Întocmai. Dacă fratele mamei mele, unchiul Jimmy, cel mai mare bibliotecar din America, nu mă poate ajuta să găsesc cartea de care am nevoie, atunci nimeni nu mă poate ajuta!

50

— Cutia cu amintiri este jos, în Teancuri, îi spuse Haley lui Kyle.

Prin urmare, Kyle o zbughi spre subsol. Pivniţa, pe cât de lungă, pe atât de lată, era exact aşa cum şi-o amintea: plină de rafturi ordonate până în tavan.

Kyle privi spre cea mai apropiată cameră de supraveghere.

— Şi acum, încotro?

— Am ascuns-o în capătul opus, se auzi vocea lui Haley din boxele din tavan. Pe un raft, lângă maşinăria aceea sinistră de triere a cărţilor.

Kyle înaintă pe culoarul central.

Brusc, un raft greu de metal se ivi huruind din dreapta lui, alunecând ca şi cum ar fi fost pe rotile.

— Ai grijă! strigă Haley.

Raftul încetini zgomotos, oprindu-se în cele din urmă şi blocând accesul lui Kyle.

— Ia-o la stânga, sugeră Miguel.

Întreaga echipă îl încuraja.

Kyle coti la stânga.

Un alt raft i se puse în cale.

— Dă-te înapoi! strigă Akimi.

Raftul se opri la doar câţiva centimetri de picioarele lui Kyle.

— Kyle? Eşti bine?

— Da.

— Seamănă cu labirintul de la sfârşitul Turnirului Celor Trei Vrăjitori, spuse Sierra.

— Ce?

— Volumul al patrulea din Harry Potter. Pocalul de Foc.

— A, da. Şi pe-asta trebuie s-o citesc.

Kyle îşi dădu seama, bineînţeles, că tocmai descoperise partea cea mai „extremă” a Provocării sale Extreme. Fiecare dintre rafturile mobile imense era înţesat de cutii

grele de carton, cărţi şi coşuri metalice pentru depozitare. Probabil fiecare raft cântărea câteva tone. Dacă s-ar fi aflat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, atunci când un raft se ivea dintr-o parte, ar fi putut să fie turtit ca o clătită sub un buldozer.

— Atenţie, anunţă o voce feminină gravă din tavan. Vă rămân douăsprezece minute pentru a încheia provocarea.

Nu trebuia să se dea bătut. Aşa cum spusese şi domnul Lemoncello, acum nu mai era cale de întoarcere. Atâta timp cât nu voia să se întoarcă acasă ca marele învins.

Niciodată!

Kyle se repezi pe culoarul dintre două rânduri de rafturi.

— La stânga! strigă Haley. Acum!

Peretele din dreapta lui Kyle se trase în lături, dezvăluind şase secţiuni mobile. Fiecare raft culisant era înalt de aproape zece metri, oscilând rapid dintr-o parte în alta şi alunecând înapoi pentru a crea noi pereţi şi a reconfigura calea de acces.

— Mai ai puţin, îl încurajă Haley.

Kyle reuşi să se strecoare printre rafturile culisante.

Dar de fiecare dată când reuşea să-şi croiască un drum cât de cât drept, pereţii îşi schimbau din nou poziţia.

În cele din urmă, Kyle ajunsese pe un culoar atât de strâmt, încât trebui să se ţină de pereţi ca să treacă. Pereţii se opriră din mişcare cu un zgomot sacadat.

Vocea din tavan reveni cu alt anunţ:

— Atenţie. Vă rămân opt minute pentru a încheia această provocare.

— Sunt blocat! strigă Kyle. Nu am pe unde să ies.

Niciunul dintre colegii lui de echipă nu zise nimic, preţ de o clipă mult prea lungă.

În cele din urmă, vocea Sierrei răzbi din boxele de deasupra.

— Pune mâna pe peretele din dreapta, spuse ea.

— Ce? De ce?

— Când eram mică am jucat multe jocuri cu labirinturi. Dacă pereţii sunt interconectaţi, nu trebuie decât să urmăreşti unul dintre pereţi cu mâna şi, în cele din urmă, vei găsi ieşirea sau te vei întoarce la intrare.

— Fă cum spune Sierra, îl instrui Akimi.

— O să reuşeşti, frate, adăugă Miguel.

Kyle se sprijini ferm cu mâna dreaptă de peretele din dreapta şi începu să înainteze.

— Haide, Kyle! îl încurajă Haley. La perete! La perete!

Culoarul se lărgi. Kyle nu-şi desprinse mâna de peretele din dreapta şi coti când într-o parte, când în alta, până ce, în cele din urmă, se trezi într-un spaţiu deschis de lângă banda rulantă.

— Ai reuşit! strigă Haley. Ura!

Toate rafturile se înşirară din nou în ordine, unul în spatele celuilalt.

— Foarte bine, spuse Kyle. Ar trebui să fie mai uşor la ieşire. Unde e cutia, Haley?

— Am pus-o pe raft.

— Care raft?

— Ăla de-acolo.

— Atenţie, anunţă din nou vocea calmă. Vă rămân TREI MINUTE pentru a încheia provocarea.

Kyle ridică privirea spre o cameră de supraveghere din preajmă.

— Ă, Haley? Deci ce să caut mai exact?

— O cutie de carton. Într-un sertar.

— OK. Dar aici sunt milioane de cutii...

— Am însemnat-o cu un şerveţel roz.

Kyle se repezi spre un raft.

— DOUĂ MINUTE, anunţă doamna cu voce calmă.

— Ăsta? zise Kyle.

— Da! Uită-te în sertarul metalic.

— Parcă ziceai că e de carton...
— Este. Deschide capacul. Nu, celălalt capac.
— Ăsta?
— Nu! Cel de dedesubt!
— UN MINUT.
— Haide odată, Kyle.
— Mă grăbesc, nu vezi?
— Deschide-l.
Kyle făcu întocmai. Deschise capacul metalic şi găsi o cutie veche de pantofi.
Toţi membrii echipei strigară în cor:
— Ia-o!
— Şi fugi! adăugă Akimi.
Kyle fugi.
Luă cutia la braţ şi fugi cum nu mai fugise în viaţa lui.
Traversă subsolul ca o săgeată, apoi urcă scările câte două odată.
Odată ajuns în sala de lectură, inima îi bubuia gata să-i sară din piept.
— TREIZECI DE SECUNDE.
Îşi luă elan şi patină de-a lungul podelei de marmură. Era atât de alunecoasă, încât îşi pierdu echilibrul.
Căzu în nas.
Scăpă din mâini cutia, care ateriză pe podea şi trecu pragul sălii de şedinţe B ca un puc de hochei alunecând în poartă.
Atunci se auzi şi soneria.
— Timpul a expirat, anunţă vocea calmă.
— Frate, strigă Miguel, ai reuşit!
Iar Kyle îşi recăpătă suflul.

51

Odată ce şi-a făcut cunoscută dorinţa, lui Charles nu-i rămânea decât să aştepte.

— Se pare că unchiul Jimmy este o persoană foarte, foarte ocupată, spuse domnul Lemoncello revenind în sală. Dar este duminică dimineaţa. Vom încerca să dăm de el acasă.

— Mulţumesc. I-am spus unchiului Jimmy să fie pe fază. I-am spus că aş putea să am nevoie de ajutorul lui weekendul ăsta.

— Şi, uită-te şi tu, e la fel de nestatornic precum vântul prin sălcii. Va trebui să discuţi asta cu el data viitoare când se adună toată familia în jurul mesei de Ziua Recunoştinţei. Acum, dacă îmi permiţi, este deja ora 9.58. Mai sunt doar două minute până la deschiderea sălilor cu zecimale Dewey.

Domnul Lemoncello deschise un fişet, de unde scoase o portavoce.

— Aveţi vreo cameră în care ar fi bine să daţi buzna? N-aveţi vreun indiciu care trebuie neapărat găsit? Vreo carte?

— Doar una, răspunse Charles. Şi am nevoie de unchiul Jimmy ca să îmi spună unde e. Puteţi încerca în continuare să îl contactaţi? Vă rog.

— Desigur, spuse domnul Lemoncello, arătând spre o pată de pe cămaşa lui Charles. Dacă vrei, îl pot ruga şi pe Al Capone să-ţi spele cămaşa.

Charles încuviinţă zâmbind, întrebându-se în sinea lui de când îşi deschisese Al Capone o spălătorie.

52

— Vă rog să fiţi cu toţii foarte atenţi, strigă domnul Lemoncello printr-o portavoce care îi piţigăia vocea. Sălile Dewey s-au redeschis, aşa că e cazul să vă repeziţi la etaj!

Kyle şi colegii săi de echipa auziră anunţul domnului Lemoncello, însă rămaseră în sala de şedinţe pentru a putea cerceta cutia prăfuită de pantofi.

— E de pe vremea când domnul Lemoncello era de vârsta noastră, spuse Haley. Sunt sigură ca asta e ceea căutăm.

Îi înmână lui Kyle un plic mare şi gălbui, sigilat cu mai multe straturi de scotch, etichetat „Prima şi cea mai groaznică idee dintre toate”.

— Super! spuse Kyle dezlipind scotchul. Indiciul ăsta spunea că prima idee ar fi soluţia noastră.

Înăuntru găsiră un teanc de cartonaşe, nişte ştampile, o tuşieră şi o foaie de hârtie ruptă dintr-un caiet cu spirală, acoperită de scrisul neglijent al unui copil de clasa a cincea.

Kyle citi cu voce tare ceea ce tânărul Luigi Lemoncello scrisese cândva:

— „Am plăcerea de a vă prezenta Prima Literă: Incredibil de Nemaipomenitul Joc cu Coduri Secrete.”

Haley luă primele cartonaşe. Fiecare înfăţişa un desen caricatural şi o literă. A = Albină, B = Barcă, C = Cal şi aşa mai departe.

Kyle citi mai departe instrucţiunile:

— „Vrei să-i scrii unui prieten un mesaj secret, ca să vă întâlniţi după ore? Apelează la ştampile.”

Miguel examină câteva ştampile cu mânere de lemn.

— Se potrivesc cu cartonaşele.

— Şi cum foloseşti prostia asta pentru a scrie prietenilor să vă întâlniţi după ore?

— Chiar e o prostie, spuse Kyle. Nasture, Elefant, Varză, Elefant, Dinte, Elefant, Mână, Dinte, Uşă...

Akimi ridică mâna.
— OK, gata. Am priceput.
— Poate e pentru copii mici, spuse Sierra.
— Mai mult ca sigur, zise Kyle. Pentru că orice copil care are peste şase ani poate descrifra codul ăsta în zece secunde.
În acea clipă încremeni.
— Asta e!
Merse la peretele cu lista permiselor de bibliotecă. Ce-ar fi face să am juca Prima Literă cu titlurile astea de cărţi?
CĂRŢI/AUTORI DE PE SPATELE
PERMISELOR DE BIBLIOTECĂ
#1 Miguel Fernandez
Întâmplări neobişnuite de Jules Verne/Nopţi albe de F.M. Dostoievski
#2 Akimi Hughes
O mie şi una de nopţi/ Nouă povestiri de J.D. Salinger
#3 Andrew Peckleman
Şase personaje în căutarea unui autor de Luigi Pirandello/Opt verişori de Louisa May Alcott
#4 Bridgette Wadge
Peter Pan de J.M. Barrie/Războiul ciocolatei de Robert Cormier
#5 Sierra Russell
Iliada de Homer/Noi de Evgheni Zamiatin
#6 Yasmeen Smith-Snyder
Inimă de cerneală de Cornelia Funke/Un erou al timpului nostru de Mihail Lermontov
#7 Sean Keegan
Şcoala nopţii de Deborah Harkness/Iepurele de catifea de Margery Williams
#8 Haley Daley
O regină pe eşafod de Hilary Mantel/Emil şi detectivii de Erich Kästner

#9 Rose Vermette

Un spion desăvârşit de John le Carré/Alice în Ţara Minunilor de Lewis Carroll

#10 Kayla Corson

Insula comorilor de R.L. Stevenson/Numele trandafirului de Umberto Eco

#11POSESOR NECUNOSCUT/CHARLES CHILTINGTON

#12 Kyle Keeley

Aventurile baronului Münchausen de Rudolf Erich Raspe/O tolbă plină cu săgeţi de Jeffrey Archer

— OK, zise Miguel, căutând un loc liber pe tablă. Iată primele litere din toate titlurile.

I N O N Ş O P R I N I U Ş I O E U A I N?? AO

— Tot nu are niciun sens, spuse Akimi.

— Stai un pic, spuse Sierra. Dacă titlul începe cu un articol, sari peste el şi foloseşte cuvântul următor.

— Am priceput, zise Miguel.

I N O N Ş O P R I N I E Ş I R E S A I N?? A T

— OK. Parcă acum ar avea ceva sens, zise Akimi.

Veni la tablă şi delimită câteva cuvinte din şirul de litere.

I N/O N Ş O/P R I N/I E Ş I R E/S A I N?? A T

— Stai aşa, zise Kyle. Ar putea fi...

I N/O N Ş O/P R I N/I E Ş I R E/S A/I N?? A T

— Ce înseamnă „În onşo”? spuse Akimi.

— Staţi! Uite! exclamă Miguel. Cărţile de pe-al doilea şi de pe-al treilea raft încep cu numere! Ce-ar fi dacă...

Kyle înşfăcă un marker:

I N/1 9 6 8/P R I N/I E Ş I R E/S A/I N?? A T

— Fiţi atenţi, spuse Haley. Mai ţineţi minte toate întrebările alea din concursul de cultură generală de vineri? Am răspuns aşa de varză, încât am stat să le caut pe Google după aceea. Toate erau din 1968.

— Şi mai ştiţi ceva? zise Sierra. Am aflat că domnul Lemoncello s-a născut în 1956. Ceea ce înseamnă că, în 1968, a împlinit 12 ani.

— O... K, spuse Akimi. Şi asta ar trebui să fie mai mult decât un fapt divers interesant?

— Categoric, spuse Kyle. Anul 1968 este cheia. Şi nu avem nevoie de permisul lui Charles pentru a completa fraza asta.

Notă pe tablă:

ÎN 1968, PRIN IEŞIRE S-A INTRAT.

— Deci ce s-a întâmplat în 1968? spuse Haley.

— Atunci a fost publicată Charlie şi fabrica de ciocolată? întrebă Miguel.

— Nu, zise Sierra. E din 1964.

— Şi atunci care-i faza cu indiciul „candy” din Sala de Arte şi Artifacte?

— Am dat-o în bară, spuse Akimi. Trebuie să ne întoarcem să găsim o rimă pentru „Andy”.

— Pe bune? spuse Haley. Credeam că a fost dat afară pentru că a trişat.

— Încă o poveste lungă, spuse Miguel.

— Îţi explicăm mai încolo, spuse Kyle. Acum trebuie să fim la etajul al doilea!

53

Odată întorşi în Sala de Arte şi Artifacte, Kyle era sigur că nu mai avea decât un pas până la desluşirea misterului pe care îl aveau de desluşit.

Dar tot nu-i era clar cum avea să-i ajute să evadeze din bibliotecă.

— Este 10.44, spuse Akimi. Ultimul indiciu va apărea pe tavanul Cupolei Minunilor în şaisprezece minute.

— OK, toată lumea, împrăştierea, zise Kyle. Avem nevoie de o rimă pentru „Andy”.

— Vitrina asta cu pancarte de protest e foarte anti, zise Miguel.

— Asta e, Bandiţii Dandy! strigă bucuroasă Akimi, studiind din nou cu băgare de seamă pălăriile expuse.

— Da! zise Haley, scoţându-şi pantoful şi arătându-le tuturor cartonaşul ascuns.

— Banditţi! Am găsit asta în sala 300.

— Asta e camera cu indicii pe care o tot aşteptăm! spuse Kyle.

— Cota zecimală Dewey pentru non-ficţiune poliţistă începe întotdeauna cu trei, spuse Miguel. Când vom găsi cartea aia, ne va spune cum şi „pe unde au pătruns târâş-grăpiş banditţii din 1968”.

— Fiţi atenţi aici, spuse Akimi. Citi plăcuţa din vitrină. „Această pălărie de fetru în carouri din 1968 a fost purtată de spărgătorul de bănci Leopold Loblolly, zis şi Ienupăru’, unul dintre faimoşii Banditţi Dandy.

— Zis şi Ienupăru’, asta e! strigă Miguel.

— Olfactovederea era tot un indiciu, spuse Kyle. De-asta mirosea totul a pin.

— Ienupărul a fost printre coniferele enumerate de domnul Lemoncello în răspunsul lui, spuse Haley.

— Ura! exclamă domnul Lemoncello, păşind în sală cu pantofii săi banană chiţăind. Bravo, domnişoară Haley... bravo, domnişoară Hughes!

— Vedeţi? spuse Akimi. Am avut dreptate de la început cu dandy. Dar toată lumea „Nuuuuu, candy. Willy Wonka...”

— Da, îmi amintesc, spuse domnul Lemoncello. În 1968. Eram la biblioteca publică şi cochetam cu o idee pentru un joc.

— Şi, zise Kyle, eraţi atât de concentrat, încât nici nu aţi auzit sirenele poliţiei urlând în goana lor spre banca Gold Leaf, trecând pe lângă bibliotecă.

— Mierla era din Alexandriaville, spuse Sierra. Iar vuietul sirenei era din ziua aceea.

Miguel îi completă propoziţia:

— Ziua aceea în care Banditţii Dandy au încercat să pătrundă târâş-grăpiş în bancă!

— Măi, să fie, spuse domnul Lemoncello. Şi de unde ştiţi, voi copii, toate astea?

— Din indicii, zise Kyle. Şi din povestea pe care ne-a spus-o Dr. Zinchenko vineri seara, când cineva a întrebat de ce clădirea bibliotecii are o uşă de seif la intrare.

— Ne dădea deja indicii! exclamă Akimi.

— Acum este ora UNSPREZECE, anunţă vocea din tavan. Acest joc va lua sfâşit într-O ORĂ.

— Haideţi, spuse Kyle îndreptându-se spre uşă. Este ora unsprezece. Trebuie să vedem ce apare pe tavanul cupolei.

Toţi se repeziră spre balcon.

— Acolo! zise Sierra.

— 364.1092! strigă Miguel.

— Mamă! exclamă Akimi. O să câştigăm!

54

La parter, Charles se afla în sfârşit în faţa ecranului pentru a vorbi cu unchiul lui, James Willoughby al treilea, bibliotecarul-şef al Congresului, care reuşise în cele din urmă să fie contactat.

— Îmi cer scuze pentru aşteptare, Charles.

— Nu-i nimic, unchiule Jimmy, spuse Charles, străduindu-se să zâmbească şi să nu urle.

— Acum este ora UNSPREZECE, anunţă doamna enervant de monotonă din tavan. Acest joc va lua sfâşit într-O ORĂ.

Charles trebuia să fie direct.

— Ştiu că eşti o persoană foarte ocupată, aşa că am o singură întrebare: dacă aş fi o carte de non-ficţiune poliţistă din Ohio, ce cotă aş avea?

— Conform clasificării Bibliotecii Congresului?

— Nu, conform sistemului zecimal Dewey.

— Ah. Simplu. 361.1 Ce vine după unu va depinde, desigur, de câte cărţi sunt în bibliotecă...

Charles nu mai zăbovi nicio clipă pentru a asculta restul explicaţiei.

O zbughi pe cea mai apropiată scară. Urcând câte două trepte odată, îl zări pe Kyle Keeley cu toată echipa lui coborând de la etajul al doilea.

Charles ajunse la etajul întâi înaintea lor.

Trecu în goană pe lângă uşa 500, apoi 400.

Keeley şi ai săi veneau din direcţia opusă, însă Charles se afla deja în faţa uşii 300.

O descuie folosindu-şi permisul, trase cu putere de clanţă şi se năpusti înăuntru.

Scrută cu privirea rafturile din dreapta sa.

Îl auzi pe Kyle intrând în cameră.

Privind peste umăr, îl văzu pe Kyle luând-o la stânga.

Charles gonea printre de rafturi citind cotele de la marginea fiecărui rând.

310.

320.

330.

Un robot ce căra cărţi îi ieşi în cale, însă Charles se feri la timp.

340.

350.

Paşii lui Keeley răsunau pe culoarul paralel, la capătul opus al rândurilor de rafturi.

În mijlocul sălii 300 se afla un spaţiu deschis, cu o bancă de judecător şi o boxă pentru martori.

Charles se apropia tot mai mult de secţiunea de non-ficţiune poliţistă.

Dar la fel şi Kyle.

Charles îl văzu pe Keeley citind ceva în palmă.

Avea cota completă!

Era momentul să schimbe tactica.

Charles încetini, lăsându-l pe Kyle să i-o ia înainte.

Kyle se repezi spre un raft.

Charles veni direct pe urmele lui.

— Am găsit-o! strigă Kyle întinzând mâna spre cartea de pe raft.

Dar înainte să o poată lua de acolo, Charles o apucase de celălalt capăt.

Kyle ţinea de cotor, iar Charles de margini.

Continuară să tragă când într-o parte, când în cealaltă.

În tot acest timp, colegii de echipă ai lui Kyle ajunseseră la faţa locului.

— Ai grijă, Kyle! strigă Sierra Russell. Nu rupe cartea!

Charles rânji. Keeley, ca un naiv sentimental ce era, urmase sfatul toantei cu nasul îngropat în cărţi şi slăbise strânsoarea.

Acum era şansa lui Charles.

Îi trase cu toată forţa un umăr lui Kyle, doborându-l. Cartea se rostogoli pe jos. Charles o înşfăcă imediat.

Avea cartea. Consultă rapid cuprinsul. Ochi capitolul unsprezece despre spargerea de la banca Gold Leaf din Alexandriaville.

Ştia că acum câştigase.

Charles îşi folosi mâna liberă ca să-şi traseze cu degetul litera „R” pe frunte, strigându-i printre dinţi:

— Ratatule!

Răgetul unui tigru străbătu încăperea. Apoi un fluierat scurt. Domnul Lemoncello intră pe uşă însoţit de Clarence, Clement şi de ceea părea a fi un exemplar rar de tigru bengalez.

— Domnule Chiltington?

Charles zâmbi. Ştia că domnul Lemoncello avea acum să îl felicite pentru câştigarea competiţiei, în ciuda sorţii potrivnice. Reuşise de unul singur să întreacă întreaga echipă a lui Kyle Keeley!

— Da, domnule Lemoncello?

— Ţii minte regula numărul unu menţionată de Dr. Zinchenko?

— Categoric. Fără mâncare sau băuturi în afară Bibliocafenelei.

— Nu, spuse domnul Lemoncello, atingându-şi vârful nasului şi emiţând un sunet de claxon. Dr. Z.? Spuneţi-i care era răspunsul corect.

Vocea delicată a Yaninei Zinchenko se auzi din boxele din tavan.

— Aveţi grijă. Unul de celălalt, dar mai ales de cărţile din bibliotecă.

— Întocmai, spuse Charles. De aceea a trebuit să-l opresc pe Keeley. Era pe cale să rupă coperta bietei cărţi. Doamne, iartă-mă, toată lumea la şcoală ştie cât de psihopat e Kyle Keeley. Ar face orice să câştige un joc.

Domnul Lemoncello se întoarse spre Keeley.

— E adevărat, Kyle? Ai distruge ceva care stă între tine şi un premiu?

— P-păi...

Keeley se bâlbâia. Tontul habar n-avea să mintă.

Charles deschise rapid cartea la capitolul unsprezece şi îşi strecură permisul între pagini, ca semn.

— Ar trebui să-l întrebaţi pe Keeley despre geamul spart.

Domnul Lemoncello se întoarse din nou spre Charles.

— Geamul spart?

— Da. Toată şcoala a aflat. Vedeţi, Kyle Keeley şi fraţii lui mai mari se jucau un joc nebunesc de vânat obiecte şi...

Domnul Lemoncello arătă spre carte.

— Ce idee bună! Îţi foloseşti permisul ca semn de carte?

— Cu siguranţă, spuse Charles trecând la tonul lui linguşitor. Însă nu eu am venit cu această idee deşteaptă. Vineri seara am văzut-o pe Sierra Russell folosindu-şi astfel permisul şi...

— Şi i-ai spus lui Andrew Peckleman să-i „împrumute” permisul.

Charles clipi. De mai multe ori.

— Nu înţeleg.

— Ai încălcat regula numărul unu a Yaninei Zinchenko. Nu ai fost grijuliu cu colegul tău de echipă Andrew. Ba chiar l-ai intimidat până a acceptat să fure permisul domnişoarei Russell, pe care ea, după cum ştiai în prealabil, îl folosea ca semn de carte.

— Nu am făcut aşa ceva.

— Ba da, Charles, asta ai făcut.

Domnul Lemoncello duse din nou degetul la ureche.

— Dr. Zinchenko şi-a petrecut dimineaţa verificând înregistrările şi ghici ce-a găsit?

Charles îşi auzi propria voce din boxele din tavan.

— Ai obervat ce foloseşte Sierra Russell ca semn de carte?

— Nu.

— Acela era Andrew. Hai să te ascultăm din nou şi pe tine.

— Permisul ei de bibliotecă. Cu care poţi accesa desigur şi sala de şedinţe B. Găseşte o cale să-l împrumuţi.

— I-ai spus lui Andrew să fure permisul Sierrei.

— Cum de-aţi putut înregistra asta? spuse Charles. Am avut grijă să vorbesc în şoaptă!

— Iar eu am avut grijă să am microfoane foarte bune. S-a sfârşit, Charles. Dr. Zinchenko, spuneţi-i oaspetelui nostru pe picior de plecare ce a câştigat.

— Absolut nimic, se auzi vocea bibliotecarei din Rusia. Dar, vă rog, domnule L., spuneţi-i lui Charles interpretarea corectă a ultimei pictograme.

— A, da!

Domnul Lemoncello scotoci în buzunar şi scoase un cartonaş pe care i-l arătă lui Charles.

6 +

Charles era negru de supărare.

— Vrea cineva să-l ajute?

— Hmmmm, zise Kyle. Arată ca un element din tabelul periodic?

— Eşti foarte aproape, spuse domnul Lemoncello.

Urmă o pauză, apoi Haley izbucni în râs.

— Vine după jucătorul de fotbal?

— Da, zise Charles. Şi ce relevanţă are?

— Nu ştiu ce element este, dar ştiu ce număr trebuie să fie în tabel. Andrew avusese dreptate de la început, zise Haley. Indiciul din cartonaşul cu fotbalistul nu era „în spate”, ci „nouăsprezece”.

Domnul Lemoncello adoptă din nou tonul de prezentator TV:

— Deci, Haley Daley, doreşti să rezolvi acest puzzle?

— Desigur: „Ajungi afară pe unde au pătruns târâş-grăpiş bandiţii din nouăsprezece şaizeci şi opt.”

— Nu înţeleg, zise Charles.

— Nouăsprezece. Şaizeci şi opt, spuse Akimi. Ştii tu, 1968.

— Da, spuse domnul Lemoncello. Anul în care Din dosarele încurcate ale doamnei Basil E. Frankweiler a câştigat premiul Newbery Medal pentru literatură pentru copii. Încă un indiciu pe care l-ai ratat complet, Charles.

— Mamă, zise Miguel. Şi eu care credeam că cei din familia Chiltington nu pierd niciodată.

— Există o primă dată pentru orice, spuse domnul Lemoncello. Clarence? Clement? Vă rog, însoţiţi-l pe tânărul domn Chiltington afară din clădire.

— Pa şi pusi, spuse Akimi. Uite-l şi pe cel mai mare ratat din jocul ăsta! Uite-l cum se cară!

55

— Deschide-o, îi zise Akimi lui Kyle. Mai avem doar patruzeci de minute ca să ne dăm seama cum s-au strecurat Ienupăru' şi restul Bandiţilor Dandy în clădirea băncii, în 1968.

Kyle deschise cartea Istoria infractorilor din Ohio la capitolul pe care îl marcase Charles.

— Deci? spuse Miguel.

— „Capitolul 11. Bandiţii Dandy sapă un tunel până în seiful băncii."

— Chiar dacă în Biblie zice să nu furi, completă Akimi.

— Şi pun pariu că au înaintat târâş-grăpiş, spuse Haley.

— „Bandiţii cei hoţomani s-au instalat într-un fost atelier de croitorie de lângă banca Gold Leaf şi, timp de câteva săptămâni, au săpat un tunel din subsol până în seiful băncii."

— Care, conform acelor schiţe vechi pe care le-am găsit, ar trebui să se afle unde se află acum automatul de triere.

— Acum înţeleg primul indiciu. Cartea Cunoaşte-ţi propria bibliotecă. Dr. Zinchenko voia ca noi să cunoaştem biblioteca asta. Asta explică şi de ce a vrut ca noi să citim povestirile cu Sherlock Holmes.

— Liga roşcaţilor, spuse Sierra. Povestirea aia cu spărgătorii de bănci care sapă un tunel dintr-o clădire de alături.

Kyle încuviinţă.

— Dr. Zinchenko mi-a spus că tocmai o recitise. Pun pariu că de acolo i-a venit ideea pentru toată chestia asta.

— Charles ar fi trebuit să rămână la târâtul prin canale ca în jocul ăla video, glumi Miguel. Poate ar fi găsit tunelul Bandiţilor Dandy înaintea noastră.

— Haideţi mai repede, spuse Haley. Trebuie să mergem la subsol.

— Vin cu voi, spuse domnul Lemoncello. Trebuie neapărat să văd cum se termină povestea asta!

Cu cartea la piept, Kyle porni în fruntea grupului spre subsol.

— De ce iei cartea cu tine? întrebă Akimi.

— O s-o punem pe banda aia rulantă, explică el. Pun pariu că pătratul negru se va afla sub coşul în care va fi sortată.

— Scurtătura noastră ca să ieşim din bibliotecă!

— Întocmai.

În timp ce echipa tropăia pe scări în jos, domnul Lemoncello se întoarse spre Kyle şi îi spuse:

— Deci, domnule Keeley, te-ai distrat în weekendul ăsta?

— Grozav!

— Foarte bine. Domnişoară Hughes, te felicit, se pare că tu ai câştigat deja.

Akimi roşi.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Kyle.

— În eseul ei, draga ta prietenă a scris, citez: „Vreau să văd noua bibliotecă pentru a-i povesti prietenului meu Kyle Keeley cât e de tare”.

— Ţi-ai scris eseul despre mine?

— Oarecum, mormăi Akimi.

— Uau, zise Kyle. Nimeni n-a mai făcut asta pentru mine.

— Şi nici n-o s-o mai facă nimeni vreodată, dacă ratezi şansa noastră de a câştiga chestia asta. Aşa că putem să terminăm odată cu vorbăria şi să găsim ieşirea?

— N-am nimic împotrivă.

— Atenţie, spuse vocea calmă din boxele din tavan. Acest joc va lua sfâşit în TREIZECI de minute.

Toată lumea grăbi pasul.

Din fericire, la subsol, rafturile imense nu se transformară din nou într-un labirint.

— Maşinăria de triere automată este drept înainte, lângă peretele din capăt, spuse Kyle.

Ajunseră în dreptul benzii rulante.

— Dacă îmi amintesc bine schiţele acelea, zise Miguel, seiful ar fi trebuit să fie chiar aici, exact unde este automatul.

— OK, toată lumea, spuse Kyle. Robo-coşul în care va fi sortată cartea asta este probabil deasupra intrării în tunel.

— Hai să-i dăm bătaie.

Kyle aşeză Istoria infractorilor din Ohio în dreptul scanerului cu laser de pe bandă.

Nu se întâmplă nimic.

— Ce se întâmplă? strigă Miguel. De ce nu merge?

— Poate cartea asta nu e suficient de grea. Kyle se lăsă cu grijă pe coperta cărţii.

Tot degeaba.

Toată lumea privea nedumerită la cartea de pe banda încremenită.

— Ieri chestia asta nu putea fi oprită, iar acum... mormăi Haley.

— Asta e! strigă Akimi.

Se repezi lângă perete şi trase de maneta de siguranţă, setând-o din nou în poziţia „pornit”.

Mai multe scanere cu laser se treziră din amorţeală în dreptul deschizăturii din tavan.

Banda începu să se mişte. Încetişor.

Cartea fu purtată până în dreptul celui de-al treila robo-coş din capăt, în care şi fu împinsă.

Banda rulantă amorţi din nou, iar robo-coşul îşi părăsi postul.

Nu mai urmă nimic altceva.

— Asta-i tot?

— Atenţie, acest joc va lua sfâşit în DOUĂZECI de minute.

— Nu a mers, spuse Haley.

— Ne-am fript, adăugă Akimi.

— Staţi puţin, zise Kyle, făcând semn spre o dală din podea din locul din care tocmai plecase robo-coşul.

Părea să fie aprinsă, asemenea ecranelor din sala de lectură.

— Scrie: „Ciao, copii isteţi! Vă place jocul? Start Game!”, citi Kyle.

— Excelent, chicoti Akimi, apoi amândoi pufniră în râs, amintindu-şi de capacele cutiilor din primul puzzle pe care îl rezolvaseră împreună în Sala de Societate sâmbătă dimineaţa.

— Acum scrie că trebuie să rezolvăm o anagramă, spuse Kyle.

— Preferatele mele, spuse domnul Lemoncello.

— OK, toată lumea, spuse Kyle. Haideţi mai aproape, pregătiţi-vă.

Kyle, Akimi, Sierra, Miguel şi Haley îngenuncheară în jurul pătratului. Domnul Lemoncello privea de deasupra.

— Acu-i acu’, spuse Kyle văzând instrucţiunile jocului derulându-se pe ecran.

GĂSIŢI ŞAISPREZECE CUVINTE
DIN ACESTE ŞAISPREZECE LITERE
ÎN MAXIM ŞAIZECI DE SECUNDE.

Un cronometru apăru brusc la marginea ecranului. Iar apoi, dispuse patru câte patru, apărură şi literele:

L U I

I L L

M O N

— Luigi L. Lemoncello, şopti Kyle.
Ceasul începu să ticăie.
Sierra strigă:
— Monoclu!
Un clinchet de clopoţel se auzi melodios dintr-o boxă de deasupra.
Cei cinci membri ai echipei începură să turuie pe nerăsuflate cuvintele:
— Gulie!
— Ulm!
— Lume!
— Leu!
— Gel!
— Molie!
— Ulei!
— Au mai rămas treizeci de secunde, spuse domnul Lemoncello.
— Con!
— Nume!
— Loc!
— Minge!
— Coleg!
— Celule!
— Ăă, molie!
— S-a zis deja.
— Mile.
— Au mai rămas cincisprezece secunde în total, spuse vocea din tavan.
— Ăăă...
— Zece secunde.
— Se oferă cineva?
— Cinci.
— Patru.

— Colonel! strigă Haley.

Ecranul computerului afişa acum „Felicitări!” şi „Aţi câştigat!”.

De undeva se auzeau aplauze înregistrate, focuri de artificii şuierau, iar câteva gâşte gâgâiau „Ura!”.

— Vă rog, vă rog, faceţi un pas în spate, spuse vocea liniştitoare din tavan.

Kyle şi colegii lui o ascultară.

— Atenţie, continuă vocea. Jocul se va sfârşi în CINCISPREZECE minute.

— Tot trebuie să ieşim afară! zise Akimi. Ce-i cu podeaua asta? Hai odată!

Opt dale din jurul ecranului începură, de asemenea, să strălucească. Mai întâi galben, apoi în nuanţe portocalii şi mov.

— Pătratul nostru secret! spuse Akimi.

Urmară o serie de declicuri şi dalele se retraseră în podea, deschizându-se ca un chepeng din hârtie de origami.

— Uite, spuse Haley, e-o scară.

Domnul Lemoncello aruncă o privire în tunelul bine luminat.

— Măi, să fie, Dr. Zinchenko a aranjat treburile pe aici, nu glumă, faţă de cum le-a lăsat domnul Loblolly în 1968.

— Sigur că da, spuse Haley. Ca noi să putem ajunge lesne afară pe unde bandiţii au pătruns târâş-grăpiş.

— Haideţi, toată lumea! spuse domnul Lemoncello. Nu vreau să întârzii chiar la propria mea petrecere aniversară.

56

Kyle merse în fruntea grupului conducându-şi echipa (însoţită de domnul Lemoncello) într-un subsol pustiu, plin cu manechine şi cutii de carton.

— Arată ca şi cum ar fi subsolul unui magazin de haine din Centrul Vechi, spuse Kyle.

— Atelierul Fit, spue Haley citind inscripţia de pe o etichetă. E unul dintre magazinele mele preferate.

— Iar în 1968, spuse Sierra, aici fusese un adevărat atelier de croitorie de care s-au folosit Leopold Loblolly şi Bandiţii Dandy.

— Sunt nişte trepte acolo, zise Miguel, arătând spre o scară de lemn. Şi o uşă. Încercă clanţa. O, nu – e încuiată!

Kyle privi spre ferestrele de la demisol, la aproape cinci metri deasupra lor.

Nu avu cum să nu zâmbească.

Îi aducea aminte de alt joc pe care îl câştigase la un moment dat. De data aceasta trebuia doar să inverseze schema un pic.

— Ajută-mă să împing cutiile astea acolo, îi zise Kyle lui Miguel. Putem să le punem unele peste altele sub fereastra asta.

După ce asamblară o scară din lăzi şi cutii, Kyle urcă până în dreptul ferestrei pentru a verifica încuietoarea.

— Super, zise el.

— Nu-mi spune, spuse Akimi. Lasă-mă să ghicesc: încă o ghicitoare?

— Dap. E un lacăt cu cifru. Sunt cinci rotiţe cu litere aleatorii.

— Atenţie, spuse vocea.

— Ce? zise Akimi. Şi aici sunt boxe.

— Acest joc va lua sfâşit în PATRU minute.

— Hai, deschide lacătul, Kyle! strigă Miguel.

— Staţi un pic. E un fel de ghicitoare.

— E vreun indiciu? întrebă Haley.

— Desigur.

Kyle citi mesajul de pe o mică foaie de hârtie lipită de geam: „Odată ce vei învăţa asta, vei fi liber pentru totdeauna”.

Toată lumea râse.

Ultimul puzzle era mult prea uşor.

— Sunteţi gata, copii? întrebă domnul Lemoncello. Toată lumea în cor!

Toţi strigară în acelaşi timp:

— A CITI!

Kyle învârti rotiţele pentru a forma cuvântul. Urmă un declic, iar fereastra se deschise.

De data aceasta nu fusese nevoie să spargă niciun geam pentru a câştiga.

Kyle şi domnul Lemoncello, cocoţaţi pe cutia cea mai înaltă, îi ajutară pe toţi ceilalţi să se caţere afară din subsol.

În clipa în care Haley ieşi pe fereastră, cineva din mulţimea care se adunase în jurul bibliotecii pentru a urmări finalul jocului începu să strige:

— Ia uitaţi! E Haley Daley! Ea este prima! Ea a câştigat! Cu două minute înainte de final!

— Nu, nu! o auzi Kyle pe Haley protestând cu vocea ei stridentă de majoretă. Sunt doar membră a unei echipe superextraordinare. Suntem cu toţii câştigători. Iuhuu!

Când Akimi îşi făcu apariţia, mulţimea îi scandă numele.

— De unde îmi ştiţi numele? o auzi Kyle întrebând. Tati, tu le-ai spus cum mă cheamă?

Sierra Russell era gata să se strecoare afară.

— Domnule Lemoncello?

— Da, Sierra?

— La ce oră se deschide mâine biblioteca?

— Pentru tine, la ora nouă dimineaţa!

Zâmbind, fata păşi în scara formată din mâinile lor şi se strecură afară.

Kyle se simţi prost când nimeni din stradă nu o aplaudă pe Sierra. Te pomeneşti că nu venise nimeni s-o aştepte.

Însă auzi apoi vocea lui Haley:

— Hei, toată lumea! Fiţi atenţi! Ea este incredibila noastră prietenă, Sierra Russell! E atât de deşteaptă, încât ar putea să vă zică până şi cine a scris cartea de telefoane!

Mulţimea izbucni în urale:

— Sierra! Sierra! Sierra!

— OK, spuse Kyle. Miguel, tu urmezi.

— Ah, Miguel, zise domnul Lemoncello, dacă ai loc în programul tău de vacanţă, mi-ar plăcea tare mult să faci parte din echipa mea de asistenţi de bibliotecar.

— Vă mulţumesc, domnule Lemoncello. Este o onoare!

— Şi te rog să-l aduci şi pe domnul Peckleman cu tine.

— Dar Andrew crede că biblioteca asta-i o tâmpenie.

— Tocmai de aceea ar trebui să petreacă mai mult timp cu noi. Acum, hopa sus!

Îl ajutară pe Miguel să iasă pe fereastră.

Uralele de afară deveniră şi mai asurzitoare.

— Miguel! Miguel! Miguel!

— Fraţilor! strigă Miguel. Biblioteca asta este ca o carte bună. Trebuie citită!

Mulţimea râse, iar Kyle dădu ochii peste cap.

— Tu urmezi, domnule Keeley, spuse domnul Lemoncello.

— OK. Dar pot să vă pun o ultimă întrebare?

— Cu siguranţă. Şi sper că nu va fi ultima.

— Chiar vom apărea toţi în reclamele dumneavoastră?

— Categoric. Veţi fi chiar faimoşi.

— Ce tare!

— Într-adevăr. Cine-ar fi ştiut că timpul petrecut într-o bibliotecă poate fi o asemenea experienţă?

Kyle zâmbi.

— Dumneavoastră aţi ştiut.

— Acum ştii şi tu.

Kyle îşi fixă piciorul în palmele domnului Lemoncello şi se prinse cu mâinile de rama ferestrei.

— Ne vedem la petrecere! spuse Kyle.

— Neapărat. Şi ştii ce, Kyle?

— Ce?

— S-ar putea să fie baloane.

MULŢUMIRI...

Lui R. Schuyler Hooke, redactorul meu de la Random House, pentru incredibila răbdare de care a dat dovadă. Pentru încrederea pe care o are în mine şi implicarea lui în acest proiect.

Desenatoarei Nicole de las Heras şi graficianului Gilbert Ford, care au făcut ca această carte să arate atât de frumos.

Soţiei mele, J.J. Myers, un excelent prim editor.

Doamnei Macrina, bibliotecară, şi tuturor celor de la Şcoala nr. 10 din Brooklyn, a căror bibliotecă a inspirat această poveste.

Lui Darrell Robertson, Gail Tobin, Amy Alessio, Erin Downey, Yannei Zinchenko, Scott Smith şi tuturor celorlalţi bibliotecari şi specialişti media pe care i-am cunoscut în timp ce am vizitat, în calitate de autor, numeroase şcoli şi biblioteci publice. Când văd cum reuşiţi să insuflaţi zi după zi dragostea de lectură, îmi dau seama că sunteţi cu mult mai uimitori şi incredibili chiar şi decât domnul Lemoncello.

CHRIS GRABENSTEIN

a câştigat numeroase premii pentru romanele sale din genurile thriller sau mister, precum şi pentru poveştile de groază scrise pentru copiii de şcoală generală. Împreună cu James Patterson, el este coatorul seriilor Eu, haios? şi Vânătorii de comori, bestselleruri apărute la editura Corint Junior. Chris Grabenstein şi soţia lui, J.J., locuiesc la New York împreună cu trei pisici şi un câine pe nume Fred.

Evadare din biblioteca domnului Lemoncello, cel mai recent roman al lui Chris Grabenstein, împleteşte genul thriller cu dezlegarea enigmelor şi cu cele mai haioase jocuri, oferind cititorilor o lectură în acelaşi timp inteligentă şi amuzantă. Cu siguranţă, mintea ta nu se va plictisi nicio secundă, deoarece şi tu eşti invitat, alături de eroii cărţii, să evadezi din biblioteca misterioasă.